DAVID R. HAWKINS, MD., PhD

Dizolvarea Egoului

Realizarea sinelui

CONSIDERAȚII pe marginea învățăturilor lui DAVID R. HAWKINS, MD., PhD

LUCRARE EDITATĂ DE SCOTT JEFFREY

David R. Hawkins,
MD., PhD

DIZOLVAREA EGOULUI, REALIZAREA SINELUI

CONSIDERAȚII pe marginea învățăturilor lui
DAVID R. HAWKINS, MD., PhD

LUCRARE EDITATĂ DE SCOTT JEFFREY

Copyright © 2011 by David R. Hawkins
Titlul original
DISSOLVING THE EGO, REALIZING THE SELF
publicată inițial de Hay House Inc. USA, ÎN 2011
ascultați radio Hay House pe www.hayhouseradio.com

Copyright © 2013 EDITURA FOR YOU

Tehnoredactare: Felicia Drăguşin
Coperta graficadesign.srl

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Hawkins, David
Dizolvarea egoului. Realizarea sinelui/David R. Hawkins - București:For You 2013
ISBN 978-606-639-026-2

159.923.2:248
165.18

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0314286724,
mobile phone 0724212695;
e-mail: monica.visan@editura-foryou.ro;
foryou@editura-foryou.ro;
editura_foryou@yahoo.com;
monica.visan@gmail.com
website: http://www.editura-foryou.ro

Printed in Romania ISBN 978-606-639-026-2;

David R. Hawkins,
MD., PhD

DIZOLVAREA EGOULUI, REALIZAREA SINELUI

CONSIDERAȚII pe marginea învățăturilor lui
DAVID R. HAWKINS, MD., PhD

LUCRARE EDITATĂ DE SCOTT JEFFREY

Traducere
Irina Crucerii

EDITURA FOR YOU

Gloria in Excelsis Deo!*

* „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe Pământ, între oamenii plăcuţi Lui." (Luca 2:14)

PREFAȚĂ

Întreaga viață reflectă evoluția conștiinței de la cea a unei simple bacterii, până la înaltele niveluri ale iluminării atinse de Marii Înțelepți ai lumii. Scott Jeffrey și-a asumat formidabila sarcină de a contura înțelesurile esențiale, ce ți se dezvăluie de-a lungul Căii. Aceste fragmente selectate sunt inspiratoare, sunt pași firești, care accelerează parcursul călătoriei spre iluminare. Deplina înțelegere a oricăruia dintre acești pași îi luminează pe toți ceilalți. Este minunata călătorie care îl înalță pe cititor de la aparența lumească, la Înțelegerea măreției lui Dumnezeu.

David R. Hawkins, M.D., Ph.D.

INTRODUCERE

Căutătorul spiritual contemporan este bombardat cu informaţii şi activităţi care consumă timp şi atenţie. Această colecţie de texte, referitoare la natura egoului, a minţii şi a conştiinţei înseşi este concepută astfel încât să constituie un ghid de buzunar pentru căutătorii serioşi şi cei care studiază învăţăturile Dr. David R. Hawkins, uşor de purtat şi care ocupă puţin loc pe noptieră. Indiferent dacă lucrezi la birou, îţi aştepţi rândul la bancă, îţi sorbi cafeaua într-o cafenea, te plimbi prin pădure sau doar stai în pat, cartea *Dissolving the Ego, Realizing the Self* [Dizolvarea Egoului, realizarea Sinelui] îţi oferă o posibilitate confortabilă de a contempla adevărul.

Citatele şi fragmentele menite să inspire contemplarea şi reflecţia celui aflat pe calea spirituală au fost selecţionate personal din toate lucrările esenţiale ale Dr. Hawkins, inclusiv din *Power vs. Force; The Eye of the I; I: Reality and Subjectivity; Truth vs. Falsehood; Transcending the Levels of Consciousness; Discovery of the Presence of God; and Reality, Spirituality, and Modern Man [Putere versus Forţă, Ochiul Sinelui, Sinele: Realitate şi Subiectivitate, Adevăr versus Falsitate, Transcenderea Nivelurilor Conştiinţei, Descoperirea prezenţei lui Dumnezeu, Realitatea, Spiritualitatea şi Omul Modern]* – dar şi din alte lucrări publicate şi nepublicate.

Fragmentele alese au fost extrase direct din sursele sus menţionate, doar cu unele modificări minore, adecvate contextului, au fost actualizate şi clasificate pentru a-i fi accesibile cititorului, asigurând o întrepătrundere corespunzătoare între capitole. Frumuseţea acestui format constă în faptul că poţi începe să citeşti oriunde te simţi mai inspirat sau, pur şi simplu, poţi deschide cartea la orice pagină, la întâmplare (dacă descoperi că vreunul dintre termenii folosiţi nu îţi este cunoscut, te rog să consulţi vocabularul de la sfârşitul cărţii).

Conform explicaţiilor Dr. Hawkins, modul de abordare a evoluţiei spirituale nu presupune că „trebuie să ajungi undeva anume", fiindcă nu există niciun loc „unde să ajungi". În schimb, eşti călăuzit să-ţi transcenzi egoul şi să te lepezi de toate iluziile, astfel încât Adevărul să iasă la lumină. După cum explică în multe dintre prelegerile sale, „soarele străluceşte mereu; nu trebuie decât să alungi norii".

Învăţăturile Dr. Hawkins dau în vileag faptul că mintea egotică nu e nimic altceva decât o complicată sală a oglinzilor. Cu măiestria sa de învăţător spiritual şi ezoterist, el ne călăuzeşte în afara distorsiunilor perceptuale şi a erorilor, în Lumina Conştiinţei înseşi. Învăţăturile sale reprezintă un far care luminează adevărul, pe care orice aspirant serios pe calea spiritualităţii îl poate urma pentru a atinge niveluri mai înalte de conştiinţă.

Vei descoperi că Dr. Hawkins elucidează iluzia dualităţii (sensul separării dintre „acesta" observându-l pe „acela") şi adevărata natură a Subiectivismului, Realităţii şi Adevărului, cu o precizie nemaiîntâlnită în literatura spirituală. El îi oferă căutătorului

devotat darul clarității și direcția spirituală, scoțând la iveală esența din subiectele dificile și derutante pentru mintea occidentală.

Învățăturile Dr. Hawkins nu-i sunt destinate timidului spiritual; adică celor care sunt interesați mai mult de sistemele de credință energizante, de confirmarea unor păreri și care aderă orbește la doctrina ecleziastică. Aceste fragmente au fost alese pentru acela care caută cu onestitate o semnificație și un înțeles mai profund și, în cele din urmă, realizarea Sinelui.

Prin transcenderea iluziei sinelui (micului sine), omul își descoperă Sinele (superior), Realitatea Absolută, din care se naște conștiința, dincolo de cuvinte sau concepte. Primul capitol al acestei cărți analizează adevărata natură a micului sine: egoul și mintea. Următoarele capitole sunt consacrate transcenderii acelui sine și cunoașterii Prezenței non-dualiste a Divinității și atingerii iluminării.

Precum în cele mai importante scrieri ale Dr. Hawkins, multe dintre subiectele și conceptele prezentate în această carte se repetă. Acest lucru este făcut în mod intenționat, întrucât, după cum explică el, principiile nonlineare se învață mai degrabă prin repetare, decât printr-o înțelegere secvențială. Cititul, recititul și contemplarea înțelesului din spatele cuvintelor desăvârșesc procesul de înțelegere. În cele din urmă, învățarea devine o parte din cel care caută (o realitate subiectivă, experiențială). Apoi, cuvintele devin inutile.

Fie ca această călătorie să vă conducă la adevărul Suprem
Fiți binecuvântați,
Scott Jeffrey

Partea I

„MICUL SINE“ (Egoul/Mintea)

Procesul de transcendere la nivelurile cele mai înalte ale iluminării este un proces de eliberare, de identificarea cu un sine personal.

Credința într-un „eu“ sau „mine“ – o unitate centrală de procesare care are corp, minte și emoții proprii – este un obstacol în cunoașterea naturii reale a individului.

Dr. Hawkins explică faptul că sinele (cu „s“ mic) – combinația dintre ego și minte – consideră că există un agent cauzal principal, lăuntric, de exemplu „autorul acțiunilor“, „gânditorul“ gândurilor și „decidentul“ deciziilor.

Începem cu studierea naturii egoului și a minții – conștiința unui sine personal – pentru a fi mai bine pregătiți să transcendem această identificare eronată.

1

NATURA EGOULUI

Hawkins descrie egoul ca fiind „autorul imaginar din spatele gândului şi al acţiunii". Acest „mod de gândire adânc înrădăcinat", întărit de consensul social şi de repetarea inconştientă, creează simţul iluzoriu al unui sine personal. Primul scop al unei munci spirituale este transcenderea unităţii centrale de procesare, care e considerată esenţială pentru supravieţuire. Înţelegerea naturii egoului dezvăluie mecanismul său ascuns, pentru a putea revoca valoarea pe care i-am conferit-o cu inocenţă, prin aceasta permiţând evoluţia spirituală.

Evoluţia conştiinţei este facilitată de o conştientizare a naturii evolutive a egoului şi a structurii acestuia.

Realizarea Sinelui e un proces evolutiv. Evoluţia spirituală este accelerată prin înţelegerea adevăratei naturi a egoului. Acesta nu e un inamic ce poate fi atacat sau învins şi nici un rău ce poate fi înfrânt. El poate fi dizolvat printr-o înţelegere plină de compasiune.

În limbajul spiritual, egoul implică o conotaţie negativă, un obstacol în calea realizării Sinelui, din cauza construcţiei sale lineare, dualiste. Pe de altă parte, în psihologie, acest termen înseamnă capacitatea de a face faţă provocărilor şi de a supravieţui, necesară pentru a te descurca efectiv în lume.

Lumea egoului este ca o sală a oglinzilor, în care el rătăceşte pierdut şi confuz, hăituit de imaginile care se succed dintr-o oglindă în alta. Viaţa omenească se caracterizează prin încercări şi greşeli interminabile, în timp ce încerci să ieşi din labirint. Câteodată, pentru mulţi oameni, probabil pentru cei mai mulţi dintre ei, camera oglinzilor devine o casă a ororilor, în care răul devine tot mai puternic. Singura cale de a scăpa din rătăcirea ocolitoare este căutarea adevărului spiritual.

Deoarece egoul e construit din poziţionalităţi, el nu are posibilitatea de a fi altceva decât ceea ce este. De aceea, el devine o sursă inevitabilă de suferinţă şi pierdere fără sfârşit. Înainte de toate, el se teme de viitor şi de spectrul morţii înseşi, care îi este proprie structurii egoului.

Egoul nu e un duşman care trebuie îngenuncheat, ci, mai degrabă, o compilaţie de obiceiuri necontrolate de percepţie.

Egoul poate fi considerat un ansamblu de obiceiuri de gândire adânc înrădăcinate, care sunt rezultatul antrenării unor câmpuri energetice invizibile care domină conştiinţa umană. Ele devin mai intense prin repetare şi prin consensul societăţii. O şi mai mare intensificare provine din limbajul însuşi. Gândirea într-un anumit limbaj este o autoprogramare. Folosirea pronumelui Eu ca subiect – şi prin urmare, ca temei al tuturor acţiunilor implicite – este cea mai serioasă eroare, care creează, în mod automat, o dualitate subiect-obiect.

În realitate, egoul nu există; el este iluzoriu, e alcătuit dintr-o compilaţie de păreri subiective, furnizate de procesarea mentală şi amplificate de sentimente şi emoţii. Aceste dorinţe reprezintă ataşamentele pe care Buddha le numea robia suferinţei. Egoul se dizolvă printr-o smerenie totală. El este un ansamblu de procese mentale arbitrare, care capătă forţă doar din orgoliu şi obişnuinţă. Dacă cineva se eliberează de orgoliul părerii personale, acesta se dizolvă. Toate părerile ţin de orgoliu. De aceea, plăcerea orgoliului este fundamentul egoului; debranşează-l, şi el se va nărui.

Egoul nu este rău şi nici nu e un duşman, ci doar o iluzie de care trebuie să ne eliberăm, pentru ca ceva mult mai bun să-i ia locul.

Egoul este autorul imaginar din spatele gândului şi al acţiunii. Se crede cu fermitate că prezenţa lui e necesară şi esenţială pentru supravieţuire. Motivul este

faptul că principala capacitate a egoului e percepţia şi ca atare, el este limitat de paradigma aşa-zisei cauzalităţi.

Egoul se teme de disoluţie şi, de aceea, opune rezistenţă renunţării la iluzia unei existenţe separate într-un imaginar „aici" şi „acum". Lui îi e frică de faptul că se va dizolva, devenind nimic, şi că, în consecinţă, vigilenta conştientă va înceta să existe. Prin analiză, va deveni clar faptul că realitatea cuiva nu este de loc un „cineva" anume – ci, în schimb, este o Unime intens iubitoare, care e considerată şi cunoscută ca fiind mult mai apropiată, liniştitoare şi satisfăcătoare decât precedentul simţ al „eu"-lui.

Egoul poate fi numit unitatea centrală de procesare şi planificare – punctul central integrator, executiv, strategic şi tactic ce orchestrează, gestionează, sortează şi remediază.

Cu cât ne apropiem mai mult de sursa tenacităţii egoului, facem uimitoarea descoperire crucială că suntem îndrăgostiţi de noi înşine.

În secret, egoul iubeşte postura de victimă, de care se agaţă; el extrage o plăcere distorsionată din această postură, iar din durere şi suferinţă, o justificare disperată.

Un mecanism pe care îl foloseşte egoul, pentru a se proteja, este să nege informaţiile dureroase şi să le proiecteze asupra lumii şi a altor oameni.

Egoul este extrem de tenace şi de aceea, el dă adeseori impresia că pretinde condiţii excesive înainte de a se elibera de o poziţionalitate. Deseori, pentru a învăţa, el pune sub semnul întrebării chiar şi experienţa de secole a milioane de oameni, cum ar fi faptul că pacea e mai bună decât războiul sau că iubirea e mai bună decât ura. Deşi nivelul critic de integritate (nivelul 200 de pe Harta Conştiinţei) este punctul de plecare în evoluţia spirituală, omul poate observa că, din cauza structurii egoului, aceasta poate fi greu de realizat. Forţa egoului poate fi înfrântă doar de puterea spirituală.

Egoul are modalităţi uzuale de a determina percepţia. În primul rând, înainte de a fi demontate, ele trebuie identificate. Omul trebuie să înceteze să se simtă vinovat că are un ego.

Nu natura egoului e importantă, ci problema identificării sale cu „mine", cu „eu" sau „eu însumi". Egoul a fost moştenit ca un „el" şi, de fapt, este un „el" impersonal. Problema apare fiindcă omul îl personalizează şi se identifică cu el. Acest „el" nu este unic sau personal şi e relativ similar (cu variaţii karmice) la toţi oamenii. Ceea ce diferă cu adevărat de la o persoană la alta, este măsura în care aceasta e înrobită de programele sale. De aceea, gradul de dominare e determinat

de măsura în care o persoană se identifică cu egoul său. În mod firesc, el nu are putere, iar puterea de a reduce programele egoului creşte exponenţial, pe măsură ce omul evoluează din punct de vedere spiritual. Acesta este înţelesul real al Hărţii Conştiinţei. Ceea ce majoritatea oamenilor cred că este adevărat reprezintă, în realitate, părerile lor.

Într-un context mai larg, putem observa că egoul nu este „rău", dar e, înainte de toate, un animal care îşi urmăreşte propriile sale interese. Dacă sinele-animal nu este înţeles şi acceptat, influenţa egoului nu poate fi diminuată.

În mod curios, dominaţia egoului este atenuată prin acceptare, familiaritate şi înţelegere plină de compasiune; în caz contrar, ea e întărită de autocritică, autocondamnare, frică şi ruşine.

Tentaţia vine din interior; este, pur şi simplu, dorinţa de a trăi avantajele şi satisfacţiile impulsive ale egoului, chiar dacă e vorba doar de o curiozitate sau o lipsă.

Egoului omenesc îi place să pretindă că răul există acolo, în afară, şi îl ademeneşte pe sinele său nefericit şi inocent să cadă în mod necugetat în capcana seducţiei. Adevăratul seducător este dorinţa ego-

ului de a obţine fie o senzaţie, o emoţie, un avantaj sau prestigiu, fie plăcerea de a-i controla pe alţii.

Sursa psihologică a pretinsului rău este, în primul rând, infantilismul naiv al instinctelor animalice primitive ale puerilului ego, care tinde să se înfurie dacă impulsurile sale sunt blocate de o autoritate exterioară, o furie similară cu cea de opoziţie sau cu răzvrătirea narcisistă ce caracterizează comportamentul criminalului, al adolescentului delincvent, pe adepţii războiului şi pe moralistul puritan; toate sunt la fel.

Egoul nu este „tu" cel adevărat; el a fost moştenit ca parte din fiinţa care s-a născut om. La bază, el îşi are originea în lumea animală, iar evoluţia conştiinţei a avut loc de-a lungul stadiilor primitive ale evoluţiei omenirii, deci se poate spune că încercarea de a atinge starea de iluminare este recapitularea istoriei evoluţiei omenirii.

Egoul e un set de programe în care raţiunea operează printr-o serie de algoritmi complecşi, stratificaţi, în care gândul urmează anumiţi arbori de decizie*, a căror pondere diferă în funcţie de experienţa trecutului, nivelul de îndoctrinare şi forţele sociale; în consecinţă, el nu este o condiţie autocreată. Impulsul

* Arborele de decizie: instrument complex pentru vizualizarea şi evaluarea alternativelor studiate în procesul selecţiei deciziei.

instinctual este legat de programe, punând astfel în mişcare procesele psihologice.

E bine de reţinut întotdeauna faptul că egoul/ mintea nu trăieşte experienţa lumii, ci doar propria sa percepţie despre ea.

Egoul obţine o brutală plăcere şi satisfacţie din suferinţă, la toate nivelurile lipsite de integritate: mândrie, furie, dorinţă, vinovăţie, ruşine şi durere. Plăcerea secretă a suferinţei creează dependenţă. Mulţi oameni îi consacră acesteia întreaga viaţă şi îi încurajează pe ceilalţi să facă acelaşi lucru. Pentru a opri acest mecanism, trebuie identificat beneficiul plăcerii, care, prin propria voinţă, trebuie să-i fie cedat lui Dumnezeu. Lipsit de ruşine, egoul ascunde maşinaţiile lui de conştiinţa vigilentă, mai ales caracterul ascuns al jocului de-a „victima".

Î: Programele egoului nu mai continuă, dacă ele nu mai oferă o plăcere secretă?

R: Acesta este secretul secretelor. Beneficiul e obţinerea unei recompense satisfăcătoare într-un mod plăcut. Pentru a supravieţui, egoul a învăţat să fie foarte abil. El este capabil să recurgă la orice vicleşug pentru a se autoamăgi şi a se camufla. Lumea pe care o vedem este, în întregime, un spectacol al egourilor colective, care joacă pe scena perceptuală a formei şi timpului.

Satisfacţiile egoului sunt mult mai plăcute şi creatoare de dependenţe decât menţinerea vieţii omeneşti şi, cu atât mai puţin, a demnităţii.

Prin devotament faţă de integritatea interioară, va deveni evident faptul că recepţionarea reacţiilor egoului este plăcerea care derivă din ele. Există o satisfacţie lăuntrică, ce reprezintă răsplata autocompătimirii, mâniei, furiei, urii, mândriei, vinovăţiei, fricii ş.a.m.d. Această plăcere interioară cât se poate de morbidă activează şi propagă toate aceste emoţii. Pentru a demonta influenţa acestora, e necesar doar să vrei să renunţi la toate aceste plăceri lăuntrice secrete, să le laşi în mâna Domnului şi să te îndrepţi spre Dumnezeu pentru a găsi bucurie, plăcere şi fericire.

Pentru a demonta egoul, omul trebuie să-şi dorească să renunţe la acest joc al profitului, cu ostentativele-i emoţii şi frecventele reluări ale informaţiilor şi poveştilor, pentru a-şi justifica poziţiile. Omul va observa că egoul exploatează orice greşeală şi nu are o plăcere mai mare decât să se „indigneze pe bună dreptate". Egoului îi place foarte mult această poziţionare savuroasă, de care profită atât de mult.

Dependenţa şi supravieţuirea egoului se bazează pe plăcerea secretă a negativităţii, care nu poate fi abandonată până ce, înainte de toate, nu e recunoscută, identificată şi asumată fără ruşine sau vinovăţie. Omul trebuie să observe că acesta este modul în care acţio-

nează egoul – pe care toată lumea îl moşteneşte – şi să recunoască faptul că acesta nu e nicidecum personal.

Pentru ego, abandonarea dinamicii autorecompensării este considerată o pierdere. Egoul nu crede în Dumnezeu şi, drept urmare, consideră că doar el însuşi se poate preocupa de subzistenţă, supravieţuire şi plăcere. Egoul crede în propriul său mecanism, nu în Dumnezeu. El nu trebuie blamat pentru acest păcat, fiindcă nu are temeiul existenţial necesar pentru comparaţie. Singura sa şansă de scăpare este credinţa că există o cale mai bună. El aude un adevăr spiritual şi începe să-l caute, atunci când mintea devine deziluzionată de propriile-i raţionamente greşite şi eşecuri în dobândirea fericirii. În cele din urmă, ea realizează că satisfacţia ei crâncenă, care provoacă suferinţă, pe care o smulge din durere, este un biet substituent al fericirii.

Pentru ego, câştigurile se află în exterior; pentru spirit, ele sunt interioare, pentru că bucuria omniprezentă a existenţei nu depinde de conţinut sau formă. Pentru spirit, o zi însorită sau o zi ploioasă sunt la fel. Conştiinţa se bucură mai degrabă de calităţi decât de formă. Ei îi poate plăcea „să fie cu“ cineva/ceva, fără să trebuiască să-l posede sau controleze. Conştiinţa nu e stimulată de ţeluri, ci preţuieşte capacitatea de a te simţi bine în orice împrejurare.

Rigiditatea şi rezistenţa egoului la corecţie se bazează pe egocentrism narcisist, mândrie şi vanitate.

Ego-urile colective ale tuturor naţiilor provoacă declinul şi distrugerea lor.

Egoul este nu doar incapabil să evalueze corect situaţiile fatale, dar chiar sacrifică de bună voie viaţa pentru a-şi atinge scopurile. De aceea, egoul are un potenţial mortal, şi mai bine „te-ar vedea mort", decât să-şi recunoască greşelile.

Egoul ascunde, în timp ce conştiinţa dezvăluie. Răspunsul la multe poziţionări defectuoase ale egoului poate fi inclus în obişnuita omisiune a sănătoasei judecăţi a „bunului simţ".

La nivelurile mai înalte, egoul e considerat o iluzie fără niciun fel de realitate înnăscută.

La rădăcinile sale, egoul e culmea egoismului, principiile etice lipsindu-i cu desăvârşire. Egoul e propria sa victimă. Printr-o introspecţie riguroasă, se va descoperi că egoul este, de fapt, doar „mult zgomot pentru nimic", pentru amuzamentul, distracţiile şi supravieţuirea sa. Adevăratul „Tu" este cel învins.

Egoul se agaţă de emotivitate, care e strâns legată de poziţionalităţile sale; el pretinde că nu are de ales. „A te abandona lui Dumnezeu", înseamnă a înceta să te bizui pe ego pentru alinare şi senzaţii plăcute şi a descoperi bucuria nesfârşită, senină a păcii.

Introspecţia lăuntrică înseamnă descoperirea esenţei, sursa eternă a iluminării minţii înseşi.

Egoul îşi apără propriile limite negând cu trufie, devenind astfel propria sa victimă.

O analiză a evoluţiei, care foloseşte tehnici de cercetare a conştiinţei, relevă faptul că egoul uman în sine este, în primul rând, produsul şi urmarea existenţei instinctului primar de supravieţuire al evoluţiei animale.

În contrast cu aroganţa înnăscută a egoului, inteligenţa reală este o calitate a conştiinţei/conştienţei şi ea nu poate fi atacată, fiindcă esenţa ei este nonliniară. Cu toate acestea, ea e folosită de către ego în manifestarea lui ca minte, care apoi devine şi contribuie la strădania de supravieţuire a egoului. Prin urmare, egoul foloseşte efectiv mintea drept paravan şi se ascunde în propriile constructe. Recunoaşterea acestui lucru explică de ce mascarada egoului deghizat în religie şi subminarea adevărurilor spirituale au jucat un rol esenţial în dominaţia acestuia asupra marilor culturi, de-a lungul unor vaste perioade de timp, care a dus la pieirea a milioane de oameni.

Prezenţa continuă a egoului primitiv în fiinţa umană este cunoscută sub numele de esenţa narcisistă a egocentrismului, care, la nivelurile care calibrează sub 200 (nivelul critic al integrităţii), indică persistenţa

primitivismului propriului interes, nepăsarea față de dreptatea celorlalți și percepția că ceilalți oameni sunt mai degrabă dușmani sau rivali decât aliați. Nu există nimic mai fatal decât egoul convertit la religie.

În timp ce egoul/sinele își face un merit din supraviețuire, adevărata lui sursă este prezența Divinității ca Sine. Acest lucru se întâmplă numai din cauza sinelui, care consideră că egoul e capabil să se autosusțină. El este doar un receptor al energiei vieții, și nu sursa acesteia, după cum se crede.

Egoul este eroul/eroina principală din filmul lăuntric al vieții fiecărui om.

Ingeniosul ego își exprimă grandoarea lăuntrică încercând să înlocuiască Divinitatea, declarând că el însuși este un zeu (sau un Nero sau un Cezar ș.a.m.d.) sau pretinzând autoritate divină prin declarația sa, conform căreia el este recunoscut de Divinitate și, în consecință, autorizat de Ea.

Atitudinile egoului se caracterizează prin negarea responsabilității și plasarea vinovăției „acolo", în afară. În cele din urmă, câștigul egoului este energia prin care dăinuie, fiindcă îi lipsește dorința impulsului energiei spirituale. Câștigul egoului e înlocuirea Divinității cu el însuși; astfel, el își menține suveranitatea și este con-

vins, în credinţa lui secretă, tăcută, că e însăşi sursa vieţii omului respectiv – adică, este Dumnezeu.

Pe cont propriu, egoul nu ar căuta niciodată mântuirea... mecanismul mântuirii trece prin conştiinţă, care solicită intervenţia Divinităţii.

Pentru ego, cuvântul „vreau" e interpretat ca „am nevoie" şi „trebuie să am". De aceea, căutarea lui poate deveni frenetică, iar toată prudenţa se poate risipi. Drept urmare, dorinţele se înteţesc, generând disperare şi cerând sacrificii care includ chiar şi moartea a milioane de alţi oameni.

El trebuie să aibă cu orice preţ ceea ce vrea – şi va găsi multe scuze pentru a se justifica. El caută să scape de raţiune printr-o retorică abilă, susţinută prin blamarea şi demonizarea altora, deoarece trebuie să câştige cu orice preţ – fiindcă, de-a lungul milioanelor de ani de evoluţie, el chiar ar fi murit dacă dorinţele şi nevoile nu i-ar fost împlinite. Amintirile egoului datează din vremuri străvechi, iar el s-a consolidat în milioane de ani.

Structura egoului este dualistă şi scindează unitatea Realităţii în două părţi contrastante şi aparent opuse, care sunt, în consecinţă, produsul şi conţinutul percepţiei, care e alcătuită din proiecţii.

Poziţionarea egoului se autopropagă, deoarece câştigul secret pe care îl caută este emoţia însăşi.

Gonflatului ego îi lipseşte dorinţa de a proba realitatea, dar şi de a-şi ameliora condiţia prin raţiune, logică sau înţelepciune.

Dependenţa de predispoziţiile egoului seamănă cu intoxicarea, în care plăcerea derivă din beneficiul emoţional al negativităţii. Astfel, poziţionările negativiste tind să fie obiceiuri care se autoperpetuează, asemănătoare cu dependenţele bazate pe prezumţii şi pe ispita recompensei, specifice instinctelor animalice. Prin repetare, ele dobândesc, în cele din urmă, dominaţia şi controlul, care reprezintă scopul inerent şi prioritar al egoului narcisist.

Nivelurile de calibrare situate sub nivelul 200 (nivelul critic al integrităţii) tind să se autopropage, din cauza seducătoarei plăceri emoţionale a satisfacerii instinctului animal al egoului.

Egoul e orientat către obiceiuri şi conţinutul linear al câmpului vizual. Efectul său asupra vederii înseşi este exclusiv şi limitat, în scopul de a se concentra în primul rând asupra lucrurilor aflate în imediata apropiere (pentru a înlesni manipularea). Spiritul este orientat către context şi întreg, fiind astfel incluziv şi concentrat pe aspectul infinit al lucrurilor. Câmpul său e mai degrabă difuz decât localizat.

În viaţa obişnuită, egoul/mintea merge de la „neterminat" la „terminat", iar apoi de la „incomplet" la „complet". Spre deosebire de acesta, calea spirituală este o direcţie şi o modalitate care merg de la complet la total, ca stări evoluţioniste de manifestare. Poziţionările egoului sunt interactive şi reprezintă, de obicei, o combinaţie de elemente. De exemplu, pentru a disipa furia, ar putea fi necesară consimţirea abandonării trufiei care stă la baza acelei furii, care depinde, apoi, de renunţarea la o dorinţă. Ceea ce înseamnă abandonarea fricii care a energizat dorinţa respectivă – care, la rândul ei, e legată de detaşarea de o pierdere imaginară ş.a.m.d.

Prin urmare, motivaţiile sunt intercorelate şi reciproc interactive, iar renunţarea efectivă la acestea conduce către nivelurile următoare, care se compun din dualităţi. Astfel, nivelurile mai profunde tind să scoată la suprafaţă credinţa omului în Dumnezeu, aşteptările spirituale programate şi sistemele de credinţă. De aceea, munca spirituală este o chestiune ce ţine de o cercetare amănunţită, care transcende conceptele mentale, cum ar fi cele despre cauză şi efect.

Supravieţuirea egoului se bazează pe anularea adevărului, deoarece el este dependent de supunerea sa faţă de falsitate. În primul rând, adevărul spiritual contestă probabilitatea ca egoul să fie stăpânul absolut. Egoului îi place să aibă dreptate (de exemplu, în politică). Un scop primordial al egoului este să aibă întotdeauna dreptate. De aceea, aceasta e esenţa re-

compensei justeţii. Poţi să ai dreptate fără să fii onest şi poţi să fii onest fără să ai dreptate.

Egoul se concentrează asupra unui singur punct, al experimentatorului, care e programat să caute plăcere şi supravieţuieşte prin atingerea scopului urmărit. El priveşte fericirea ca pe ceva ce poate fi obţinut, posedat şi integrat. Prin urmare, experimentatorul este programat să „obţină". Funcţia experimentatorului e să obţină plăcere, pe care să o stăpânească. El nu este preocupat de suflet, până când nu e forţat să ia calea spiritualităţii. De atunci încolo, scopurile lui se schimbă, iar el descoperă că sursa plăcerii se află în totalitate în interior. Atunci când descoperă că sursa plăcerii neîntrerupte este Sinele (şi nu micul sine), rezultatul e independenţa faţă de lume. Beneficiul dorinţelor egoului ţine de domeniul linear. Adevărata fericire izvorăşte din domeniul nonlinear. Prin renunţarea la dependenţa experimentatorului de plăcere şi fericire, omul descoperă că sursa fericirii este propria sa existenţă, iar realizarea Sinelui e fericirea însăşi.

E de remarcat faptul că ipostaza de experimentator a egoului este influenţată, în mod constant, de dobândirea unui câştig de pe urma fenomenelor la care este martor – chiar dacă acest lucru îi confirmă doar propria-i realitate a existenţei acelui „tu" al permanent trufaşului „eu" personal.

Egoul refuză să accepte că desfăşurarea fenomenelor care se succed este autonomă şi impersonală. El

e înclinat să se implice, pentru a impune o emoţie, care, drept urmare, este întotdeauna expresia unui punct de vedere sau a unei poziţionalităţi a egoului, cum ar fi o părere sau cel puţin o decizie de a se declara pe el însuşi ca fiind absolut esenţial pentru identitatea şi simţul realităţii persoanei respective. Încetarea identificării experimentatorului cu realitatea reprezintă o tranziţie majoră de la conţinutul dualismului, la contextul non-dualismului şi, în consecinţă, de la sine la Sine.

Egoul nu este realitatea concretă sau sursa vieţii ori a existenţei, fiind astfel vulnerabil la disoluţie. El este foarte important, dar nu e stăpânul absolut. El domină numai până când natura lui iluzorie e recunoscută.

De fapt, corpul în sine nu este perceput, doar senzaţiile corpului fiind simţite. De aceea, conştientizarea corpului e doar un amestec de senzaţii, prin care zona somatică a creierului înregistrează stimulul şi, prin funcţia neuronală, reproduce imaginea corpului.

Ataşamentul faţă de corp este ataşarea de senzaţie şi de suprapunerea noţiunii de „al meu"; prin urmare, ceea ce e „al meu" şi este controlat de „mine" trebuie să reprezinte „ceea ce sunt eu". Identificarea cu corpul este consecinţa poziţionalităţilor egoului. Pentru detaşarea de identificarea sinelui cu corpul, e suficient să priveşti corpul mai degrabă ca pe un „el", decât ca pe un „eu".

Simţul a ceea ce suntem este, în primul rând, o identificare cu corpul, cu personalitatea şi cu procesarea sa mentală, împreună cu investiţia emoţională aferentă. Oricine îşi poate imagina mental cât de mult se poate detaşa de corp şi de senzaţiile acestuia, continuând să-şi păstreze simţul de „eu". Devine evident faptul că „eul" observat are un corp, dar nu este un corp.

Esenţa narcisistă a egoului e asociată cu pretenţia de a avea dreptate, în măsura în care a avea dreptate înseamnă să accepţi cu înţelepciune sau să respingi validitatea unei anumite situaţii. Prin smerenie, căutătorul serios descoperă că mintea singură, cu toată educaţia ei, e incapabilă să rezolve dilema privind modul de stabilire şi validare a adevărului, care ar impune confirmarea unor criterii demonstrabile atât prin experienţa subiectivă, cât şi prin cea obiectivă.

Există un câştig şi o satisfacţie ascunsă în poziţia de victimă, martir sau învins.

După cum a descoperit Freud, din vinovăţie, natura animalică a omului devine reprimată şi este proiectată apoi asupra altora sau asupra unei zeităţi care, prezumptiv, are aceleaşi defecte de caracter ca omul. Dintr-o perspectivă istorică, omul se teme, în mod paradoxal, de propriile sale proiecţii şi confundă Divinitatea cu partea întunecată, reprimată a propriei sale naturi. Egoul nu se dizolvă prin învinuire sau ură de sine, care sunt expresii ale egoului, ci printr-o accep-

tare şi o compasiune nonmoralizatoare, care apar din înţelegerea naturii şi a originii sale intrinsece.

E bine să ne amintim faptul că psihicul uman este ca un hardware al unui computer, care acceptă cu inocenţă orice soft cu care a fost programat. Socrate este cel care a afirmat că: „orice greşeală e involuntară, pentru că omul alege întotdeauna ceea ce crede că este spre binele lui". Omul greşeşte, pur şi simplu, în ceea ce priveşte sursa reală a binelui şi a fericirii, motiv din care alege, în mod eronat, aparenţe (iluzii) în locul adevărului. În loc să blamezi egoul, încurajând astfel vinovăţia, ruşinea şi ura de sine, e mult mai productiv să accepţi egoul pentru ceea ce este el, să-i apreciezi valoarea istorică şi să-l adopţi ca pe un animal de companie nevinovat.

Putem accepta faptul că egoul este, „desigur", dornic de câştig, avantaj, lăcomie şi altele de acelaşi fel. Prin simpla recunoaştere a felului de a fi al egoului, natura sa poate fi acceptată şi apoi transcensă. Egoul face doar ceea ce a fost învăţat să facă de-a lungul mileniilor şi el încă mai crede că supravieţuirea lui depinde de respectarea strictă şi aplicarea programelor sale. Datorită evoluţiei, aceste programe au devenit acum opusul intenţiilor persoanei morale a zilelor noastre sau ale căutătorului spiritual serios.

În abordarea egoului, e bine să ne amintim că el se hrăneşte din şi este atras de energia negativităţii durerii, a suferinţei, urii şi vinovăţiei, de care se ataşează (devine dependent). Pe ascuns, el se hrăneşte din „seva" pe care o obţine din starea de martir sau

de victimă; şi îi place ura, răzbunarea şi să aibă „dreptate". Nivelul de conştiinţă al egoului se bazează pe folosirea atributelor forţei, indiferent dacă acestea sunt de natură emoţională, intelectuală sau fizică. Drept urmare, anihilarea egoului nu se realizează prin folosirea corecţiei moralizatoare sau emoţionale, ci prin folosirea puterii adevărului însuşi.

Fundamentul iniţial al persistenţei negativităţii este câştigul ascuns pe care îl obţine egoul din negativitate („seva"). Acest beneficiu ascuns pe care egoul îl primeşte din negativitate e singura lui sursă de energie; de aceea, el vede iertarea, dar şi compasiunea, ca pe nişte „duşmani".

Sinele se identifică nu doar cu mintea, ci şi cu conţinutul ei, care devine amintirea „mea", starea „mea" de spirit, gândurile „mele", emoţiile „mele", averea „mea", succesul „meu", eşecul „meu", aşteptările „mele", sentimentele „mele" ş.a.m.d. Identificarea presupune posesiunea şi paternitatea; de aceea, egoul se vede şi se crede pe el însuşi ca fiind un factor cauzal individual, separat, şi sursa implicită a propriei sale existenţe.

Construcţiei de bază a egoului uman îi este proprie o inocenţă înnăscută, care îl determină să creadă doar în realismul sau adevărul propriilor sale programe şi să nu fie conştient de faptul că îi lipseşte capacitatea intrinsecă de autocorecţie. Cauza lipsei inerente a capacităţii de control a egoului este faptul că informaţiile sale sunt limitate doar la sistemele in-

terne de procesare. Mecanismului interior al egoului îi lipseşte orice sursă externă, independentă de referinţă pentru verificare.

Prin compasiune, omul realizează faptul că structura egoului e astfel construită, încât nu poate şti ce se află dincolo de el.

Nu există un orar sau o rută prestabilită pentru calea către Dumnezeu. Deşi calea fiecărei persoane e unică, teritoriul ce trebuie străbătut este relativ acelaşi pentru toţi. Munca presupune să depăşeşti şi să transcenzi obişnuitele slăbiciuni omeneşti, care sunt inerente structurii egoului uman. Omului i-ar plăcea să creadă că aceste slăbiciuni sunt personale; însă, egoul însuşi nu este personal. El a fost moştenit odată cu statutul de fiinţă umană. Detaliile diferă în funcţie de karma trecutului.

Orgoliul egoului (la nivelul mândriei) este infinit şi plin de îngâmfare, în măreaţa lui iluzie că el poate dovedi netemeinicia existenţei lui Dumnezeu. Cunoaşterea e doar o ipoteză lingvistică, limitată la simboluri lineare, la conţinutul mărginit al procesării mentale. Realitatea obiectivă, efectivă, a egoului este pur şi simplu o supoziţie subiectivă.

Prin căutare spirituală, omul descoperă că există cineva care a fost ţinut în captivitate şi o „victimă" prinsă în mrejele vicleniei egoului.

Toţi marii învăţători spirituali au afirmat că principalul defect al omului este „ignoranţa". Cercetarea atentă dezvăluie destul de repede că temeiul ascuns al acestei ignoranţe se datorează limitelor structurii înnăscute a egoului însuşi, ca o consecinţă a evoluţiei conştiinţei aflate încă în curs de desfăşurare.

La om, a evoluat nu numai capacitatea de procesare şi interpretare a informaţiilor lineare, dar el a avut acces şi la energia nonlineară a conştiinţei/conştienţei, care a fost denumită „spirituală", deoarece sursa de energie era nonfizică şi nu putea fi definită prin concepte lineare. Iar această energie spirituală a evoluat în cadrul dezvoltării sale umane, căpătând numele de „spirit uman". Spiritul uman s-a caracterizat prin apariţia unui corp energetic nonfizic („eteric"), a cărui supravieţuire şi evoluţie erau independente de corpul fizic în sine. Prin urmare, spiritul e legat de esenţă şi este mai presus de forma lineară şi definire.

După cum se poate observa din dezvoltarea sa evoluţionistă, credinţa a fost o necesitate biologică pentru supravieţuire, care a fost construită într-o structură de bază a egoului, ca simţ al sinelui. Capacitatea de a fi conştient de sine şi de a trăi experienţa sinelui era o calitate a conştienţei simţirii, inerente regnului animal. De aceea, omenirea a trăit prin credinţă. Egoul şi-a plasat cu naivitate credinţa lui primordială în esenţa narcisistă a egoului însuşi (de exemplu, percepţia şi convingerea), care, în consecinţă, şi-a asumat autonomia şi

suveranitatea ca arbitru al realității. În virtutea structurii și originii sale, egoul este orb la propriile-i limitări.

Subiectivismul absolut al Adevărului revelat exclude toate controversele sau îndoielile care provin doar din ego. Când egoul se năruie, toată disputa încetează și e înlocuită de liniște. Dubiul este egoul.

Faptul că mintea nu e capabilă să demonstreze o propoziție, nu înseamnă că aceasta este falsă.

Aceasta este capcana ateilor, fiindcă mintea nu are capacitatea de a discerne adevărul. În egală măsură, ea nu poate să dovedească netemeinicia acestuia, pentru că atunci ar fi în situația paradoxală de a trebui să demonstreze opusul acestuia. Esența narcisistă a egoului îl face să creadă că el e omnipotent, lipsindu-i, prin urmare, smerenia, care este premisa indispensabilă pentru a ajunge la Adevărul absolut.

În mod paradoxal, câștigul provine din interesul personal al egoului, din momentul în care acesta începe să realizeze că altruismul este foarte avantajos. Când învață cât de benefic este să renunți la scopurile egoiste, egoul devine el însuși trambulina către căutarea spirituală și posibilitățile de realizare a propriei sale transcendențe, înțelegând că smerenia înseamnă putere, nu slăbiciune, înțelepciune, nu ignoranță. Consimțământul de a „ierta și uita" calibrează la 450 (rațiune/logică). Consimțământul de a „ierta și a te abandona lui Dumnezeu" calibrează la 540 (iubire necondiționată).

2

NATURA MINȚII

Folosită adesea în mod interșanjabil cu „egoul", „mintea"este unitatea de procesare cu care este identificat egoul. În ultimă instanță, asemenea egoului, mintea însăși e doar un concept. După cum explică Dr. Hawkins: „În mod empiric, cineva nu poate decât să afirme că gândurile, sentimentele, imaginile și amintirile vin în conștiența sa, într-o succesiune nesfârșită". Iar această înșiruire nesfârșită reprezintă ceea ce noi am ajuns să numim „minte". Atunci când cineva reușește să înțeleagă adevărata natură a minții, el devine mai puțin influențat de efectul activităților sale interioare și mai bine poziționat în transcenderea identificării cu mintea.

Asemenea corpului, mintea nu este sinele real al omului – și, asemenea corpului, ea este esențialmente impersonală. Ea are gânduri, dar aceste gânduri nu sunt un produs al sinelui. Chiar dacă o persoană nu vrea să aibă o minte, el sau ea o are oricum. Nu există nicio posibilitate de alegere în această privință; mintea este impusă și îi este băgată pe gât și celui ce nu a dorit-o. Faptul că a avea o minte este o impunere in-

voluntară ajută la înțelegerea adevărului că existența ei nu este o alegere sau o decizie personală.

Separarea aparentă e în întregime o construcție a gândirii. Ea este esențială pentru a vedea că mintea exprimă întotdeauna un punct de vedere.

Construcția minții umane este comparabilă cu cea a unui computer, în care creierul este hardware-ul capabil să ruleze orice program software cu care e încărcat. Prin construcție, hardware-ul nu e capabil să se protejeze de informații false; de aceea, mintea va crede în orice program software cu care a programat-o societatea, deoarece, fără a avea vreo vină, ea nu deține niciun dispozitiv de siguranță sau protecție.

În virtutea structurii sale înnăscute, mintea umană este naivă, oarbă la limitările ei și ușor de păcălit în inocența ei. Toată lumea e victima ignoranței și a limitării egoului uman.

Mintea umană este incapabilă să discearnă adevărul de falsitate. Dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi existat războaie în istorie, nici probleme sociale, nici ignoranță sau sărăcie. Toată lumea ar fi iluminată, iar nivelul de conștiință al omenirii nu ar fi rămas la 190 (nivelul mândriei, inferior nivelului critic al integrității de 200) pe Harta Conștiinței, secol după secol.

Din cauza percepţiei dualiste, mintea nu a mai putut să deosebească simbolul abstract de realitate. Drumul spre greşeală a fost deschis şi era ispititor, iar părerea ei a devenit dominantă, întrucât mintea nu are un mecanism natural pentru a putea discerne adevărul de falsitate. Ca rezultat al procesării mentale dualiste, mintea şi-a dezvoltat capacitatea de reprimare şi negare, astfel încât să îndepărteze obstacolele din calea atingerii scopurilor sale. Mintea a descoperit că putea nega proprietatea asupra unei părţi nedorite dintr-o pereche de aspecte contradictorii, pe care să o proiecteze asupra lumii. Aşa a luat naştere nu doar politica, ci şi binecunoscutul mecanism al divizării, reprimării, negării şi proiecţiei. Această capacitate s-a dovedit a fi un mecanism fatal în sine, chiar şi atunci când genera rezultate groaznice, egoul continuând, în mod neabătut, să facă aceleaşi greşeli. Milioane de oameni mor în fiecare generaţie a istoriei şi acest lucru continuă şi în lumea zilelor noastre.

Cu excepţia unor minore chestiuni personale, mintea nu a fost construită astfel încât să înveţe rapid din greşelile ei.

Omul nu e „silit" să se simtă indignat de o amintire negativă şi nici să accepte un gând terifiant despre viitor. Acestea sunt simple opţiuni. Mintea este asemenea unui televizor care îşi rulează diversele canale, iar pentru a putea alege un anumit program, omul nefiind obligat să urmeze nicio tentaţie aparte a gându-

lui. El poate fi tentat să-i pară rău pentru cineva sau să se simtă furios sau îngrijorat. Atracţia secretă a tuturor acestor opţiuni e faptul că ele oferă un câştig ascuns sau o satisfacţie secretă, care reprezintă sursa de atracţie a gândurilor minţii.

Un lucru este evident: mintea e totalmente nestatornică. Realmente, nu se poate conta pe ea. Ea nu poate fi consecventă, iar eficienţa ei este sporadică, dar şi aleatorie. Ea va uita să ia cheile de la birou, va uita numere de telefon şi adrese şi va fi o sursă de frustrare şi enervare. Mintea e contaminată de emoţii, sentimente, prejudecăţi, lacune, negări, proiecţii, paranoia, fobii, frici, regrete, vinovăţii, nelinişti şi griji; împreună cu teribilele spectre ale sărăciei, bătrâneţii, bolii, morţii, eşecului, respingerii, pierderii şi dezastrului.

Pe deasupra celor mai sus menţionate, mintea a mai şi fost programată, în mod greşit, de o propagandă continuă, de sloganuri politice, religioase şi doctrine sociale, precum şi de continua denaturare a faptelor, fără a mai pune la socoteală falsificarea, erorile, aprecierile greşite şi dezinformările. Mai întâi de toate, principalul defect al minţii este nu doar conţinutul ei, care e adeseori irelevant sau eronat, ci şi faptul că ea nu are posibilitatea de a deosebi adevărul de falsitate. Mintea este, mai degrabă, o tablă de joc.

Smerenia are o valoare mult mai mare decât toată acumularea faptică. În afară de cazul în care omul a trăit pe deplin şi în totalitate experienţa prezenţei lui Dum-

nezeu în întreaga-I Măreţie uluitoare, e bine să presupunem că omul nu ştie nimic cu adevărat şi că toată aşa zisa cunoaştere pe care a acumulat-o este, în realitate, incertă. Orice resort lăuntric care pretinde că „eu ştiu" dă dovadă de falsitate, prin acea simplă afirmaţie – fiindcă altfel, el nu ar emite o asemenea pretenţie.

Gândirea derivă din lipsă; scopul ei este câştigul. În plenitudine nu lipseşte nimic. Totul e desăvârşit, total şi întreg. Nu există nimic la care să te gândeşti, nici vreun motiv ca să gândeşti. Nu se naşte nicio întrebare şi nu trebuie căutat niciun răspuns. Desăvârşirea este completă, pe deplin satisfăcătoare, fără nicio incompletitudine de procesat.

Convingerile reprezintă factorul hotărâtor al experienţei pe care o trăieşte omul. Nu există „cauze" exterioare. Omul descoperă beneficiile ascunse care pot fi obţinute din ascunsele proiecţii inconştiente. Programele ascunse pot fi descoperite, pur şi simplu, prin scrierea unei liste lungi de doleanţe şi suferinţe, pe care apoi le transformi pur şi simplu în opusul lor.

Gândurile apar de capul lor, nu fiindcă au fost cauzate de ceva sau de cineva anume.

Din punct de vedere operaţional, mintea este dualistă; de aceea, ea iniţiază o procesare mentală care se bazează pe poziţionalităţi arbitrare, ipotetice, care

nu au veridicitate în sine. Astfel, prin modul în care e construită, mintea are defectul fundamental, după cum afirma Descartes*, de a nu putea deosebi *res cogitans* de *res extensa* (adică, activitatea mentală legată de impresia aparentă despre lume versus lumea aşa cum e ea în realitate). Drept urmare, mintea confundă propriile sale proiecţii şi crede, în mod greşit, că ele au o existenţă exterioară independentă, cu toate că, în realitate, nu există o asemenea situaţie.

Mintea descifrează fenomenele în 1/10.000 dintr-o secundă; de aceea, mintea seamănă cu un monitor playback, al unui casetofon. Atunci când această conexiune dintre evenimente şi trăirea experienţei dispare, diferenţa este impresionantă.

Mintea acţionează ca un procesor de date, în mod simultan, atât în interior, cât şi în exterior. Ea clasifică, sortează, stabileşte priorităţi, contextualizează şi interpretează simultan, în timp ce apelează la băncile de memorie, centrii emoţionali, la reacţiile condiţionate şi legăturile dintre ele. Toate cele de mai sus sunt aranjate în funcţie de context, de instinctele emoţionale/animalice, care sunt sortate, respinse, acceptate sau modificate.

---

* Filozof şi om de ştiinţă francez, care a dezvoltat teoria cunoscută sub numele de filozofie mecanicistă. El a împărţit realitatea în *res cognitas* (conştiinţa, mintea) şi *res extensa* (materia, expansiunea).

Mai mult, această complexitate profundă depinde, în mod simultan, de opţiuni, predilecţii şi dorinţe. Opţiunile şi predilecţiile sunt legate de semnificaţie şi valoare, per ansamblu, şi se află sub influenţa şi dominaţia unui câmp de conştiinţă atotcuprinzător, general, care are niveluri de putere concordante şi variabile corespunzătoare nivelului de conştiinţă, care e, de asemenea, influenţat de predispoziţiile karmice. În mod simultan, mintea evaluează niveluri de adevăr relativ, credibilitatea informaţiilor, precum şi oportunitatea şi probabilitatea acţiunii, în cadrul limitelor comportamentale sociale, care sunt şi ele stratificate în mod similar şi care includ principii morale, etice, sociale şi religioase.

Mintea este ca o complexă unitate de procesare infinită a informaţiilor atât din interior, cât şi din exterior.

Mintea crede cu naivitate că ea este adevăratul „eu" aflat în căutarea adevărului, fiindcă ea consideră că egoul/sinele său este esenţial şi e singurul autor al intenţiei, dar şi al acţiunii, fiind, drept urmare, arbitrul realităţii.

Omul se identifică cu corpul său, deoarece mintea lui este cea care îi simte corpul.

Punctul final al cercetării intelectuale ajunge la concluzia evidentă că mintea şi intelectul sunt, fiecare

în parte şi în mod inerent, imperfecte şi, ca atare, sunt incapabile să ajungă la adevărul absolut.

Î: Ce anume face mintea să fie atât de tenace?

R: Întregul conţinut al minţii constă în ataşamente, iar de bază sunt ataşamentele de sine şi cramponarea de ceea ce se crede a fi sursa atât a supravieţuirii, cât şi a fericirii. Mai este şi identificarea. În realitate, sursa fericirii e Sinele – şi nu sinele (egoul).

Gândirea este un dispozitiv de procesare cu o imensă valoare pragmatică; ea presupune că ştie datele, dar, de fapt, ea nu are capacitatea înnăscută de a şti. Convingerea ei fabrică un „ştiutor“ lăuntric imaginar, care devine „eu“-l. Mai mult decât atât, ea fabrică un „executant“ imaginar al faptelor, un actor al pieselor, un gânditor imaginar al gândurilor.

De fapt, fiecare gând se naşte din neant sau din câmpul întunecat al minţii tăcute şi nu e cauzat, aşa cum se presupune, de un gând anterior.

Cercetarea conştiinţei confirmă faptul că aproximativ 99 la sută din „minte“ este liniştită şi doar 1 la sută procesează imagini. În realitate, sinele observator este hipnotizat de acel 1 la sută din activitatea minţii şi se identifică cu el ca fiind „eu“ – neluând în seamă acel 99 la sută din câmp, fiindcă acesta e invizibil şi lipsit de formă.

Odată ce gândurile sau sentimentele sunt etichetate ca fiind „ale mele", în mod magic, ele devin pline de o prezumptivă omnisciență și de o pretinsă validitate suverană.

Gândurile, ideile și conceptele au o valoare pragmatică și utilă în deșertăciunea lumească; însă, odată cu renunțarea la realitatea mundană, ele devin un exces de bagaj și își pierd valoarea.

Prin autoanaliză și concentrare lăuntrică, omul poate descoperi că toate stările sale de conștiință sunt rezultatul validării unei opțiuni. Ele nu sunt nicidecum convingeri imuabile, determinate de factori necontrolabili. Acest lucru poate fi descoperit prin analiza modului în care funcționează mintea.

Principalul defect este – și a fost dintotdeauna – faptul că modul în care e construită mintea umană o face incapabilă, prin natura ei, să poată deosebi adevărul de falsitate. Acest defect, cel mai crucial dintre toate defectele moștenite, stă la baza întregii suferințe și nenorociri ale omenirii.

Egoul/mintea presupune și are convingerea că percepțiile și interpretările sale asupra experiențelor de viață sunt „reale" și, în consecință, „adevărate". De asemenea, prin proiecție, el crede că și alți oameni văd și simt în același fel, iar dacă nu fac acest lucru, ei gre-

şesc, deci sunt incorecţi. Astfel, percepţia îi întăreşte puterea prin concretizare şi supraestimare.

Tendinţa dualistă a minţii împiedică realizarea Unicei Realităţi sau manifestarea realizării Sinelui, deoarece sistemul dualist de credinţă, aşa cum este el reprezentat în limbaj, presupune un „acesta" care cauzează un „acela". Astfel, de asemenea, în mod simultan şi automat, ea vede sinele ca fiind un executant separat (şi evaluat în mod moralizator) al acţiunilor. Acest sistem dualist al procesării mentale întăreşte poziţionalităţile egoului, care, în schimb, creează „iluzia contrariilor" în modul de a percepe, care constituie o barieră în calea iluminării.

Deşi minţii umane îi place, „desigur", să creadă că îi este devotată adevărului, în realitate, ceea ce caută ea este confirmarea a ceea ce crede deja. Egoul e îngâmfat din naştere şi nu primeşte cu bucurie descoperirea faptului că multe dintre credinţele sale sunt doar nişte iluzii de percepţie.

Mintea umană crede că trăsătura comună a unui sistem de credinţe este evidenţa adevărului şi, desigur, istoria e plină de exemple evidente, care atestă contrariul (de exemplu, vezi *Extraordinary Popular Delusions and the Madness of Crowds* [*Extraordinara iluzie colectivă şi nebunia mulţimii*], de Charles Mackay).

Exact aşa cum „eul" fizic înregistrează imagini şi obiecte asemenea unui aparat de filmat, mintea este „eul" sinelui care perpetuează iluzia unei identităţi individuale unice, separate, care capătă rolul de creator al gândului, intenţiei, dorinţei ş.a.m.d. Prin renunţarea la această iluzie narcisistă, devine evident faptul că toate aspectele presupusei vieţi personale sunt de fapt evenimente autonome şi spontane.

Toate emoţiile negative persistă din cauza câştigului ascuns. Atunci când această „sevă a egoului" descreşte, gândurile tind să se împuţineze, iar apoi dispar. Mintea tinde să „se golească", fapt care atenuează teama de plictiseală. Prin observare, devine clar faptul că mintea e ocupată cu anticiparea viitorului (frică); cu cramponarea de trecut (regret, ură, vinovăţie); sau savurarea trecutului, pentru a extrage plăcere prin intermediul retrăirii acestuia. Astfel, mintea se amuză „făcând" ceva.

Deoarece conştiinţa nu are formă şi este lipsită de conţinut, ea poate recunoaşte forma. Gândurile sunt perceptibile doar dacă se mişcă într-un câmp lipsit de gânduri. De aceea, fundalul minţii este liniştea câmpului conştiinţei înseşi. În schimb, conştiinţa, care e un câmp de energie potenţială, este detectabilă, fiindcă ea e iluminată de lumina conştienţei – care este Sinele.

Mintea nu are decât informaţii şi închipuiri despre orice; de fapt, ea nu poate să „ştie", fiindcă a şti

înseamnă a fi ceea ce este ştiut. Orice altceva e doar speculaţie şi presupunere. Atunci când transcenzi mintea, nu mai rămâne nimic de aflat. Desăvârşirii nu îi lipseşte nimic, iar acea plenitudine îşi este evidentă ei înseşi, în Totalitatea ei.

Deşi sinelui personal îi place să creadă că gândurile care îi trec prin minte sunt „gândurile mele", ele sunt de fapt doar „gândurile" care predomină la un nivel dat de conştiinţă.

Gândurile se gândesc singure; ele nu au deloc nevoie de tine, exact la fel cum corpul îşi vede de treaba lui de unul singur.

Realitatea minţii este o ficţiune. Odată cu înţelegerea acestui lucru, mintea îşi pierde dominaţia ca arbitru al realităţii. Prin ochii egoului, viaţa seamănă cu un caleidoscop al schimbătoarelor atracţii şi respingeri, frici şi plăceri trecătoare ale conştiinţei.

Dacă observi ce face mintea ta cu adevărat, vei vedea că ea încearcă întotdeauna să o „ia înaintea" următorului moment. Ceea ce percepe omul (el nu percepe niciodată realitatea) în momentul următor (cca. 1/10.000 dintr-o secundă) este interpretarea realităţii de către ego. E un monitor asemănător unui sistem audio. Aşadar, exact ca şi cum ai înregistra un program, monitorul îl livrează auzului. Tu auzi ceea ce tocmai a fost înregis-

trat cu o clipă în urmă. Dar nu auzi sursa programului respectiv; tu asculţi ceea ce tocmai a fost înregistrat.

Majoritatea oamenilor percep redarea înregistrării interpretării evenimentelor de către ego. Ei nu trăiesc evenimentele aşa cum sunt ele în realitate; ei trăiesc experienţele conform interpretării egoului.

Mentalizarea este de origine egocentrică, iar funcţia ei de bază este interpretarea. În afară de cazul în care e solicitat, gândul este deşertăciune: o procesiune nesfârşită de păreri, raţionamente, prelucrări, evaluări şi judecăţi subtile, prin care li se dă valoare sau importanţă gândurilor, prin presupusa lor semnificaţie, fiindcă ele sunt „ale mele". Egoul este îndrăgostit de povestea vieţii lui şi de personajul principal al acesteia.

Faptul că mintea umană nu e capabilă să deosebească fără ajutor adevărul de falsitate, din cauza structurii şi a construcţiei sale înnăscute, este o descoperire aproape la fel de uluitoare precum cea a lui Copernic, care a generat un şoc cultural, în secolul al 16-lea. Deoarece acest fapt, de unul singur, e atât de provocator pentru mintea obişnuită, probabil că el nu va fi întâmpinat sau primit cu căldură de către cei care profită de pe urma sofisticăriei şi a iluziilor acesteia.

Partea a II-a

TRANSCENDEREA SINELUI

După cum explică Dr. Hawkins, atunci când sinele (egoul/mintea) este transcens, Adevărul iese la lumină cu fermitate. Există diverse căi de aflare a Adevărului și de realizare a Sinelui – inclusiv căile minții, rugăciunile, meditația și contemplarea. Fiecare cale scoate în evidență o abordare sau un stil diferit, pentru a ajunge la același rezultat. Acest capitol vorbește despre diversele căi reliefate de Dr. Hawkins, pentru realizarea Sinelui.

3

CALEA MINȚII

„Calea minții", care mai e numită și „calea nonminții" este căutarea Adevărului prin cunoaștere – printr-o analiză aprofundată a naturii iluzorii a egoului și a minții, precum și a diverselor lor programe. Atunci, iluminarea apare printr-o abandonare a acestor programe false, prin care omul trăiește experiența unei înțelegeri a ceea ce este el. În aceste studii, Dr. Hawkins îi oferă aspirantului spiritual o direcție clară, pentru a ieși „din sala oglinzilor" egoului.

Simplul proces de cercetare a minții începe deja să diminueze autoritatea egoului. Simțul de sine începe să-și schimbe poziția, iar senzația unui „eu" lăuntric al omului începe să avanseze prin nivelurile conștiinței.

În realitate, sinele-ego nu trebuie deloc să moară: viața nu se sfârșește; existența nu încetează; și niciun destin tragic, oribil, nu așteaptă să pună capăt vieții. Precum egoul însuși, întreaga poveste este o iluzie. Omul nu trebuie să distrugă egoul și nici măcar să lucreze asupra lui. Singura sarcină pe care o are de în-

deplinit e să se elibereze de identificarea cu egoul, ca fiind sinele său adevărat!

Prin această renunţare la identificare, sinele continuă de fapt să meargă, să vorbească, să mănânce şi să râdă, singura diferenţă fiind faptul că, asemenea corpului, el devine „acela", în loc de „eu" sau „acesta".

Apoi, tot ceea ce trebuie este să se elibereze de credinţa că el posedă sinele şi e autorul sinelui, de iluzia că el a inventat acest sine şi să vadă că, pur şi simplu, a greşit. Este evident faptul că aceasta e o greşeală foarte firească, pe care o facem cu toţii; însă doar puţini dintre noi descoperă greşeala şi sunt dispuşi să o corecteze.

Egoul nu poate fi înfrânt prin acuze, ură şi vinovăţie. Mai degrabă, omul îl scoate din circuit observându-l în mod obiectiv aşa cum este el, adică un vestigiu rezidual al originilor evoluţioniste ale omului.

În realitate, omul nu e deloc condus de minte. Ceea ce relevă mintea este un şir limitat de opţiuni deghizate în amintiri, fantezii, frici, idei ş.a.m.d. Pentru a te elibera de dominaţia minţii, trebuie doar să realizezi că etalarea subiectelor sale este, pur şi simplu, ca un bufet cu autoservire, a cărui selecţie întâmplătoare străbate ecranul minţii.

Se poate ajunge la smerenie desăvârşită numai prin limitarea gândurilor şi emoţiilor la validitatea lor ce poate fi verificată. Ceea ce înseamnă acceptarea eliberării de toate presupunerile gândirii. Prin stăruinţă

îndârjită, orgoliile dispar ca adevăruri şi sunt privite acum drept sursă a greşelilor. Printr-o straşnică prăbuşire finală a egoului, omul înţelege că mintea nu „ştie" de fapt nimic cu adevărat. Neştiind nimic, ea ştie doar „despre", şi nu poate şti cu adevărat, fiindcă a şti cu adevărat înseamnă să fii ceea ce este ştiut (de exemplu, a şti despre China nu te face chinez).

A limita mintea la ceea ce e cunoscut în mod demonstrabil înseamnă a-i reduce dimensiunea şi influenţa, astfel încât să devină slujitorul omului, nu stăpânul său. Devine evident faptul că, în realitate, mintea face negoţ cu presupuneri, aparenţe, evenimente percepute, concluzii nedemonstrabile şi activităţi mentale care sunt confundate cu realitatea. De fapt, o realitate ca cea creată de minte nu există.

La o analiză atentă, omul descoperă că toate părerile sunt lipsite de valoare. Toate sunt deşertăciuni şi nu au nicio importanţă sau vreun merit în sine. Mintea fiecărui om este încărcată cu păreri interminabile, iar când sunt analizate pentru ceea ce sunt, acestea nu reprezintă decât o activitate mentală. Cu toate acestea, de mai mare importanţă e faptul că părerile provin din poziţionalităţi, pe care le consolidează, iar aceste poziţionalităţi creează suferinţa continuă.

La baza continuităţii şi a capacităţii de a domina a egoului stă pretenţia sa de a fi autorul întregii experienţe subiective. Expresia „eu aşa am gândit" vine ex-

trem de rapid ca replică ce argumentează presupusa cauză a tuturor aspectelor vieţii cuiva. Acest lucru e greu de observat, exceptând concentrarea intensă a atenţiei, în timpul meditaţiei, asupra originii fluxului gândirii.

Intervalul de timp dintre percepţia interioară a evenimentului şi pretenţia de autor a egoului este de cca. 1/10.000 dintr-o secundă. Odată ce această breşă e descoperită, egoul îşi pierde influenţa. Devine evident faptul că omul este martorul fenomenelor, nu cauza sau executantul acestora. Atunci, sinele este identificat drept cel care este mai curând observat, decât martor sau cel care trăieşte experienţa... în concluzie, se poate spune că egoul este o compilaţie de poziţionalităţi, ţinute la un loc de trufie şi frică. El e nimicit prin smerenie totală, care subminează dezvoltarea lui.

Pentru a demonta influenţa conţinutului minţii, e necesar să elimini iluzia că gândurile sunt personale; că ele sunt valoroase; sau că ele îi aparţin cuiva sau provin din propriul sine.

Gândul „Eu ştiu“ stăvileşte conştientizarea esenţială a veritabilului „eu sunt“. Cuvântul ştiu este dualist şi presupune o dihotomie între un subiect separat – „cunoscătorul“, cel care ştie – şi ceva exterior, care trebuie ştiut.

Realitatea devine evidentă în sine, atunci când sunt eliminate barierele din calea percepţiei, a activităţii mentale, inclusiv a tuturor sistemelor de credinţă.

Nu e cu adevărat necesar să supui egoul, ci doar să încetezi să te identifici cu el.

Încetează să te identifici cu corpul/emoţiile/mintea ca fiind „eu". Fii sincer şi recunoaşte că toate acestea sunt ale tale, dar nu eşti tu. La început, acest lucru poate părea artificial, ciudat, străin şi nenatural; cel puţin, realitatea fundamentală atestă că există un adevăr mai înalt, care o transformă într-un instrument puternic şi formidabil. Mintea va încerca să nege această realitate, dar şi adevărul (este ceea ce ea „pretinde că trebuie să facă"), fiindcă Adevărul e considerat un inamic puternic.

În timp ce informaţiile obişnuite se obţin cu efort, în căutarea spirituală accentul se pune pe abandonare, eliberare şi renunţare. Munca presupune identificarea poziţionalităţilor, iar apoi, transcenderea împotrivirii egoului şi abandonarea controlului şi a suveranităţii iluzorii a acestuia. Astfel, esenţa muncii spirituale este mai degrabă în concordanţă cu eliberarea şi descărcarea minţii, decât cu îmbogăţirea ei.

Dificultatea este o percepţie a egoului/minţii. Un cuţit ascuţit poate tăia trecând prin sute de obiecte diferite; nu e necesară decât o simplă acţiune. Prin analogie, e nevoie doar de un simplu concept-cheie pentru a te elibera de toate obstacolele impuse de ego: el are o singură dependenţă, care este plăcerea subiectivă/câştigul. Adică beneficiul secret al tuturor dorin-

ţelor, a evaluărilor plănuite şi a atracţiilor. Acesta este amplificat de valoarea plănuită, de merit, atracţie sau specificitate. Există un singur câştig, iar acest unic câştig se suprapune în întregime peste toate dorinţele, atrăgând, drept urmare, ataşamentele. Plăcerea e asociată cu fericirea rezultată; astfel, egoul are doar un singur scop. Discernământul este cel care permite debarasarea de toate ataşamentele. Acest motiv singular e pur şi simplu proiectat asupra diverselor obiecte, persoane, aptitudini, evenimente sau circumstanţe.

Abilul ego poate extrage seva/câştigul recompensei şi al plăcerii secrete, din tot ceea ce alege în mod arbitrar. În realitate, e vorba întotdeauna de unul şi acelaşi scop. Obiectul dorinţei este irelevant. Poziţia este imaginată că se află „acolo, în exterior“, dar ea e de fapt „aici, în interior“, deoarece plăcerea obţinută este subiectivă şi interioară. Renunţarea la acest unic scop dezvăluie Realitatea Sinelui – care este sursa fundamentală, naturală a întregii fericiri, iar înţelegerea acestui lucru pune capăt tuturor lipsurilor şi dorinţelor. Plăcerea e trecătoare; bucuria şi fericirea provin din interior.

Cheia transcenderii limitărilor inerente ale egoului/minţii este smerenia, fără de care mintea e captivă, fără nicio speranţă în iluzoria-i sală a oglinzilor.

Odată ce structura şi modul de funcţionare ale egoului sunt înţelese, demontarea acestuia este înles-

nită de decizia interioară de a urmări mai degrabă ceea ce este real şi etern, decât ceea ce e trecător şi efemer.

Mintea umană e asemenea unei corăbii pe mare, incapabilă să-şi găsească direcţia fără o busolă sau o sursă exterioară de referinţă, cum ar fi stelele. E important să înţelegi că un sistem este remediabil, atunci când are acces la un punct de referinţă extern (cum ar fi un sistem global de poziţionare), care serveşte drept Absolutul cu ajutorul căruia se compară alte date.

A transcende mintea înseamnă să vezi că mulţi şi unul singur reprezintă unul şi acelaşi lucru. Fără mentalul contrastant, termenii dualişti de mulţi sau unul nici nu ar trebui să existe. În locul lor ar putea fi conştientizarea faptului că „Totul este".

Toate părerile sunt orgolii lipsite de valoare în sine şi sunt, de fapt, rezultatul naivităţii.

În timp ce acţiunea mentală obişnuită poate fi caracterizată prin efortul constant de a „obţine" ceva, realizarea spirituală e totalmente lipsită de efort, pasivă şi spontană. Ea este mai degrabă primită decât obţinută. Prin analogie, atunci când sunetul încetează, liniştea se dezvăluie sie înseşi. Omul nu poate obţine realizarea spirituală prin efort sau strădanie. În cazul activităţii mentale, există o anumită capacitate de control. Dar niciun fel de control nu e posibil, acolo unde

nu există nimic de controlat şi nu există mijloace de a exercita acest control, chiar dacă acest lucru ar fi fost posibil. Nu poţi manipula ceea ce e lipsit de formă.

Pornind de la părerea că noi suntem minţile noastre, începem să constatăm că noi avem minţi şi că mintea e cea care are gânduri, convingeri, sentimente şi opinii. În cele din urmă, putem ajunge la percepţia conform căreia toate gândurile noastre sunt, pur şi simplu, împrumutate de la enorma bază de date a conştiinţei, iar ele nu ne-au aparţinut niciodată. Sistemele de gândire preponderente sunt primite, absorbite şi însuşite; cu vremea, ele sunt înlocuite de idei noi, care ni s-au potrivit mai bine. Dacă le vom acorda mai puţină importanţă acestor idei trecătoare, ele îşi vor pierde capacitatea de a ne domina. Treptat, ne vom simţi eliberaţi de ele, dar şi de minte. În schimb, acest lucru perfecţionează o nouă sursă de plăcere; în mod corespunzător, însăşi plăcerea existenţei se maturizează, pe măsură ce omul se înalţă pe Harta Conştiinţei.

Identificarea exclusivă cu conţinutul conştiinţei limitează percepţia sinelui. Spre deosebire de aceasta, identificarea cu însăşi conştiinţa înseamnă să ştii că Sinele adevărat al omului e nelimitat. Atunci când o astfel de identificare de sine circumscrisă devine dominantă, astfel încât simţul de sine este identificat cu conştiinţa însăşi, devenim „Iluminaţi".

În asemănarea ei perfectă cu egoul, mintea nu poate, prin definiţie, să înţeleagă realitatea; dacă ar putea, ea s-ar autodizolva instantaneu, prin recunoaşterea propriei sale naturi iluzorii. Numai dincolo de paradoxul minţii care transcende egoul, ceea ce Este rămâne neclintit în infinita-i Deplinătate evidentă şi orbitoare. Iar apoi, toate aceste cuvinte devin de prisos.

Rămâi întotdeauna conştient de faptul că adevăratul *tu* nu este egoul. Refuză să te identifici cu el.

Prin introspecţie, omul poate vedea că există ceea ce se schimbă şi ceea ce rămâne constant. Drept urmare, ceea ce se schimbă se consideră a fi iluzie.

Mintea poate mai degrabă să „ştie despre", decât să înţeleagă cu adevărat esenţa, care este o înţelegere nonverbală a faptului că esenţa şi conştiinţa sunt unite ca identitate.

E o alinare să-ţi laşi mintea să devină tăcută, iar tu doar să „fii", alături de ceea ce te înconjoară.

Mintea bine antrenată ar trebui să vorbească doar atunci când i se cere să îndeplinească o sarcină. Neantrenată, mintea devine un „actor" recalcitrant şi o pacoste. Sinele trebuie să înveţe respectul de sine şi faţă de liniştea Prezenţei. Prin observarea minţii, devine

evident faptul că sinele este copilul perturbator, neascultător, care caută permanent să i se acorde atenţie.

De obicei, e inutil să încerci să blochezi gândul sau să forţezi mintea să stea liniştită, fără să elimini motivaţia şi câştigul ei. Rădăcinile sale motivaţionale pot fi identificate şi abandonate. Atunci, în mod surprinzător, e posibil să iei o hotărâre: Doar să nu te mai gândeşti la nimic. Acest lucru e posibil prin alinierea la liniştea infinită din care apare gândirea. Ea se află nu între, ci chiar înainte de apariţia gândurilor.

Eliminarea dominaţiei minţii poate fi realizată printr-un singur pas, smerenia, care este întărită prin simpla recunoaştere a faptului că mintea nu e suverană şi că ea nici măcar nu poate să deosebească adevărul de falsitate.

Î: Cum poate omul să-şi liniştească mintea?

R: Omul nu poate face acest lucru. Mintea se opreşte doar cu consimţământul ei, atunci când energia interesului este îndepărtată. E mult mai util pur şi simplu să o renegi şi să încetezi să te identifici cu ea ca fiind „mintea mea". Gândurile sunt consecinţa automată a unui nivel determinat de calibrare a conştiinţei, plus personalizarea, prin care ele capătă valoare. Prin renunţarea la activarea aducerii aminte, omul trăieşte în momentul prezent, în loc să rămână agăţat de trecut sau să anticipeze viitorul.

Mintea se opreşte, atunci când nu mai este energizată din punct de vedere narcisist. Producţia de gânduri îi e proprie orgoliului. Supravieţuirea e spontană şi autonomă, e o consecinţă karmică automată. Chiar şi atunci când mintea devine totalmente tăcută, corpul îşi vede de treburile lui, ca o jucărie karmică teleghidată.

Î: Ce înlocuieşte mintea, atunci când ea dispare?

R: Înţelepciunea Divină se dezvăluie. Conştiinţa/conştienţa rămâne, dar este o capacitate sau o structură autonomă. Pierderea minţii nu are drept consecinţă „inexistenţa". Dimpotrivă, ea e înlocuită de Totalitate. Frunza nu este copacul. E lipsit de pericol să abandonezi orice identificare cu ceea ce gândeşti sau crezi, pentru că niciuna dintre acestea nu este reală, iar „inexistenţa" e pură imaginaţie.

Din punct de vedere spiritual, întreaga gândire este mai degrabă orgoliu, iluzie şi infatuare. Cu cât omul gândeşte mai puţin, cu atât mai minunată devine viaţa. În cele din urmă, gândirea e înlocuită de cunoaştere. Faptul că cineva este, nu presupune nevoia niciunui gând. De aceea, e util să iei decizia de a opri conversaţia mentală şi sporovăiala inutilă a minţii.

Refuzul de a apela la memorie, care este uriaşul depozit de iluzii, conduce la o abordare mai clară a cercetării de sine. El conduce la descoperirea faptului că nu există un „cine" real; nu există decât conştienţă; tu nu eşti un „cine", ci un „ce".

Pentru o persoană profund conştientă, majoritatea oamenilor par să umble de colo până colo, într-un fel de stare de visare, inconştienţi şi fără simţ de sine. Observarea de sine duce la trezire, care motivează apoi dorinţa de a învăţa, a creşte, a se maturiza şi a evolua. Cercetarea de sine conduce la descoperirea şi desfacerea straturilor care estompează sinele. Prin autoanaliză, omul studiază bazele credinţei şi a convingerilor – iar prin instaurarea tehnicilor şi a criteriilor spirituale, el purcede la descoperirea validării lăuntrice a adevărurilor sale spirituale. Astfel, câmpul cercetării este funcţia conştiinţei/conştienţei şi a modului în care contextualizează ea, percepţia interioară a sinelui, a altora şi a Divinităţii.

Înainte de toate, procesul lăuntric e mai degrabă un proces de deconectare de iluzii, decât de dobândire de noi informaţii.

„Experimentatorul“ reprezintă limita perceptuală a conştiinţei/conştienţei, care e independentă de natura datelor ce sunt procesate. Este capacitatea omului de a se identifica drept „eu“. Prin observare, se va înţelege că această funcţie este autonomă şi impersonală, în ciuda faptului că sinele pretinde că ea înseamnă identitatea. Experienţa este trăită nu de un „cineva“, ci de un „ceva“. E o funcţionalitate autonomă, comparabilă cu o testare aptitudinală de procesare multifuncţională. Egoului/sinelui îi prieşte acea aptitudine a „experimentatorului“ – şi, de fapt, e dependent de ea.

Prin atenţie şi voinţă, atracţia seducătoare a „experimentatorului" poate fi respinsă. Cedarea în faţa ispitei amuzamentului este un simplu obicei. Nu eşti „tu", ci doar o activitate cu care se identifică sinele tău. Mintea crede că fără fluxul constant de informaţii şi fără concentrarea pe „ceea ce urmează să se întâmple"se va „goli" de conţinut şi va fi anulată. Cu toate acestea, noaptea, somnul este o bine venită degrevare de pălăvrăgeala necontenită a experimentatorului. Aşadar, mintea crede că există doar trei posibilităţi: (1) experienţa practică; (2) somnul (inconştienţa); sau, poate, (3) somnul cu vise. Însă, relativ necunoscută minţii obişnuite, există o a patra stare, care este a conştienţei înseşi şi care e independentă de conţinut sau de experienţa trăită sau chiar de participare, analiză sau înregistrare. Caracteristicile sale esenţiale sunt lipsa de efort, pacea şi compatibilitatea cu un stil de viaţă contemplativ/meditativ. Ea duce către starea numită, în termeni clasici, samadhi.

Odată ce gândurile sunt depersonalizate, precum obiectele, ele se devalorizează şi îşi pierd atractivitatea. Gândurile şi emoţiile se nasc din dorinţe, iar mintea doreşte ceea ce are valoare pentru ea.

Pentru a limpezi mintea, pur şi simplu ia notă de faptul că absolut nimic nu are o „valoare" sau un „merit" special sau unic, cu excepţia convingerii invocate, suprapuse şi proiectate. De aceea, renunţă la valoare, merit, importanţă şi interes.

Schimbarea majoră apare atunci când gândul este abandonat, împreună cu interesul pentru trăirea experienței sau identificarea cu „limita" egoului/sinelui și funcțiile de procesare ale experimentatorului.

Prin practică, omul poate rămâne concentrat asupra conștiinței ca proces, fără să se implice de fapt în „ceea ce" este procesat sau perceput.

Prin observare, se poate constata că dedesubtul imaginilor și a cuvintelor în sine există o energie de acționare, o dorință de a gândi, de a rămâne activ din punct de vedere mental, de a rămâne preocupat de orice impuls pe care mintea îl poate găsi pentru a umple golurile. Omul poate identifica un mecanism de antrenare la „gândit", care este impersonal. Prin observare, omul poate descoperi că nu există niciun fel de „eu" care gândește gândurile. În realitate, „eul" intervine arareori.

Realitatea spirituală e o sursă mult mai substanțială de plăcere și satisfacție decât poate oferi lumea în care trăim. Ea este infinită și disponibilă în prezent – și nu în viitor. De fapt, ea este mult mai captivantă, fiindcă omul învață să trăiască pe creasta valului, în momentul prezent, în loc să trăiască în spatele valului (în trecut) sau în fața valului (în viitor).

Este mai multă libertate în a trăi pe muchia de cuţit a momentului, decât să fii prizonierul trecutului sau să ai aşteptări de la viitor.

Dacă scopul vieţii este să faci tot ce poţi mai bine, în fiecare moment al existenţei în desfăşurare, atunci, prin muncă spirituală, omul a scăpat deja de cauza primordială a suferinţei. În stop-cadrul prezentului absolut nu există o poveste a vieţii la care să reacţionezi sau pe care să o retrăieşti. Cu această „claritate unică" a minţii, curând, devine evident faptul că de fapt totul „e aşa cum e", fără comentariu sau adjective.

Când mintea încetează să vorbească, omul devine conştient că el este viaţa. Că el e mai degrabă scufundat în ea, şi nu se află undeva, la suprafaţă, vorbind despre ea. În mod paradoxal, acest lucru permite participarea plenară. Prin diminuarea egocentrismului, bucuria libertăţii şi cursul lin al vieţii îl poartă pe om într-o abandonare totală. Atunci, el încetează să mai reacţioneze la evenimentele vieţii, astfel încât să se poată bucura de ea cu seninătate.

Evoluţia spirituală este posibilă fiindcă mintea, înţelegând, e capabilă să recontextualizeze conţinutul egoului şi să desluşească mecanismul lui intim. Odată ce se întâmplă acest lucru, omul nu mai stă orbit, „la mila" egoului.

Deoarece câştigurile egoului sunt refuzate şi abandonate, controlul său asupra minţii slăbeşte, iar experienţa spirituală progresează, pe măsură ce reziduurile neîncrederii sunt îndepărtate treptat. Drept urmare, convingerea este înlocuită de cunoaşterea existenţială, iar profunzimea şi intensitatea dedicării sporesc şi pot, până la urmă, să înlocuiască şi să eclipseze toate celelalte activităţi şi interese lumeşti.

În cele din urmă, se recunoaşte faptul că forma este alcătuită din nonformă şi că ele reprezintă unul şi acelaşi lucru, dar, până ce acest lucru nu e înţeles, forma în sine e o sursă de distragere a atenţiei şi o tergiversare, care mai bine ar trebui evitate.

Î: Cum poate cineva să înlesnească evoluţia?

R: Aceasta este o curiozitate firească. Alegerea rezultă din tendinţele care devin moduri de gândire obişnuite. În fiecare moment, există toate elementele necesare realizării. Caută mai degrabă esenţa, decât doar aparenţa. Totul e perfect, dacă e perceput aşa cum este cu adevărat. Totul este exact aşa cum „se crede că ar trebui să fie", indiferent dacă e strălucitor şi nou sau ruginit şi prăfuit.

Evitaţi adjectivele, deoarece ele sunt toate însuşiri mentalizate şi proiectate. Mai târziu, se pot lepăda chiar şi verbele şi adverbele, fiindcă de fapt nimic nu face „nimic"; în mod natural – totul doar este. Evoluţia e un fenomen care provine din interiorul observatorului, care percepe secvenţa ca pe un

verb. Dacă e perceput în mai puţin de 1/10.000 dintr-o secundă, totul pare nemişcat.

Eroarea apare atunci când ne cramponăm de credinţa că eu sunt „acela". Adevărul se dezvăluie când omul are „acel" lucru, în loc să fie „acel" lucru.

E o minunată eliberare în înţelegerea faptului că eu, mai degrabă, „am" un corp şi o minte, decât că eu „sunt" mintea mea sau corpul meu. Odată ce transcenzi frica de moarte, viaţa devine o experienţă schimbată, fiindcă acea frică aparte se află la baza tuturor celorlalte frici. Puţini oameni ştiu ce înseamnă să trăieşti fără frică. Dar dincolo de frică se află bucuria, pentru că înţelesul şi scopul existenţei devine transparent. Odată ce realizezi acest lucru, viaţa devine uşor de trăit, iar sursele suferinţei dispar; suferinţa nu este decât preţul pe care îl plătim pentru ataşamentele noastre.

Un mare inhibitor al evoluţiei spirituale şi al transcenderii identificării sinelui cu mintea este procesarea informaţiilor, a simbolurilor şi cuvintelor prin mentalizarea aleatorie, care se crede că ar fi „gândirea".

Omul are iluzia că nu poate obţine nimic de la viaţă dacă nu gândeşte. Aşa ceva nu se întâmplă. Nu e necesar ca o persoană să fie acolo. Nu e nevoie să creadă că există un eu care este responsabil pentru acţiunile sale. Totul se întâmplă de la sine. Vanitatea

egoului e cea care spune „eu am făcut asta"; „eu am gândit asta"; „eu am hotărât asta". Nu există un astfel de „eu". Toate aceste lucruri decid şi acţionează singure, totalmente de unele singure (în mod autonom). Nu e nevoie de niciun „eu". Nu există executant; totul se face „de la sine", în mod spontan. Nu există nicio persoană separată care să facă ceva; acţiunea apare de la sine. Concretizarea încetează. Percepţia se schimbă de la stările succesive la propria procesare, de la linear la nonlinear; iar obiectivitatea şi subiectivitatea devin unul şi acelaşi lucru.

Egoul/mintea se teme că, dacă nu gândeşte, (1) se va plictisi şi (2) va înceta să existe. Problema plictiselii este relativ uşor de transcens, prin simpla observare a faptului că plictiseala este chiar frustrarea de a nu fi amuzată de gânduri „interesante". Pentru transcenderea gândirii, interesul trebuie reorientat către căutarea substratului din care se naşte gândirea.

Prin înţelegerea şi acceptarea naturii egoului, acesta este transcens şi, într-un final, se prăbuşeşte şi dispare, atunci când toate poziţionalităţile lui şi dualităţile rezultate au fost abandonate.

Egoul nu devine iluminat, însă dispare şi se prăbuşeşte. Apoi, el e înlocuit de o Realitate Transcendentală, aşa cum descrie Buddha; adică, Natura Budică. La fel cum soarele străluceşte când norii dispar, Realitatea sinelui străluceşte de la sine ca Revelaţie, Realizare şi Iluminare.

4

SUBIECTIVITATEA

Există lumea obiectivă – lumea percepută ca fiind „acolo, în afară" – existentă în formă, guvernată de timp şi spaţiu. Apoi, există trăirea subiectivă, o stare interioară de a fi. Cum poţi să ştii că eşti? Că exişti? Dr. Hawkins îl călăuzeşte pe căutătorul spiritual în lumea lăuntrică, la calitatea impersonală a conştiinţei şi câmpul conştienţei înseşi, care sunt de obicei neobservate, deoarece egoul/mintea se concentrează asupra conţinutului fenomenelor care sunt procesate prin percepţie.

Soluţia e simplă: îţi direcţionezi concentrarea în interior, la subiectivitatea absolută a întregii trăiri. Analizezi natura simţului subiectivităţii care însoţeşte fiecare expresie a vieţii. Fără să etichetezi, observă că, întotdeauna, în fiecare moment, în orice condiţie, substratul esenţialmente ireductibil, ascuns al subiectivităţii este întotdeauna prezent. El nu se schimbă niciodată. Esenţa percepţiei, în toate formele sale (gândire, simţire, văz, cunoaştere ş.a.m.d.), este prezenţa acestei naturi subiective. Apoi, continui să cauţi să descoperi

ce e această percepţie subiectivă, care este întotdeauna prezentă. Fără ea nu ai posibilitatea de a şti că exişti.

Întreabă-te: Cum de sunt eu conştient, ba chiar ştiu că exist? Aceasta este cea mai bună întrebare, pentru că te conduce direct şi nonverbal la Realitatea omniprezentă. Identifică-te cu această calitate, capacitate sau condiţie a subiectivităţii omniprezente, care e percepută ca o conştienţă fundamentală. Este conştiinţa însăşi. Identifică-te cu acea conştiinţă, în loc să te identifici cu „ceea" ce conştientizează ea. Aceasta este calea directă către sine. De fapt, e singura practică ce duce direct prin uşă. Nu e nimic de ştiut, de învăţat sau de reamintit. Este necesar doar să te concentrezi, să meditezi, să reflectezi, să cercetezi – şi să realizezi că sursa şi substratul existenţei e subiectivitatea absolută a Prezenţei lui Dumnezeu ca lumină a Conştiinţei.

Pentru ca omul să accepte esenţa lăuntrică în existenţa sa ca pe o realitate independentă în sine, e necesar să renunţe la orice definire a sa drept un „cine", considerându-se în schimb drept un „ce".

Simplu vorbind, realizarea sau iluminarea este condiţia în care simţul de sine trece de la linearul limitat, material, la infinitul nonlinear şi lipsit de formă. „Eul" trece de la vizibil la invizibil. Aceasta apare ca o schimbare a conştienţei şi a identificării de la percepţia formei ca obiectivă şi reală, la înţelegerea subiectivului pur drept Realitatea Absolută.

În cele din urmă, prin înţelegerea faptului că „eul" nu este conţinutul sau informaţiile, ci un câmp impersonal, îndepărtat cu câţiva paşi de conţinutul programelor, omul realizează că el e mai degrabă asistenţa, decât participantul sau subiectul.

A „şti despre" înseamnă că, deşi informaţiile în sine sunt bine cunoscute, realitatea şi adevărul lor trebuie confirmate în urma experienţei personale. În stadiul final al certitudinii, a şti cu adevărat înseamnă a „fi", şi prin urmare, atât subiectul, cât şi cunoscătorul sunt uniţi. A şti „despre" este un act mental; a şti prin trăirea experienţei este o acţiune acceptată drept adeveritoare.

Câmpul conştienţei treze nu e influenţat de timp. El este tăcut, autonom, facil, liniştit, atotcuprinzător şi neprogramat; el e liber, nelimitat, spontan, calm şi nu e supus procesului naşterii sau morţii. Descoperirea acestui câmp este simplă, uşor de realizat şi relaxantă. Realizarea este mai degrabă un rezultat al „îngăduirii", decât al „încercării". El este mai de grabă un rezultat al renunţării, decât ceva câştigat. Deoarece dorinţa şi obsesia egoului de a deţine controlul sunt abandonate, câmpul se prezintă singur, pentru a fi recunoscut.

Î: Ce este dincolo de minte?

R: Conştienţa subiectivă, lipsită de conţinut – cum ar fi gândurile, emoţiile sau imaginile – tăcută, liniştită, nemişcată. Atotprezentă. Atotcuprinzătoare.

Curiozitatea se poate comuta de la forma şi conţinutul gândurilor, pentru a deveni conştientă de tăcutul câmp în formare al conştiinţei/conştienţei înseşi. Liniştea este a Sinelui; gândurile sunt ale sinelui.

Egoul/mintea este atrasă de noutate şi de aceea, el caută cu frenezie forme şi senzaţii interesante. Acest lucru poate fi refuzat şi înlocuit cu interesul pentru substratul tăcut, lipsit de formă, care este întotdeauna prezent şi trebuie doar observat. El poate fi comparat cu fundalul tăcut, fără de care sunetul nu s-ar putea distinge.

Pacea poate fi consecinţa cedării în faţa inevitabilităţilor vieţii. Scepticul religios/spiritual poate privi înlăuntrul său pentru a observa că trăsătura tainică, fundamentală şi ireductibilă a vieţii reprezintă capacitatea de a avea conştienţă, conştiinţă şi substratul subiectivităţii. Fără conştiinţă, omul nu ar „şti" sau nici măcar nu ar „şti" dacă el sau ea „ştie", deci conştiinţa este o conştientizare *a priori*, a existenţei, indiferent de conţinutul existenţei respective. Prin urmare, conştiinţa însăşi poate fi acceptată ca o realitate evidentă, fără precizarea de a fi Divină (după cum recomandă Buddha). „A fi" este una; a şti că cineva „este" necesită, în mod evident, o calitate mai specială.

Ceea ce îi conferă simţului „eului", calitatea subiectivă a realităţii, este strălucirea Sinelui autentic, care e sursa Realităţii ce izvorăşte ca Prezenţă. Pentru clarificarea scopului, e util să cauţi calitatea înnăscută

care concordă cu simţul percepţiei subiective a identităţii înseşi. Ar putea fi mai productiv să cauţi sursa naturii subiective, care nu este un „cine", ci o trăsătură înnăscută a vieţii conştiente (un „ce").

Realitatea este subiectivă sau obiectivă? La un moment dat, mintea introspectivă cugetă asupra adevărului privind capacităţile sale, adică se întreabă: Cum de ştiu? Cum de ştiu că ştiu? Cum de ştiu că ceea ce presupun că e adevărat chiar e adevărat? Şi în plus: De unde a apărut viaţa şi care e sursa ei? Această stare subiectivă este nonlineară, primordială şi a priori. Din acest câmp impersonal apare simţul de sine foarte personal al eului, ca o însuşire fundamentală a conţinutului. Acest simţ fundamental, impersonal al „eului" este capabil de cunoaştere de sine reflexivă, deşi, prin contrast, mintea doar gândeşte.

Renunţarea la identificarea cu egoul/sinele este prima concentrare asupra evoluţiei spirituale şi reprezintă enigma care a şicanat chiar şi cele mai erudite minţi din istorie. Esenţa problemei este identificarea greşită cu însuşirile funcţiei de procesare a egoului/minţii, care e deja identificată ca fiind linearitatea localizării fenomenelor. Aceasta este o consecinţă naturală, asociată cu realitatea fizică a experienţei de viaţă în postură de corp. Problema de bază este identificarea greşită a adevăratei surse de subiectivitate şi presupunerea că aceasta e mai degrabă localizată, decât nelocalizată.

În procesul căutării spirituale, omul încearcă să descopere de ce anume este conştient – şi are dreptul de a percepe mai degrabă existenţa unui „eu" sau calitatea de „eu", decât un „eu" definit, limitat.

În cele din urmă, toate demersurile mentale de a defini adevărul se confruntă cu nevoia de a face un salt de paradigmă de la abstract la experimental şi de la obiectivul presupus la subiectivul absolut. Astfel, afirmaţia: „doar ceea ce e obiectiv, e real" e o premisă pur subiectivă. De aceea, adeptul unei analize mecaniciste simplificatoare trăieşte de fapt într-o realitate intrapsihică subiectivă, la fel ca toţi ceilalţi.

Rezolvarea dilemei privind descrierea şi cunoaşterea adevărului absolut necesită saltul în câmpul de analiză al conştiinţei înseşi, care clarifică faptul că doar realitatea efectivă, controlabilă a cunoaşterii există datorită „fiinţării" (adică, toate intelectualizările sunt „despre" ceva). Acest lucru cere ca observatorul să fie în afară, pentru a fi martor al obiectului examinării. De exemplu, un observator uman poate „şti despre" o pisică, dar numai o pisică poate şti cu adevărat ce înseamnă să fii pisică, datorită calităţii sale de a fi o pisică.

5

A FI MARTOR ŞI A OBSERVA

O formă sau un stil de contemplaţie care duce la realizarea Sinelui este starea de martor şi cea de observator. În timp ce egoul e concentrat pe perceperea senzaţiilor şi procesarea percepţiei, starea de martor şi de observator mută concentrarea către un câmp impersonal de conştienţă, ajutându-l pe om să transcendă atracţiile şi aversiunile sinelui printr-o observare lipsită de ataşament.

După ce omul a observat câmpul general al minţii, îi este evident faptul că ceea ce conţine în mod specific fluxul gândului însuşi nu pare a fi profitabil. El trebuie să facă un pas înapoi şi să meargă mai departe, la următorul nivel de conştiinţă şi să întrebe ce anume este atent, observă – fiind conştient de aceste acţiuni şi înregistrând curgerea gândurilor. În acelaşi mod în care ochiul nu e influenţat de ceea ce se vede sau urechea de ceea ce se aude, procesul în curs de desfăşurare al stării de martor nu este influenţat de ceea ce e observat.

Aşa cum nu există nicio entitate care să creeze vreo gândire, tot aşa nu există niciun martor în spatele stării de martor. Starea de martor este un aspect

înnăscut, impersonal şi caracteristic conştiinţei înseşi. Omul se poate retrage din implicarea în conţinutul gândurilor, alegând să adopte punctul de vedere al observării sau al poziţiei de martor.

Prezenţa ca martor sau observator nu se concentrează asupra niciunei idei sau imagini, dar le permite acestora să curgă libere, fără implicare. Atunci, omul realizează că imaginile gândului apar în mod spontan şi că fluxul gândirii e impersonal. Gândurile nu sunt ale „mele", câtă vreme niciun „eu" nu e implicat.

Deşi ochiul fizic vede imagini, el nu pretinde că ar fi autorul lor, şi nici urechea nu-şi revendică paternitatea asupra sunetului. De aceea, cu o oarecare experienţă ca martor şi simplu observator, devine evident faptul că gândurile nu sunt create de către un personaj unic, numit „eu". Ele sunt rezultatul combinărilor şi al permutărilor unor programe ideatice şi emoţionale, care se joacă pe o tablă de joc. Înţelegerea faptului că mintea nu este acelaşi lucru cu „eu", întrerupe identificarea sinelui cu mintea.

Supunerea pasivă nu înseamnă să ignori sau să negi. În schimb, înseamnă să fii martor, să observi şi să fii conştient, atitudine care, ca stil de percepţie, îl împinge pe om din rolul de actor în filmul vieţii, în postura de martor/observator, care, prin aceasta, îl face să fie neimplicat emoţional, dar capabil de participare. Această atitudine diminuează tentaţia de a investi în poziţionalităţi sau rezultate. Atunci când indi-

vidualitatea se abandonează, iar Voinţa Divină îi ia locul, Creaţia devine continuă şi evolutivă şi contribuie la dezvoltarea conştienţei.

Nu există un „cineva" care să fie martor, să perceapă, sau să observe; mai degrabă, e vorba de o capacitate înnăscută, care acţionează fără efort, fără consum de energie, în intenţia de a modifica procesul. Întreaga viaţă devine de fapt ceva „stabilit", iar conştientizarea esenţei subiectivităţii diminuează percepţia unui „eu" personal de către Sinele înnăscut, care este dincolo de gândirea conţinută, dar care, în schimb, o cuprinde. Această conştientizare este „Lumina" prin care putem „vedea" din punct de vedere mental şi emoţional. Prin această conştientizare, atenţia se îndreaptă acum spre interior, la sursa Luminii, în loc să urmărească detaliile a ceea ce este iluminat. Este aceasta singura Lumină prin care omul chiar poate fi conştient de conţinutul minţii – sau, altfel spus, cum ar putea omul să ştie cu adevărat ce simte sau la ce anume se gândeşte?

Intenţia spirituală contribuie, întăreşte şi mai degrabă se concentrează asupra conştientizării şi observării, decât „să facă" ceva anume. Transformarea spirituală este ca şi cum ai aşeza pe cineva în bătaia vântului sau într-un curent de apă.

Stilul de viaţă contemplativ facilitează transferul simţului identităţii de sine de la corp/minte, la martor/observator, care e prioritar şi mai apropiat de

Adevărul Sinelui şi al Realităţii. Pasul următor este desprinderea simţului de „eu" de starea de martor/observator şi trecerea acestuia la însăşi calitatea de conştiinţă/conştienţă, care e mai degrabă o calitate decât un personaj. Un avantaj major al poziţiei de martor/observator, în loc de participant, este faptul că martorul nu vorbeşte; el doar observă, fără comentarii. S-ar putea spune că martorul/observatorul e mai degrabă în rând cu pădurea, decât cu copacii.

Decizia de a pune capăt vorbăriei mentale despre orice şi de a te abţine de la intercalarea de comentarii, păreri, preferinţe şi afirmaţii de valoare este foarte utilă. De aceea, aceasta e disciplina de a privi doar, fără să evaluezi, să investeşti valoare, să emiţi păreri, comentarii sau să ai preferinţe în privinţa evenimentelor la care eşti martor.

Starea de martor/observator este o atitudine contemplativă, echilibrată. Evenimentele apar şi dispar.

Omul trebuie să abandoneze în mod constant dorinţa de a trăi experienţa evenimentelor sau dorinţa de a „gusta" din senzaţia percepţiei înseşi.

Conştiinţa/conştienţa se află exact în urma sau înaintea funcţiei de martor/observator. Ea e tăcută şi nemişcată, asemenea cerului sau spaţiului însuşi. Prin renunţarea la anticipare, cramponare, la căutarea plăcerii sau evitarea neplăcerii, atenţia rămâne concentrată asupra liniei de demarcaţie a culmii momentului

efemer. În această poziţie echilibrată, activitatea mentală şi imaginile create dispar treptat, relevând faptul că acel câmp de susţinere este activat de dorinţa şi intenţia gândirii înseşi.

Pe măsură ce atenţia şi interesul se mută de la conţinut la observator/martor, se va descoperi că observatorul/martorul este o emanaţie a conştiinţei ca şi conştienţă şi o capacitate nonlineară, impersonală, care e primordială, înnăscută şi autonomă.

Atenţia se bazează, în mod selectiv, pe o valoare prezumptivă, care este trecătoare. Observând ce anume alege mintea, pentru a-i acorda atenţie, înclinaţiile ei devin evidente şi relevă sursele de atracţie şi aversiune. Prin renunţarea la înclinaţia spre dorinţă sau aversiune, în lipsa trăsăturilor specifice, totul capătă o valoare egală.

A avea mintea ascuţită înseamnă să te concentrezi asupra crestei valului observaţiei/percepţiei, plus dorinţa de a renunţa la percepţia asupra pierderii sau câştigului. Aceasta este abilitatea primordială, de care e nevoie.

Evoluţia spirituală este consecinţa automată a observării minţii şi a tendinţelor ei în calitate de „ea", mai degrabă dintr-un punct de vedere general asupra paradigmei contextului, decât a conţinutului. În loc să încerce să forţeze schimbarea, e necesar de fapt să-I permiţi Divinităţii să facă acest lucru, prin abandona-

rea până în străfunduri şi în totalitate a controlului, a împotrivirii şi a iluziilor câştigului sau pierderii. Nu e nevoie să distrugi sau să te lupţi cu iluziile, ci pur şi simplu să le laşi să plece.

Este educativ şi nestresant să observi mintea dintr-o poziţie detaşată – iar acest lucru poate fi făcut cu calm.

Printr-o observare detaşată, cursul vieţii îşi dezvăluie sie însuşi că este rezultatul unei manifestări spontane a prezentului, asemenea unei manifestări a potenţialităţii, atunci când condiţiile sunt favorabile.

6

MEDITAȚIA

Meditația este o modalitate specială de transcendere a sinelui. Dr. Hawkins observă că limitele meditației în care stai așezat, cu ochii închiși, constau în faptul că ea te scoate în afara lumii, tinzând să separe munca ta spirituală de viața de zi cu zi (pentru că faci ori una ori alta). În ciuda acestei limite demne de luat în seamă, meditația oferă căutătorilor spirituali aflați la diverse niveluri de evoluție căi și mijloace de disciplinare a minții, pe calea lor de transcendere a acesteia.

Scopul meditației este de a transcende mintea și activitățile mentale ale acesteia, precum și percepțiile limitate, și drept urmare, de a transcende dualitatea și a deveni tot mai conștient de Unime.

Transcenderea nivelului 600 (nivelul de emergență a iluminării de pe Harta Conștiinței) necesită atenuarea identificării cu atributele asistării/observării, care sunt de fapt calități autonome, inerente conștiinței însești. Prin meditație profundă, se descoperă că identificarea cu aceste calități a fost făcută inconști-

ent, fapt care necesită abandonarea iluziei sau a beneficiului de a fi martorul sau observatorul.

Asistarea şi observarea sunt autonome, fapt care ne ajută să descoperim că nu există efectiv nicio „persoană" care este martor sau care observă.

Scopul meditaţiei e detaşarea, în primul rând detaşarea de ideea că gândurile sunt ale „mele" sau mă reprezintă pe „mine". În Realitate, ele sunt mai degrabă ale „ei", fiindcă mintea este de sine stătătoare. Ideea de posesiune apare din personificarea acestor gânduri, din cauza legăturii intime, deoarece mintea (asemenea unui aparat de filmat) a fost prezentă pentru a înregistra aceste gânduri, evenimente şi amintiri din trecut. Pe de altă parte, ea le-a înregistrat numai pentru că ele erau pline de importanţă. Observă câte mici detalii de pe marginea drumului îţi aminteşti, după o lungă şi plictisitoare cursă cu maşina. Aparatul de filmat din interiorul minţii înregistrează ceea ce crede ea că e valoros. Ceea ce a fost considerat neînsemnat nu a fost înregistrat.

Amintirea şi reluarea sunt şi ele consecinţe ale valorii imaginate şi proiectate. Mai presus de orice, prin observare, se va dovedi că singura valoare reală este faptul că ceva este „al meu". Altfel, un pantof oarecare nu e luat în seamă cu adevărat, pentru că valoarea reală o constituie faptul că ceva este „al meu". Prin urmare, un simplu pantof obişnuit trece neobservat, dar „pantoful meu" este acum plin de valoare – şi, drept urmare, îmi amintesc de el.

Nouăzeci şi nouă la sută din minte este deja tăcută şi fără un conţinut linear. Doar unu la sută e activă (după cum s-a demonstrat prin analiza calibrării nivelelor conştiinţei), dar acel unu la sută se află în centrul atenţiei. Prin observare minuţioasă, poţi remarca faptul că fiecare gând apare dintr-un câmp de energie silenţios şi clar, care este sursa gândirii, a ideilor şi imaginilor. El nu apare ca rezultat al cauzalităţii liniare. Dimpotrivă, fiecare gând apare independent de toate celelalte, asemenea peştelui zburător care se avântă în zbor din apele oceanului. Ideea că gândurile sunt cauzate sau corelate, cumva, în mod semnificativ este, de fapt, un gând suprapus ulterior. Dintr-o linişte primordială, fiecare peşte zburător se înalţă independent de ceilalţi peşti.

Unul dintre beneficiile meditaţiei este descoperirea faptului că, în mod natural, câmpul de energie al minţii este el însuşi, prin esenţa lui, lipsit de gânduri, emoţii şi imagini, iar aceste activităţi ocupă de fapt doar unu la sută din totalitatea câmpului mental. Asemenea mării de sub valuri, 99 la sută din minte e liniştită, tăcută şi goală; acest lucru poate fi constatat şi intuit, dacă este adus la cunoştinţa căutătorului spiritual.

Mintea nedisciplinată este atrasă şi fermecată de conţinutul său activ, cu parada ei caleidoscopică de gânduri, imagini şi sentimente, din cauza câştigului subtil şi narcisist obţinut din aceste activităţi. Pentru a linişti mintea, e necesar să observi subtilele, dar permanentele câştiguri, să vrei să renunţi la aceste câştiguri iluzorii şi, în schimb, să te identifici cu mintea ca

un câmp imperturbabil de energie, care nu se limitează la sinele personal. Dă-ţi seama că egoul este dependent de mentalizare şi îşi doreşte, cu înfocare, distracţia şi stimularea pe care aceasta i le oferă – chiar dacă ele includ şi negativitatea.

Î: Cum poate meditaţia să devină o constantă în existenţa de zi cu zi a omului?

R: Pur şi simplu prin întrebarea pe care acesta şi-o pune, în mod constant, cu privire la „ce" anume înfăptuieşte acţiunea, vorbirea, simţirea sau observarea. Aceasta este o concentrare a atenţiei, fără a folosi limbajul.

În minte există o energie care creează neîntrerupt un torent de gânduri. Prin intermediul conştiinţei, tu priveşti ceea ce se întâmplă, ca un peştişor auriu care priveşte lumea printr-un acvariu. Gândurile sunt peştişorul auriu, iar tu eşti apa. Omul ignorant gândeşte astfel: eu sunt peştişorul auriu; eu sunt această nelinişte; eu sunt această frică; eu sunt acest regret. Începi să identifici unde anume se află conştiinţa. Conştiinţa este cea care observă aceste gânduri. Gândurile curg prin conştiinţă, iar conştiinţa în sine e invizibilă şi lipsită de formă. Începi să te identifici cu observatorul, în loc să te identifici cu ceea ce este observat.

Pentru a evita şi transcende atracţia seducătoare a conţinutului gândirii, o atitudine smerită faţă de importanţa acesteia dezvăluie rapid că fără proiecţia va-

lorii, 99 la sută din gânduri sunt, în mod evident, doar plictisitoare şi banale. Eliberarea de vraja gândurilor le reduce atractivitatea, prin pierderea interesului. Cealaltă iluzie constă în credinţa că atenţia acordată gândurilor este necesară supravieţuirii – deşi, în realitate, supravieţuirea depinde de sine.

Prin concentrare intensă, devine evident faptul că gândurile pot fi abandonate mai grabnic în procesul apariţiei şi al formării lor. Prin concentrare permanentă şi renunţare la valoarea lor distractivă, ele vor dispărea treptat ca forme recognoscibile, reducându-se doar la impulsul trecător de a gândi. Recompensa acestui impuls poate fi refuzată. Astfel, devine uimitor de evident faptul că omul gândeşte doar ca o consecinţă a dorinţei de a face acest lucru şi că gândurile şi imaginile au numai o valoare imaginară.

Descoperirea faptului că omul e cu adevărat sursa gândirii relevă faptul că el nu este nicidecum victima minţii, ci mai degrabă autorul fenomenului, datorită intenţiei şi dorinţei sale.

Libertatea e un rezultat al smereniei profunde, care arată că singurul motiv pentru care un om gândeşte este faptul că vrea să facă acest lucru, pentru a obţine un beneficiu sau câştig existenţial.

E uşor de observat că, deşi există o „minte vorbăreaţă", care turuie încontinuu, există totodată şi o conştienţă tăcută, care este mai generală şi nefocalizată şi care funcţionează în mod automat.

Contemplarea sau meditaţia care focalizează atenţia mai degrabă asupra contextului decât a con-

ținutului facilitează mutarea identității omului de la tranzitoriu și volițional (devenită, astfel, personală), la caracterul invariabil al conștienței înseși.

Acest lucru conduce la descoperirea faptului că omul este câmpul și nu particularitățile conținutului. Acest salt în înțelegere poate fi foarte subit, reprezentând un nivel al stării budiste de satori*.

* În esență, Satori este scopul meditației Zen – și poate fi definit ca iluminare sau intuiție nemijlocită a realității.

7

DEVOTAMENTUL FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI ADEVĂR

Calea devoțiunii sau calea inimii este o altă abordare pe care o pot adopta căutătorii spirituali. Mai mult decât un simplu ritual religios, calea devoțiunii îi cere aspirantului să-i predea Adevărului Divinității însuși toate tendințele sale egotice. Atunci, calea lui sau a ei devine iubire: iubire pentru Adevăr și Dumnezeu și acceptarea de a lăsa să plece și a abandona tot ceea ce blochează trăirea acestei iubiri.

Deseori, egoul pare să se năruie, bucată cu bucată. Odată ce credința că egoul este sinele adevărat e compromisă, dezagregarea lui deja a început. Atunci când devotamentul și credința omului înlocuiesc egoul cu realitatea fundamentală a prezenței lui Dumnezeu, se creează un spațiu. Prin această deschidere curge grația lui Dumnezeu, întruchipată de Duhul Sfânt.

Strădania de a-L cunoaște pe Dumnezeu este, în sine, originară și reprezintă aspirația primordială a omului.

O abordare valoroasă constă în a accepta ca iubirea pentru Dumnezeu să înlocuiască dorința care de-

termină căutarea. Omul se poate elibera de orice dorință de a căuta, înțelegând că gândul că există altceva decât Dumnezeu înseamnă un orgoliu neîntemeiat. Acesta este același orgoliu care se pretinde autorul experiențelor de viață, al gândurilor și al acțiunilor omului. Prin reflecție, se poate observa că atât corpul, cât și mintea sunt rezultatul nenumăratelor condiții din univers și că omul este, în cel mai bun caz, martorul acestei concordanțe.

Din iubirea necondiționată față de Dumnezeu se naște dorința de a abandona toate pornirile, cu excepția celei de a-L sluji, pe de-a-ntregul, pe Dumnezeu. Țelul devine mai degrabă slujirea lui Dumnezeu, decât iluminarea. Pentru a fi o cale perfectă de transmisie a iubirii lui Dumnezeu, trebuie să te abandonezi cu totul și să renunți la urmărirea scopurilor egoului spiritual.

În cele din urmă, se va descoperi că sacrificiul abandonării minții este, de fapt, cel mai minunat dar pe care îl poate primi cineva.

Dacă exact în momentul care trece cu fiecare clipă, există voința deplină de abandonare totală în mâna lui Dumnezeu, omul își poate transcende brusc egoul, cât ai clipi din ochi. Apoi, se deschide calea către Realizare, pe care Lumina lui Dumnezeu ca Sine dezvăluie Sursa întregii Existențe și Realități.

Dacă egoul nu are nici trecut, nici prezent, nici viitor asupra cărora să se concentreze, el capitulează în

tăcere şi e înlocuit de liniştea Prezenţei. De aceea, calea către iluminarea subită este întotdeauna disponibilă. Ea apare în mod natural, atunci când fascinaţia poveştii „eu"-lui din trecut, prezent sau viitor este abandonată. Iluzia lui „acum" e înlocuită de realitatea lui „Întotdeauna".

Căutătorul spiritual caută adesea să transforme, să învingă sau să distrugă egoul, deşi tot ceea ce trebuie făcut este, pur şi simplu, să-l abandoneze. Acest lucru impune cultivarea adevărului, a credinţei şi a încrederii în Realitatea lui Dumnezeu. Atunci când abandonezi căutarea câştigului, viaţa devine relativ uşoară şi liniştită.

Mintea aspirantului trebuie să evite şi să refuze tentaţiile. Mai târziu, se va observa că nu s-a pierdut nimic, pentru că tentaţia era doar o altă iluzie. Aspirantul renunţă la orgoliile dogmatismului şi la atribuţiile sale în salvarea lumii. Evoluţia spirituală lăuntrică a omului e mult mai valoroasă pentru societate decât orice formă de activitate. Nivelul compasiunii radiază în exterior şi contribuie, în tăcere, la înţelepciunea omenirii.

Fără credinţa aparent definită de percepţie, lumea pe care am crezut-o reală dispare. Când alegem să acceptăm potenţialitatea interioară, eternă a bucuriei şi a păcii, lumea se transformă într-un parc de distracţii amuzant, iar toată drama este percepută ca o simplă succesiune de întâmplări.

Egoul – sau mai precis, credinţa omului că el este egoul – pune în umbră Realizarea Realităţii sinelui ca unitate a Tot Ceea ce există. Disoluţia egoului duce la eliberarea de iluziile care creează suferinţă. Aceste iluzii sunt sensibile la cercetarea atentă, curajoasă, care scoate la iveală falsitatea subiacentă. Singurul instrument necesar e dorinţa de a abandona fără rezerve toate credinţele, părerile şi atitudinile în mâna lui Dumnezeu.

Esenţa egoului este trufia narcisistă; în secret, el crede că este Dumnezeu. Fără prea mult efort, el poate cădea în cursa prezumţiilor dualiste, care pot fi desfiinţate de simpla smerenie. Aceasta este poarta de intrare ce duce la libertate şi la experienţa de viaţă fericită.

Negativitatea se bazează pe o forţă energetică (de origine animală), care poate fi învinsă doar de putere, care este exclusiv de origine Divină. Prin urmare, din punct de vedere operaţional, e necesar să soliciţi şi să invoci ajutorul lui Dumnezeu, prin orice mijloace disponibile.

Adevăratul Sine pune în discuţie sinele fals, în scopul analizării, fapt care duce în cele din urmă la demontarea structurii egoului însuşi. La început, un căutător spiritual îşi asumă faptul că există un sine personal care caută adevăratul Sine. De fapt, adevăratul Sine este cel care îl atrage pe căutător, către el.

Egoul pune viaţa pe picior de egalitate cu controlul. În cele din urmă, prin abandonarea controlului, tainica frică primordială iese la iveală. Viaţa e un rezultat al Divinităţii Sursei sale, care este confruntarea fundamentală cu esenţa reală a egoului.

Atunci când liniştea este mai preţuită decât amuzamentul avidului ego, ea se va dovedi a fi veşnic prezentă şi disponibilă. Faptul că omul are o asemenea opţiune nu este cunoscut de 99,7% din populaţia globului. Aşadar, o libertate necunoscută ne stă la dispoziţie: omul poate, pur şi simplu, să refuze investiţia egoului în lume şi gândurile sale despre el (adică să-l abandoneze în mâna lui Dumnezeu).

Demantelarea influenţei egoului impune o smerenie absolută şi o dorinţă arzătoare de a abandona motivaţiile ascunse ale acestuia. Această dorinţă primeşte energie dintr-o altă dorinţă – aceea care se naşte din iubirea de Dumnezeu – şi din pasiunea de a abandona iubirea faţă de gând, pentru iubirea de Dumnezeu.

Cunoaşterea celor necesare pentru atingerea stărilor de comuniune cu Divinitatea accelerează evoluţia; altminteri, din cauza ignoranţei, există o împotrivire inconştientă generată de frică. Această frică poate fi învinsă prin dobândirea înţelegerii necesare; prin urmare, fricii nu-i mai rămâne nimic de făcut, ea fiind în totalitate o iluzie. De asemenea, cunoaşterea acestui lucru este necesară în stadiile foarte avansate de evoluţie.

Un adevăr de bază, de o inestimabilă valoare şi utilitate, este acest dicton; frica e în întregime falsă şi nefundamentată pe ceva real. Frica este învinsă printr-o înfruntare directă, până când omul descoperă, cu bucurie, că ea reprezintă o piedică. Bucuria care-i urmează confruntării cu oricare frică spirituală provine din descoperirea faptului că ea a fost, pur şi simplu, o iluzie fără niciun temei sau veridicitate.

Toate descrierile, indiferent cât de elegante ar fi ele, nu sunt nimic altceva decât evaluări perceptuale şi definiţii ale calităţilor atribuite, care nu au o existenţă în sine. Nimic nu e aşa cum poate fi descris; prin urmare, toate descrierile fac referire la ceea ce nu este un lucru sau altul.

Înţelegerea Realităţii şi a Adevărului Absolut poate face ca omul să fie cel mai minunat dar oferit lumii şi întregii omeniri. De aceea, munca spirituală este, în esenţa ei, un serviciu dezinteresat şi capitularea în faţa voinţei lui Dumnezeu.

Pe măsură ce vigilenţa omului sporeşte, puterea acelui câmp al conştiinţei creşte exponenţial, iar aceasta, în şi pentru sine, realizează mai mult decât toate eforturile sau încercările de a uşura suferinţa lumii. Toate eforturile de acest fel sunt inutile, fiindcă sunt, în mod inevitabil, greşit orientate, ca urmare a denaturărilor şi a iluziilor funcţiei perceptuale a egoului însuşi.

„Mintea“ nu poate fi transcensă analizând-o, ci doar prin abandonarea iluziei că mintea ar putea fi un izbăvitor.

Omul poate abandona dorința de a gândi a minții în mâna lui Dumnezeu, care pune atunci capăt fricii de supraviețuire a minții. În acest punct, omul trebuie să-și abandoneze dorința de supraviețuire în mâna lui Dumnezeu. Dacă omul încetează să gândească, apare frica de a-și pierde mințile. Lipsa gândirii este numită „idioțenie Divină“ sau „prostie Divină“. Oricum, ceea ce trebuie să fie cunoscut se va dezvălui, în cele din urmă, de la sine, nu sub forma gândurilor, ci ca putere de pătrundere, înțelegere și apercepție*.

Realitatea infinită este omniscientă și independentă de vorbire, gândire și verbalizarea cuvintelor. Egoul narcisist este dependent de vorbire, care nu are nicio valoare pentru Sine. Egoul/mintea crede că, dacă vorbirea/simțirea încetează, sinele personal va muri, deoarece el este esențial pentru sistemul său de supraviețuire. De aceea, el se teme de tăcere și liniște, pe care le evită. Egoul/sinele se identifică cu ceea ce este linear, individual, separat și determinabil – deci, se identifică cu conținutul.

La un anumit nivel, toți oamenii știu că ei „sunt“; atunci, deși egoul se eschivează de la o definire clară în privința detaliilor, Sinele nu poate fi păcălit de acest

* Proces mental, care constă în integrarea percepțiilor în experiența individuală anterioară.

şiretlic. Toate identificările false pot fi dărâmate într-o clipă, prin voinţa de a-I preda toate activităţile mentale, lui Dumnezeu.

În mod tradiţional, căile către Dumnezeu au trecut întotdeauna prin inimă (iubire, consacrare, slujire dezinteresată, predare, venerare şi adoraţie) sau prin minte (Advaita* sau calea nondualităţii). Fiecare cale poate părea mai uşoară într-un stadiu sau altul, ori ele alternează în intensitate. Cu toate acestea, este un obstacol să consideri că există un sine personal, un „eu" sau un ego care întreprinde strădania sau căutarea sau care va ajunge iluminat. E mult mai uşor să înţelegi că nu există ceva care să semene cu egoul sau cu o identitate „eu", care să întreprindă vreo căutare; în schimb, există un aspect impersonal al conştiinţei, care efectuează explorarea şi căutarea.

Ataşamentul de esenţa „eu" a egoului e generat de credinţa că el este sursa vieţii omului şi, prin urmare, abandonarea lui pare ca şi când omul şi-ar abandona viaţa însăşi în mâna lui Dumnezeu.

Se nasc şi întrebări cu privire la sursa capacităţii de a înţelege chiar şi existenţa sau fiinţarea, sau dacă astfel de însuşiri sunt înnăscute sau sunt suprapuneri prin intermediul paradigmei tăcute a presupunerilor. Omul se întreabă: „prin ce însuşire chiar şi abstractul devine

* Advaita – nondualitate, în limba sanscrită" N.T.

perceptibil şi, de fapt, nu este acea cunoaştere însăşi, un nivel mai înalt de abstractizare?" Din nou, deşi aceste întrebări pot părea prea savante pentru minte, din punct de vedere experienţial, ele reprezintă o prioritate şi sunt profund transformatoare în lumina nivelelor conştiinţei. La cele mai înalte nivele, ele reprezintă ultimii nori care ascund strălucirea soarelui Divinităţii.

Nu există niciun „gânditor" lăuntric în spatele gândurilor, niciun „făcător" în spatele acţiunilor, niciun „căutător" al iluminării. La momentul potrivit, căutarea apare de la sine, ca o concentrare a atenţiei. Toate aspectele şi calităţile conştiinţei se autoactivează şi se energizează una pe alta, sub îndrumarea voinţei.

În realitate, toate lucrurile manifestă spontan destinul inerent al esenţei lor; ele nu au nevoie de niciun ajutor extern pentru a face acest lucru. Prin smerenie, omul poate renunţa la rolul său autoatribuit de salvator al lumii, abandonându-l drept în mâna lui Dumnezeu. Lumea pe care o zugrăveşte egoul, este o proiecţie a propriilor sale iluzii şi poziţionalităţi arbitrare. O asemenea lume nu există.

Din punctul de vedere al egoului, valoarea este o mentalizare emoţionalizată, iar Realitatea nu are nevoie de mentalizare. Prin smerenie, omul poate constata şi observa în mod corect că, de fapt, totul „este aşa cum este", independent de valoarea proiectată. „Valoarea" tuturor lucrurilor o reprezintă faptul că ele

„sunt"; astfel, existenţa e completă în interiorul său şi nu-i lipseşte nimic din indicaţia proiectată drept „special". Atunci când Esenţa Divină a Întregii Creaţii străluceşte în afară, fără nicio piedică, egoul/mintea devine tăcută, cu un sentiment de respect amestecat cu teamă şi uimire.

Scopul fundamental al muncii spirituale şi al dedicării este transcenderea limitărilor evoluţioniste înnăscute ale egoului şi, prin aceasta, accesarea şi dezvoltarea capacităţii native a conştiinţei înseşi, care ignoră toate limitările egoului/sinelui. Atunci, Adevărul iese singur la iveală, mulţumită Graţiei Divine. Divinitatea se dezvăluie pe Ea însăşi celor care invocă existenţa lui Dumnezeu. Dobândirea păcii în evoluţia spirituală poate părea lentă, dar strădania spirituală nu e niciodată zadarnică. Progresul poate deveni foarte brusc şi poate fi semnificativ ca mărime şi impact.

Fii pătimaş pentru Dumnezeu, nu pentru sistemele de credinţă. Aceasta este singura decizie efectivă care trebuie luată şi poate fi aplicată în orice situaţie. Întrebarea e întotdeauna dacă să fii un efect al lumii – sau, în schimb, să fii aliniat cu Adevărul lui Dumnezeu. Căutarea iluminării e diferită de căutarea succesului lumesc.

E necesar să cultivi respectul pentru strădania spirituală. Calea este dreaptă şi îngustă; nu risipi timp şi efort. Claritatea este disciplina inerentă consacrării

serioase. Unii căutători spirituali pot fi încă într-o perioadă de explorare – dar, odată ce capeți energia și determinarea necesară, chemarea de a-L descoperi pe Dumnezeu devine o acțiune neabătută, ba chiar o „nebunie" în ochii lumii. De aici înainte, nu mai există răbdare pentru amuzament și distracție. Depinde de determinare, de voință și de tendințele karmice. Pe măsură ce acest deziderat devine tot mai intens, iubirea pentru Dumnezeu nu mai permite niciun răgaz.

Întregul adevăr care trebuie știut a fost deja rostit de ființele prezente acum, pe această planetă. Toți marii Maeștri afirmă cu tărie același adevăr – pentru că un altul nu există. Strălucirea Sinelui lăuntric îi atrage atenția căutătorului și îl înzestrează cu inspirație și putere spirituală.

Consacrarea omului trebuie să se supună doar lui Dumnezeu și Adevărului. Învățătorii spirituali trebuie respectați, dar devoțiunea trebuie să se limiteze la Adevăr. Așa cum a spus Buddha: „Nu-ți pune alt cap deasupra propriului tău cap", ceea ce înseamnă că singurul guru autentic al omului este Sinele său (natura budhică).

Alegerea adevărului, a păcii și bucuriei e disponibilă întotdeauna, deși ea pare a fi ascunsă în spatele unei ignoranțe și inconștiențe rezultate din alegerea altor posibilități, ca urmare a obișnuinței gândirii. Adevărul lăuntric însuși se dezvăluie atunci când toate celelalte opțiuni sunt respinse, prin abandonarea în mâna lui Dumnezeu.

Partea a III-a

REALIZAREA SINELUI

După cum explică Dr. Hawkins, Realitatea Sinelui este inefabilă, dincolo de limitările activității mentale, de cuvinte și concepte. Cu toate acestea, darul omului înțelept este de a aproxima o descriere a inefabilului cu o profundă eleganță și claritate, care îi îngăduie căutătorului spiritual să întrezărească Realitatea Absolută.

8

NATURA DIVINITĂȚII/SINELUI/ ADEVĂRULUI

Se folosesc diferiți termeni pentru a descrie Realitatea Absolută. Când câmpurile de energie vibrează la cele mai înalte nivele exprimabile în domeniul fizic, până sus, în infinit, Realitatea Absolută transcende înțelegerea dualistă. Acest capitol oferă descrierile Dr. Hawkins referitoare la natura nonlineară, nondualistă a Tot Ceea ce Este şi a trăsăturilor aferente acesteia.

De fapt, totul există aşa cum a fost creat: complet şi perfect. Tot ceea ce a fost creat îşi îndeplineşte scopul, fiind pur şi simplu ceea ce este. Tot ceea ce a fost creat reprezintă împlinirea propriei sale esențe şi potențialități. Singura „datorie" a ceea ce există este doar să fie. Destinul său, în condițiile oricărui moment dat, e deja împlinit plenar. În consecință, tot ceea ce este reprezintă desăvârşirea tuturor posibilităților trecute, până în momentul dat. Totul e aşa cum trebuia să fie.

Pe măsură ce esența îşi realizează potențialitatea, ea este asistată de un nivel corespunzător de conştiință. În fiecare nanosecundă de observare, practic, nu

se schimbă nimic. Ceea ce se schimbă e poziţia martorului şi punctul de observare; de fapt, nimic nu se schimbă. Schimbarea este doar un proces al percepţiei secvenţiale. Viaţa poate fi zugrăvită ca o serie de stop-cadre, asemenea unei cărţi cu imagini succesive, din copilărie. Acest lucru naşte următoarea dilemă: oare lumea este cea care se mişcă – sau mintea?

Ceea ce este absolut şi etern transcende atât obiectivitatea, cât şi subiectivitatea, şi se află dincolo de conştienţă. Vechea literatură de spiritualitate face referire la acest aspect, numindu-l „Spiritul Suprem". Din Spiritul Suprem se naşte tot ceea ce este manifest şi nemanifest; întreaga conştiinţă şi întreaga conştienţă; întreaga existenţă; Tot Ceea ce Este, atât cu formă, cât şi fără formă; tot ceea ce e linear şi tot ceea ce e nonlinear; tot ceea ce se naşte din creaţie; toate posibilităţile şi toată realitatea. Spiritul Suprem este dincolo de existenţă sau inexistenţă; dincolo de fiinţare şi de starea de a fi; dincolo de toţi zeii, toate cerurile sau formele spirituale; dincolo de toate numele sau definiţiile; dincolo de toate divinităţile şi înţelesurile spirituale. El se află în afara Dumnezeirii pe care o naşte Divinitatea şi în afara Dumnezeirii pe care o naşte Spiritul Suprem.

Deoarece egoul are de-a face cu forma şi definirea, el nu poate înţelege Sinele, care este dincolo de orice formă, dar fără formă, nu pare să existe. În Rea-

litate, nu există nici subiect, nici obiect; drept urmare, nu există nicio relaţie care să fie explicată.

În experienţa obişnuită de viaţă omenească, nu există nimic care se poate compara cu bucuria Prezenţei Iubirii Lui Dumnezeu. Niciun sacrificiu nu e prea mare, niciun efort nu e prea intens pentru a-I simţi Prezenţa.

Sinele este Prezenţa exprimată sub forma existenţei şi din care conştiinţa face să apară sensul existenţei.

Pentru a înţelege natura lui Dumnezeu, e de ajuns să cunoşti natura iubirii înseşi. Pentru a cunoaşte cu adevărat iubirea, trebuie să-L înţelegi şi să-L cunoşti pe Dumnezeu, iar pe Dumnezeu Îl poţi cunoaşte, înţelegând iubirea.

În Prezenţa lui Dumnezeu, conştienţa şi cunoaşterea fundamentală este Pacea. Acea Pace proclamă protecţie infinită şi menţinerea protecţiei infinite. Nici măcar suferinţa nu e posibilă.

Realitatea fundamentală constă în faptul că pentru a înţelege esenţa tuturor lucrurilor, trebuie să-L cunoşti pe Dumnezeu.

În Realitate, totul apare de la sine, fără o cauză exterioară. Fiecare lucru şi fiecare eveniment este o manifestare a totalităţii a Tot Ceea ce Este – exact aşa

cum e în orice moment dat. Odată văzut în totalitatea sa, totul este întotdeauna perfect şi nimic nu are nevoie de o cauză exterioară, pentru a se schimba în vreun fel. Din punctul de vedere al poziţionării şi al scopului limitat al egoului, lumea pare să aibă nevoie de nesfârşite reparaţii şi corecţii. Această iluzie se risipeşte ca o deşertăciune.

Asemenea primăverii, se naşte speranţa unei noi ere în cunoaşterea lui Dumnezeu. Acum, nivelul de conştiinţă al omenirii e suficient de înalt pentru a reuşi să recunoască adevărul unui Dumnezeu al Iubirii, în loc să se închine la un Dumnezeu sever, al învinovăţirii şi al urii.

Ceea ce reprezintă Realitatea se află dincolo de formă – şi totuşi, propriu acesteia. Lasă forma să-şi dezvăluie propria-i natură, nefiind nevoie să o cauţi. Adevărata esenţă a formei e lipsită de formă, oricât de paradoxal ar suna această afirmaţie.

Esenţei Prezenţei îi este proprie o cunoaştere infinită şi eternă, care iluminează toate posibilităţile, dincolo de toate contrariile sau cauzalităţile. Revelaţia se prezintă ea însăşi ca fiind lămuritoare, evidentă, esenţa întregului adevăr. Totalitatea şi deplinătatea cunoaşterii există în afara timpului, fiind astfel prezentă întotdeauna. O reflectare a acesteia o reprezintă capacitatea de a înţelege inexplicabilul prin autoreve-

larea esenţei sale. Drept urmare, totul se dezvăluie. Nemanifestatul şi manifestatul sunt unul şi acelaşi lucru.

Adevărul este subiectivitatea fundamentală. Prin risipirea iluziilor dualităţii, inclusiv a presupusei „realităţi" a unui „sine" separat, nu rămâne decât starea infinitului „eu", care reprezintă manifestarea Nemanifestatului, ca Sine.

Nu există nicio linie despărţitoare între Creator şi ceea ce este creat. Totul este autocreat ca manifestare a minţii lui Dumnezeu. Această conştienţă enormă caracterizează nivelul de conştiinţă 700 pe Harta Conştiinţei, unde sinele este Tot Ceea ce Există. Deoarece universul se autoevoluează şi se autorealizează, nu e necesară nicio intervenţie. Totul este în echilibru şi armonie perfectă.

Adevărul Absolut e mai presus de starea de a fi, de fiinţare sau de orice verb intranzitiv. Orice încercare de autodefinire, cum ar fi „Eu Sunt Ceea ce Sunt" sau „Eu Sunt" este inutilă. Realitatea Absolută este mai presus de orice nume. „Eu" semnifică subiectivitatea fundamentală a stării de Realizare. Ea e, în sine, exprimarea desăvârşită a Realităţii.

Puterea infinită a Divinităţii se răspândeşte în jos, prin nivelele de conştiinţă, ca lumina soarelui în pădure. Ea susţine întreaga viaţă. Când e lipsită de

puterea Luminii, conştiinţa revine la temporarul său substituent iluzoriu numit „forţă". Forţa este limitată, în timp ce puterea este nelimitată. Prin urmare, concluzia certă e că forţa nu i se poate opune puterii; iar fără infuzia puterii, forţa, prin natura sa proprie, se consumă şi se distruge singură.

Prin lărgirea cunoaşterii, pentru a include dualitatea neliniară a Realităţii, va deveni izbitor de evident faptul că cea mai profundă aserţiune fundamentată ştiinţific ce se poate rosti este, de fapt, Gloria in Excelsis Deo*.

Când omul realizează că el este universul – integral şi unit cu Tot Ceea ce Există, pentru totdeauna şi în vecii vecilor – suferinţa nu mai e posibilă.

Observă faptul că atât Dumnezeu, cât şi toate referirile la Divinitate încep cu majuscule şi că, dintre toate pronumele posibile, doar „Eu" începe cu majuscule**; „eul" personal poate fi conştient doar de el însuşi sau de existenţa sa, ca o consecinţă a Conştienţei extinse. Aceasta este capacitatea înnăscută a „Eu"-lui Divin, care reprezintă sursa şi punctul central al căutării spirituale. Ca atare, ea este, aşadar, nonverbală şi e sursa experimentării, a participării ca martor

* NT: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe Pământ între oamenii plăcuţi Lui." (Luca 2:14)

** În limba engleză, „I" (eu) se scrie întotdeauna cu majusculă NT:

şi a observării. Prin analogie, omul ajunge să înţeleagă că el este apa şi nu peştele.

Sinele este conştient de el însuşi, dincolo de simţuri. Divinitatea străluceşte ca o vastă revelaţie. Caracterul său evident este desăvârşit şi plin de putere, asemenea unui nimb strălucitor. Toate căutările au luat sfârşit.

Dumnezeul este Omniprezent – fiind, în mod simultan, manifestat şi nemanifestat, vid şi Totalitate, vizibil şi invizibil, ca potenţial şi concret, ca exprimat şi neexprimat.

E important să înţelegi următorul lucru: tot ceea ce ţine de Dumnezeu aduce pace, iar tot ceea ce nu ţine de Dumnezeu, aduce frică.

Potenţialitatea infinită a manifestării devine realitatea manifestării prin Voinţa lui Dumnezeu, sub forma Creaţiei.

Sinele este conştienţa, sursa, împlinirea, totalitatea, desăvârşirea şi esenţa acesteia. El este Realitatea Realităţii, Unimea şi Totalitatea Identităţii. Este starea de „eu" esenţială a conştiinţei înseşi, ca manifestare a nemanifestatului. Doar astfel poate fi descris indescriptibilul. Amin.

Abandonarea totală în mâna lui Dumnezeu dezvăluie adevărul. Nimic nu e ascuns; numai egoul este orb. Realitatea se află exact dincolo de minte. Din frica de a deveni inexistentă, conştiinţa respinge propria-i realitate: faptul că ea este totul, infinitul, Unimea eternă, din care se naşte existenţa însăşi.

Atunci când sinele se dizolvă în Sine, ea este percepută ca o enormă expansiune, de la limitat, trecător şi vulnerabil, la nemuritor, la Unimea infinită, care transcende toate lumile şi universurile. Astfel încât Sinele nu mai e supus morţii sau naşterii, fiindcă el există dincolo de caracterul efemer al timpului. Obturarea Sinelui a fost, pur şi simplu, rezultatul percepţiei greşite, că el ar reprezenta întreaga Realitate.

Clemenţa lui Dumnezeu este infinită
şi necondiţionată.

Viaţa este perpetuată de Lumina Divinităţii, care e Sursa Fundamentală a întregii existenţe, în a cărei desfăşurare mijlocitorul este conştiinţa.

Viaţa este strălucirea lui Dumnezeu manifestat – aşa cum universul este exprimat prin evoluţie. Noi suntem atât produsul, cât şi martorul Creaţiei, ca un proces continuu şi etern.

Gloria infinită, măreţia şi puterea lui Dumnezeu au fost sever şi grotesc subestimate şi neînţelese de către om. Prin înlocuirea sinelui de către Sine, puterea omnipotenţei este cunoscută datorită faptului că infinitul reprezintă sursa şi realitatea omului. Dumnezeu este nelimitat.

Sursa întregii vieţi şi a tuturor formelor este, în mod obligatoriu, mai vastă decât manifestările sale – deşi ea nu e câtuşi de puţin diferită sau separată de ele. Nu există niciun artefact conceptual de separare între Creator şi creat. După cum afirmă scriptura, ceea ce este a fost – şi va fi întotdeauna.

Dumnezeu este subiectivitatea absolută, care se află la baza existenţei şi a capacităţii de conştientizare. Dumnezeu e mai presus de toate: timp, loc sau trăsături umane.

În contrast cu percepţia egoului despre Dumnezeu, Realitatea Absolută a Sinelui este manifestarea lui Dumnezeu ca esenţă reală a existenţei omului.

Iubirea pentru Prezenţă este ultrapersonală şi e resimţită ca pace infinită, protecţie, ca siguranţă şi eternitate, astfel încât nu există un „sfârşit“ imaginar al fricii. Dumnezeul Prezenţei insuflă bucuria împlinirii. Iubirea nu este o „calitate“ a lui Dumnezeu, ci e esenţa Lui reală.

E cu adevărat irelevant faptul că unii oameni consideră, din punct de vedere lingvistic, că numele lui Dumnezeu este Rama, Brahma sau Allah; Dumnezeu nu e limitat de nicio poziţionalitate sau de calităţi ce-I pot fi atribuite. Mai mult decât atât, Dumnezeu nu e supus dualităţii lui sau/ori, care ar trebui să stea la baza oricărui favoritism.

Adevăratul Sine este invizibil şi nu are caracteristici prin care să poată fi judecat. El nu are calităţi care pot fi descrise şi nu poate fi caracterizat prin niciun fel de adjective. Sinele pur şi simplu este, fiind mai presus de verbe, adverbe şi adjective. El nici măcar nu „face" ceva anume.

Iubirea de Dumnezeu este absolută şi necondiţionată. Nu e posibil ca cerul să „fie" pentru anumiţi oameni şi să „nu fie" pentru alţii şi nici soarele nu străluceşte doar pentru anumiţi oameni, care au ales acest lucru, în mod arbitrar. Dumnezeu este desăvârşit şi total.

Realizarea nu e nici un „câştig" sau o împlinire, nici ceva care este „dat" ca o răsplată că ai fost bun; toate acestea sunt noţiuni din copilărie. Dumnezeu este imuabil şi nu poate fi manipulat pentru acordarea unor favoruri sau ademenit prin negociere sau linguşire. Veneraţia îi oferă credinciosului beneficiul consolidării devoţiunii şi inspiraţiei. Dumnezeu înseamnă pace, linişte şi nemişcare.

Să ştii că Sinele este contextul şi că, spre deosebire de acesta, sinele este conţinutul, reprezintă deja un salt uriaş înainte. Căutătorul naiv continuă, pur şi simplu, să rearanjeze conţinutul.

Sursa a tot ceea ce există este Divinitatea; drept urmare, tot ceea ce există e deja perfect. Nimic nu ar putea exista fără această perfecţiune. Din punctul de vedere al iluminării, omul ar putea spune că linearul este observat din contextul nonlinearului.

Cu alte cuvinte, existenţa este manifestarea Divinităţii ca formă. De aceea, referitor la natura sa inerentă, universul e neprimejdios. Perspectiva iluminării transcende experimentatorul, observatorul, martorul, ba chiar conştiinţa însăşi.

Adevărul este puterea, ca expresie a integrităţii.

Conştientizarea permanentă a existenţei omului ca „eu" înseamnă expresia omniprezentă a Divinităţii înnăscute a Sinelui. Aceasta este o experienţă universală, permanentă, care e pur subiectivă şi pentru care nu e posibilă şi nici necesară vreo dovadă. „Eul" Sinelui este expresia Divinităţii în calitate de Conştienţă – care, de aceea, e mai presus de timp şi formă. Adevărul acestei identităţi este umbrit de dualitatea creată de percepţie şi dispare când toate poziţionalităţile sunt abandonate.

Sinele nu e limitat; el nu are caracteristici şi nu este dependent sau explicabil. Sinele nu are nicio durată în timp, începuturi sau sfârşituri, locaţie, formă sau limitări. El este Radianţa Sinelui care iluminează existenţa, fără de care nu ar exista conştienţă. Sinele este mai presus de proces. Orice descriere e nepotrivită şi inaplicabilă Sinelui.

Iubirea şi Puterea lui Dumnezeu sunt unul şi acelaşi lucru.

Dumnezeu poate fi doar cunoscut, nu şi dovedit. Nu există lume dincolo de subiectivitate. Fără Prezenţa lui Dumnezeu, nimic nu poate fi cunoscut sau trăit – nici măcar propria existenţă a omului. Existenţa ca subiectivitate este completă, totală şi deplină; de aceea, ea e fundamentul real al bucuriei. Sinele este Prezenţa Sursei Existenţei ca „eu" infinit.

Spontaneitatea vieţii este o expresie a esenţelor ce interacţionează fără efort. Miracolul Creaţiei e continuu, iar viaţa face parte din Divinitatea Sursei sale, pentru că nimic nu ia fiinţă fără decizie Divină. Odată ce sacralitatea vieţii este revelată, se dezvăluie înţelesul frazei, Gloria in Excelsis Deo!

Ideea unui Dumnezeu care se luptă cu forţele răului este o imposibilitate creată de fanteziile obsedate de vinovăţie şi frică. În Realitate, nu e posibilă nicio

amenințare la adresa cerului sau a lui Dumnezeu, sau a purității Realității Absolute. Realul există, iar irealul nu există, iar Realul nu este amenințat de ireal.

Viața însăşi nu este pasibilă de stagnare, ci doar de schimbarea formei, Sursa şi esența vieții este Dumnezeu, care nu e supus pieirii. Omul nu-şi poate pierde propria sursă. Moartea înseamnă sfârşitul unui capitol dintr-o serie de povestiri, care se sfârşeşte în cele din urmă, doar atunci când egoul/autorul capitulează în fața sursei sale.

Sinele este ca o bunică interioară care veghează asupra unui copil, astfel încât el să nu uite să-şi ia pelerina de ploaie sau să-şi plătească facturile. Dumnezeu nu e amenințător, ci plin de iubire; frica apare din imaginație.

Prezența Sinelui este deplină, permanentă şi totalmente satisfăcătoare; ea nu are nevoie de nimic. Totul apare spontan, ca o expresie a esenței sale lăuntrice. Nu există nimic şi nimeni care să „facă" să se întâmple ceva.

Supremul Infinit este acelaşi pentru întreaga omenire, în tot decursul timpului. Dumnezeul tuturor religiilor omenirii e unul şi acelaşi şi transcende toți zeii tribali din vechime. Dumnezeu este atât transcendent, cât şi imanent – atât în cer, cât şi înlăuntrul nos-

tru. Sinele realizat înseamnă cunoaşterea Dumnezeului Imanent, care este în concordanţă cu învăţătura lui Christos, care ne spune că raiul se află în noi. Realitatea infinită, eternă, a fost invocată de-a lungul istoriei sub numele de „Natura Budică", „Conştiinţa Christică", „Fiinţa Supremă a lui Krishna" ş.a.m.d.

Adevărul dăinuie revelat de la sine, fără a avea nevoie să fie proclamat sau proslăvit. Suveranitatea lui Absolută străluceşte în afară, fără nevoia de a fi aclamat sau elogiat.

Deşi inerent formei, Sinele e mai presus de toate formele: atemporal, fără început sau sfârşit, invariabil, permanent şi nemuritor. Din el se naşte conştienţa, conştiinţa şi o senzaţie infinită că „eşti acasă". El este subiectivitatea absolută, din care apare simţul fiecăruia de „eu". Realitatea Infinită nu se cunoaşte nici măcar pe ea însăşi ca „eu", ci ca pe substratul real al capacităţii de a face o astfel de afirmaţie.

Sursa Sinelui este realitatea Divinităţii. Deşi e sursa existenţei, ea nu depinde de aceasta, iar un astfel de termen nu este aplicabil.

Calităţile înnăscute ale Divinităţii sunt îngăduinţa şi compasiunea. Nu există avantaje de căutat; e necesar doar să accepţi că ceea ce există este predestinat.

Divinitatea nu e constituită din părţi sau diviziuni.

Tot ceea ce îi aparţine, cu adevărat, lui Dumnezeu aduce pace, armonie şi iubire şi este lipsit de orice formă de negativitate. Persoanele conştiente din punct de vedere spiritual, înţeleg că ele nu pot decât să poarte mesajul, deoarece profesorul este adevărul lăuntric.

Prezenţa ca Sine iluminează Totalitatea Realităţii. Totul e egal, mulţumită caracterului Divin al existenţei sale ca Supremul Infinit, din care se naşte întreaga existenţă şi creaţie. Nu există selectivitate sau divizare; totul are o valoare şi o importanţă egală.

Puritatea Divinităţii e mai presus de înţelegerea egoului, fiindcă egoul este limitat de formă şi îşi asumă întotdeauna dualitatea subiectului şi a obiectului.

Universul se autocreează în mod spontan. Nimic nu îl determină să se exprime singur. Nemanifestarea Dumnezeirii este potenţialitatea infinită a contextului şi a tuturor posibilităţilor infinite. Universul este autonom în mod spontan; chiar şi ideea de „existenţă" e de fapt o noţiune.

Dumnezeu este starea de „eu“ universală, a manifestării. Chiar în spatele stării de „eu“, universală, se află Nemanifestatul, care nu poate fi numit.

Deoarece esenţa lui Dumnezeu este catalizatorul Creaţiei, tot ceea ce e creat conţine aceeaşi calitate. De aceea, contextul fundamental al lui Dumnezeu este o evoluţie infinită a infinitelor potenţialităţi şi posibilităţi, care creează apoi evoluţii ulterioare infinite ale evoluţiilor infinite.

Deşi nu e pe deplin satisfăcătoare, explicaţia este modul de a privi lucrurile din perspectiva Sinelui ca fiind una cu Creatorul.

Datorită esenţei sale, Sinele ştie că tot ceea ce există e mai presus de timp şi, implicit, mai presus de memorie.

Măreţia lui Dumnezeu străluceşte în afară ca Sursă a Existenţei, dar şi ca Realitatea care poate fi cunoscută prin conştienţa subiectivă a Sinelui ca „Eul“ Infinit.

Contextul infinit al întregii existenţe şi al tuturor posibilităţilor este, în mod evident, Dumnezeu.

Posibilitatea de transformare de la potenţialitate la stare reală de lucruri e furnizată de puterea infinită a substratului primordial al întregii existenţe, care dispune singură de puterea de a transforma nemanifestatul în tărâmul manifestatului.

În Unime şi în Unitate, totul este, în mod simultan, propriu tuturor celorlalţi, dar nu datorită faptului că ei sunt fie „la fel", fie „diferiţi".

În interiorul contextului infinit al Unimii, potenţialitatea este activată prin Ordin Divin, cunoscut în mod obişnuit drept Voinţa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, termenul voinţă induce cumva în eroare, prin faptul că implică un act de voinţă.

Creaţia este considerată ca dezvăluirea şi revelaţia apariţiei potenţialităţii infinite ca act de Creaţie. Prin urmare, nu există dualitatea „acestuia" (Creator), care creează „aceea" (Creaţie), deoarece Creatorul şi Creaţia sunt unul şi acelaşi lucru.

Adevărul şi Realitatea sunt identice şi etern prezente, aşteptând doar să fie descoperite.

Nu e posibil să ajungi la Adevăr şi să ignori conştiinţa, fiindcă Adevărul este produsul veritabil al conştiinţei.

Prezenţa Sinelui este bine-cunoscuta purusha* – sau Strălucirea Sinelui ca Sursă. Sinele „ştie“ datorită identificării cu Divinitatea însăşi. De aceea, el este propria sa Conştienţă, iar prin Prezenţa sa, se face „cunoscut“ drept cel care ştie „despre“, fiind desăvârşirea propriei sale esenţe.

Divinitatea se cunoaşte pe Sine; drept urmare, acceptarea acestui adevăr înseamnă deja să simţi bucurie. A nu trăi bucuria înţelegerii acestui lucru înseamnă că i-ai opus rezistenţă.

Iluminarea nu este o stare ce trebuie obţinută; ea e, de fapt, o certitudine căreia să i te supui, pentru că Sinele este deja Realitatea ta. Sinele e cel care atrage omul către informaţiile de natură spirituală.

Deoarece Divinitatea este nonlineară şi intangibilă, Dumnezeu este ultimul ecran prin care se pot proiecta erorile şi tendinţele egoului uman.

* PURUSHA – „Om“, în sensul de om Divin, universal şi etern, fiinţa supremă, una dintre cele două realităţi recunoscute de filosofia Samkhya, care vede în Purusha, Sinele Etern, Conştiinţa Pură. El este „spectatorul“ sau „martorul“ complet detaşat, care asistă netulburat la mutaţiile lui Prakriti („natura“), deşi Universul nu poate să apară decât prin uniunea dintre Purusha şi Prakriti. În Vedanta, Purusha este asimilat cu Atman şi astfel e indirect identificat cu Brahman.

Cercetarea calibrării nivelelor conştiinţei confirmă faptul că Dumnezeu este transcendent, inerent şi prezent în tot ceea ce există, ca Sursă reală a Existenţei înseşi. Drept urmare, nonlinearitatea e prezentă simultan în linearitate.

Sinele cunoaşte Realitatea Absolută, datorită identităţii; el este ea.

În acest mod recunoaşte Sinele, Prezenţa.

Plenitudinea Divinităţii este ferm confirmată de imensa putere a Iubirii, care e proprie Creaţiei şi Divinităţii. Prezenţa Iubirii este atotpătrunzătoare şi e resimţită de om ca Sine lăuntric. Ea contopeşte linearitatea cu Totalitatea, care este, în mod simultan, extrem de blândă şi, paradoxal, infinit de puternică. Iubirea este Legea Fundamentală a Universului.

Divinitatea este Sursa întregii Existenţe – inclusiv a existenţei omului.

Î: Se spune că cel care caută şi ceea ce este căutat reprezintă unul şi acelaşi lucru. E adevărat?

R: De fapt, e incorect. Cel ce caută Sinele este egoul/sinele; de aceea, ele nu reprezintă unul şi acelaşi lucru. Sinele nu are nevoia sau capacitatea de a căuta ceea ce deja există.

Înţelege că descrierea lui Dumnezeu ca fiind un „judecător" este o iluzie a egoului, care apare ca o proiecţie a sentimentului de vinovăţie, de la pedepsele din copilărie. Înţelege că Dumnezeu nu este un părinte.

Graţia lui Dumnezeu ar trebui înţeleasă ca certitudinea absolută a coerenţei karmice a întregului univers, în toate expresiile sale ca domenii şi posibilităţi. Graţia este o prevedere din domeniul conştiinţei, privind disponibilitatea de a folosi toate mijloacele pentru salvare şi libertate absolută. Omul îşi decide, în mod deliberat, propriul destin. Nu există forţe arbitrare de luat în considerare.

Cel ce caută adevărul absolut nu este un „eu" personal. El e, mai degrabă, un aspect al conştiinţei înseşi, care se exprimă prin inspiraţie, devoţiune, dedicare şi perseverenţă – toate acestea fiind aspecte ale voinţei spirituale. De aceea, sursa căutării Sinelui este Sinele însuşi, care actualizează procesele necesare, în virtutea propriilor sale calităţi, care sunt promovate prin intermediul Graţiei.

După cum se poate discerne acum din studierea conştiinţei, potenţialitatea infinită a nemanifestatului se manifestă prin submatricea energetică a universului fizic potenţial. În contactul său cu materia, energia conştiinţei a actualizat potenţialul vieţii biologice. Conştiinţa ca viaţă este una şi aceeaşi realitate fundamentală. În terminologia spirituală, conştiinţa este

strălucirea Divinităţii („lumina Dumnezeului Genezei"). Deoarece noţiunea de Dumnezeu sau Divinitate poate ridica probleme, omul se poate referi la Dumnezeire, numind-o „realitatea fundamentală omnipotentă" – Sursa absolută, ireductibilă, a Întregii Existenţe.

Subiectivitatea – lipsită de conţinut şi dincolo de dualitatea subiectului şi obiectului – este Sinele. Eu-l subiectiv al Sinelui e independent de conţinut sau formă şi este mai presus de toate gândurile sau conceptele. Nu gândurile sau sentimentele sunt importante, ci numai subiectivitatea care stă la baza importanţei lor aparente.

În mod paradoxal, subiectivitatea fundamentală este cea care conduce la descoperirea uimitoare a singurei „obiectivităţi" reale care este posibilă. Singurul adevăr care poate fi verificat în mod obiectiv, în orice timp, loc sau condiţii, de către oricine, oriunde, este absolutul, ireductibilul adevăr al subiectivităţii.

Chiar şi cea mai riguroasă cercetare ştiinţifică duce la descoperirea faptului că, fără subiectivitate, nu poate fi cunoscut nimic; nici măcar nu s-ar putea spune că există ceva. Conştientizarea conştienţei, conştientizarea faptului că eşti conştient şi conştientizarea conţinutului depind toate de apariţia acestei subiectivităţi.

Subiectivitatea conştiinţei este iluminarea Sinelui ca „Eu" universal al Realităţii. E Ochiul lui Dumnezeu. Acest „Eu" este Esenţa a Tot Ceea ce Este şi include totalitatea Prezenţei ca Sursă omniprezentă a existenţei, mai presus de timp sau spaţiu. Ea nu are

început şi nici sfârşit. Creaţia şi Creatorul sunt unul şi acelaşi. A-L descrie pe Dumnezeu ca fiind Manifestat sau Nemanifestat sau transcendent sau imanent, acestea sunt doar nişte puncte de vedere arbitrare. Realitatea se află mai presus de toate aceste încercări de a-L descrie.

Adevărul este autoevident în mod autonom, datorită existenţei sale ca Totalitate.

Viaţa ca existenţă nu are un opus – la fel cum nici adevărul nu are un opus, ci o pseudorealitate autoexistentă, cum este falsitatea. Adevărul ori este prezent, ori nu este. Divinitatea, Dumnezeu, Totalitatea, Unimea şi Absolutul reprezintă Tot Ceea ce Este; nu poate exista un opus al lui Dumnezeu. Doar adevărul este adevărat; nu există nimic altceva. Aşadar, toată frica apare din dependenţa de formă, din cauza iluziei că forma este o cerinţă necesară pentru existenţă.

Moartea nu poate afecta viaţa, mai mult decât poate o umbră să omoare lumina. Adevărul nu e diminuat sau negat de falsitate; doar expresia sa poate fi înţeleasă sau interpretată greşit. Viaţa, Dumnezeu, Adevărul sau Totalitatea Realităţii nu au opuşi.

Înţelegerea şi cunoaşterea lui Dumnezeu sunt absolute şi pur subiective. Nu există nici măcar posibilitatea prezumată ca raţiunea să ajungă la cunoaşterea

Adevărului. Adevărul poate fi cunoscut doar prin identificarea sa ca Adevărul însuşi.

Adevărul este simplitatea şi evidenţa fundamentală a existenţei lui Dumnezeu. Cuvântul unitate semnifică completitudinea identităţii de sine a existenţei. Totul e desăvârşit, datorită faptului că El este ceea ce este. Nu e nevoie de nicio descriere sau etichetare convenţională; ele doar distrag atenţia. Nici măcar poziţia de martor nu necesită gândire; Nu este nevoie să mentalizezi Realitatea; ea nu întăreşte, ci distrage de la ceea ce este ea.

Răul nu este opusul lui Dumnezeu – ci, pur şi simplu, negarea lui Dumnezeu, exact aşa cum falsitatea nu este opusul adevărului, ci respingerea acestuia.

Adevărul nu poate fi înlănţuit. Mulţi falşi învăţători spirituali îşi permit să-şi prezinte singuri, în mod exagerat, capacităţile, care sunt de fapt doar o momeală şi autosatisfacţia de a fi „speciali".

Adevărul este starea reală a lucrurilor; neadevărul este fals, fiindcă el nu a existat niciodată şi, în consecinţă, nu a fost niciodată certificat, fapt care explică de ce el arată un răspuns fals (absenţa adevărului) la testul cercetării conştiinţei. Conştiinţa răspunde numai la ceea ce „este" sau „a fost" în Realitate, la ceea ce este numit, în mod clasic, Adevăr.

Singura energie care are mai multă putere decât forţa egoului colectiv este cea a Adevărului Spiritual.

Adevărul se dezvăluie singur, datorită omnis-cienţei câmpului conştiinţei, în care omniscienţa re-cunoaşte veridicitatea Adevărului şi nu recunoaşte falsitatea, care este definită corect nu ca fiind opusul adevărului, ci absenţa acestuia.

Puterea Adevărului este ea însăşi un atribut al Iubirii Divine, care, în compasiunea ei infinită, dizolvă poziţionalităţile în Realitatea Sinelui.

Convertirea reprezintă o expresie a vanităţii ego-ului, care caută să obţină un anumit statut prin învo-ială sau dominare. Adevărul este întreg şi total prin el însuşi – şi, de aceea, nu-i trebuie nimic.

Falsitatea nu este opusul adevărului – ci, pur şi simplu, absenţa acestuia.

În realitate, adevărul nu are opuşi, la fel cum fri-gul nu e opusul căldurii şi nici lumina nu e opusul în-tunericului. (Întunericul reprezintă absenţa luminii, la fel cum frigul indică absenţa căldurii).

În realitate, asemenea soarelui, Iubirea lui Dum-nezeu străluceşte, în mod egal, asupra tuturor.

Absolutul este tărâmul non-formei, al nelimitării şi nelocalizării; prin urmare, Absolutul este tărâmul totalităţii Întregului omniprezent.

Nu există decât faptul de a exista; existenţa nu cere nicio justificare, iar a gândi atât de mult înseamnă să faci o greşeală de logică. Prin existenţă, noi înţelegem perceptibil prin observare, fapt care atribuie o schimbare ipotetică a condiţiei de la inexistent, la existent. Cu toate acestea, ceea ce este a existat dintotdeauna, a fost mereu, în completitudinea sa, mai presus de timp; căutarea unei cauze primordiale reprezintă un artefact al activităţii mentale, care apare odată cu noţiunile de timp şi spaţiu. Dincolo de spaţiu şi timp nu există evenimente, începuturi şi nici sfârşituri care să fie mai presus de tipurile de gândire sau raţiune umană.

PREZENȚA LUI DUMNEZEU

Omul ar putea spune că scopul muncii spirituale îl reprezintă descoperirea Prezenței lui Dumnezeu – nu ca o entitate transcendentă din exterior, ci ca o trăire absolut subiectivă a experienței Divinității atât lăuntrice, cât şi exterioare. Aici, Dr. Hawkins oferă direcții, inspirație şi clarificări în sprijinul acestei Realizări.

Prima dovadă a existenței lui Dumnezeu este o curiozitate sau un interes treaz, în legătură cu aspectele spirituale. Aceasta este spărtura din barajul egoului. Când omul începe să-şi stabilească obiective de natură spirituală sau să practice trezirea spirituală sau să caute informații despre spiritualitate, Prezența pune stăpânire pe viața lui.

Trăirea experienței Prezenței lui Dumnezeu este disponibilă şi accesibilă oricând, dar aşteaptă să alegi. Acea alegere e făcută doar prin abandonarea tuturor lucrurilor, mai puțin a păcii şi a iubirii de Dumnezeu. În schimb, Divinitatea Sinelui este revelată în mod au-

tomat, ca Prezență eternă dar nepercepută, deoarece a fost ignorată sau uitată, sau omul a ales altceva.

Deoarece omenirea este o actualizare a potențialului de către Sursa sa, acea Sursă e întotdeauna prezentă și direct cognoscibilă ca esență subiectivă a Sinelui. Trăirea experienței Prezenței ca Sine este transformatoare – fiind, totodată, identică, pe parcursul istoriei, după cum au transmis înțelepții civilizațiilor atât de diferite. Darul Divinității este potențialitatea din interiorul conștiinței proprii a omului de a reveni, prin intermediul acelei conștiințe, la Sursa existenței sale. Prin Realizarea Sinelui (contextul infinit), câmpul și conținutul se contopesc în Realitatea Unimii Sursei înseși.

Totalitatea Unimii Întregului nu poate fi „trăită". În schimb, ea e cunoscută datorită faptului că este Totalitatea însăși. „Eu"-l Sinelui e Ochiul lui Dumnezeu, care asistă la desfășurarea Creației, ca Acum. Consecutivitatea este o iluzie creată de percepția „eu"-lui egoului, care e punctul de vedere al procesării de la nelocalizat, la localizat, de la nonlinear, la linear, de la Totalitate, la limitare.

Percepția este ochiul egoului, care, pentru că traduce imposibilitatea de a trăi experiența infinitului, creează percepția timpului, a locului, dimensiunii, poziției, formei, limitării și a singularității.

Descoperirea Prezenţei lui Dumnezeu nu are loc din cauza fricii, ci datorită abandonării, care a fost grăbită de frică.

Prin oprirea timpului, uşile batante se deschid către o eternitate plină de bucurie; Iubirea lui Dumnezeu devine Realitatea Prezenţei. Cunoaşterea Adevărului Întregii Vieţi şi Existenţe se detaşează cu o uluitoare autorevelare. Minunăţia lui Dumnezeu este atât de atotcuprinzătoare şi enormă, încât depăşeşte orice imaginaţie. Să te afli, în sfârşit şi cu adevărat, acasă este un sentiment profund, în totalitatea şi desăvârşirea sa.

Prezenţa lui Dumnezeu este chintesenţa păcii, a liniştii şi a iubirii profunde. Ea e copleşitoare, în profunzimea sa. Ea este total învăluitoare, iar Iubirea e atât de puternică, încât dizolvă orice „ne-iubire", păstrată de egoul rezidual.

Prezenţa infinită a *Tot Ceea ce Este* e mai presus de timp şi spaţiu, de-a pururi desăvârşită, completă, perfectă şi totală. Toate punctele de vedere dispar şi nu există decât omniprezenţa Celui ce ştie Tot, datorită faptului că El este Totul. Pe măsură ce Realitatea se detaşează în uluitoarea-i claritate de sine şi pace infinită, se poate constata că obstacolul în calea Realizării era mintea însăşi, care nu e diferită de ego, mintea şi egoul fiind unul şi acelaşi lucru.

În prezența lui Dumnezeu, toate suferințele încetează. Omul a revenit la Sursa lui, care nu diferă de Sinele său. Este ca şi cum ar fi uitat sau s-ar fi trezit acum dintr-un vis. Toate fricile se dovedesc a fi nefondate; toate grijile sunt închipuiri prosteşti. Nu există niciun viitor de care să te temi, niciun trecut pe care să-l regreți. Nu există un ego/sine nesupus, pe care să-l dojeneşti sau să-l corectezi. Nu există nimic de care să te ruşinezi sau pe care să-l învinovățeşti. Nu există un altul de care să fii separat. Nicio pierdere nu este posibilă. Nu este nimic de făcut, nu ți se cere să faci niciun efort şi eşti eliberat din hățurile nesfârşitelor dorințe şi lipsuri.

Cuvântul Sine subliniază faptul că Dumnezeu este descoperit în interior, ca Realitatea Absolută ce stă la baza existenței actuale a omului, în „aici şi acum" (citând din Biblie: „Împărăția lui Dumnezeu este în tine").

Î: Cum este trăirea subiectivă sau Realizarea Unimii?

R: Este o conştientizare a unei stări care a fost prezentă dintotdeauna. Noutatea trăirii consecutive dispare, aşa cum dispar şi aşteptarea, regretul sau dorința de a anticipa şi a controla. Existența ca ființare este totală şi desăvârşită. Toate nevoile omului sunt deja îndeplinite. Nu e nimic de câştigat sau de pierdut şi toate lucrurile au valoare egală. Ar trebui să semene cu faptul că-ți plac toate filmele, în aceeaşi măsură –

fiindcă plăcerea provine din „bucuria de a merge la film", iar filmul care rulează este irelevant.

Renunţarea la identificarea cu ceea ce se presupunea a fi „eu", îi permite Adevăratului meu Eu să strălucească în afară, ca un atribut inerent al Divinităţii, care este Sursa Realităţii lipsite de griji, a „Eului".

Simţul de „Eu" este o identificare cu şi o cunoaştere de sine, care sunt atribute ale Prezenţei Lăuntrice, ce validează capacitatea de a cunoaşte „Eul" ca Sine. Eliberat de toate amăgirile, simţul lăuntric al „Eului" se cunoaşte, de fapt, pe sine fără niciun conţinut.

Niciun fel de concept nu e posibil în Lumina infinită a Măreţiei lui Dumnezeu. Este o profundă pace, siguranţă şi bucurie de a fi acasă. Împlinirea s-a desăvârşit.

Prevalenţa liniştii interioare este începutul înţelegerii faptului că totul se întâmplă de la sine şi că nimic nu determină nimic; omul devine conştient de faptul că astfel de interpretări sunt, de fapt, forme de amuzament mental.

Omul poate realiza Sinele ca Realitatea primordială, ireductibilă, din orice punct de pornire. Nu punctul de pornire este important, ci dedicarea fără preget, perseverenţa de a nu se abate de la rădăcinile

sale veritabile. Clarificarea naturii trăirii duce la Sursa omului. Orice picior al elefantului duce la elefant.

Câmpul infinit al Sursei Întregii existenţe este o strălucire radiantă, care luminează în afară, iar efectele sale în calitate de Creaţie sunt unificate pentru totdeauna. Creatorul şi Creaţia sunt Una.

Trăirea experienţei Divinităţii lăuntrice ca Sine sau Dumnezeu lăuntric este cu totul diferită de credinţa în Dumnezeul transcendent. Din acest motiv era Buddha împotriva tuturor descrierilor şi a etichetărilor lui Dumnezeu, deoarece iluminarea este o stare în care cunoaşterea de Sine e cea a identităţii. În această stare nu există un „acesta" asemănător cu Sinele, cu ajutorul căruia să poată fi descris Sinele. Această stare este cel mai bine descrisă ca Autoiluminare – iar în această stare, cunoaşterea este propria sa Realitate.

Egoul/mintea este un set de comportamente învăţate, iar scopul fundamental este să transcenzi programarea şi funcţionarea acestora cu ajutorul puterii Radianţei Sinelui, care recontextualizează viaţa, cu blândeţe. Prezenţa Sinelui este percepută cu compasiune pentru întreaga viaţă, în toate formele ei. Drept urmare, iertarea înlocuieşte acuzarea – semn că acum este în siguranţă pentru a înainta mai profund într-o inventariere lăuntrică serioasă, fără un stres excesiv.

Când eşti una cu fenomenele, în loc să fii separat de ele, rezultatul este trăirea experienţei fiinţării şi a Totalităţii Prezenţei exprimate ca Tot Ceea ce Este. Tot ceea ce are viaţă nu se află, în mod pasiv, „acolo" – ci, în schimb, pare să se prezinte pe sine conştienţei mai degrabă ca un atribut al existenţei sale, decât ca o intenţie voliţională. Astfel, universul pare a fi un dar de o splendidă frumuseţe şi perfecţiune, care străluceşte în afară cu Radianţa Divinităţii lăuntrice.

În cele din urmă, chiar şi iluzia martorului/observatorului se dizolvă în conştienţa/conştiinţa însăşi, care se dovedeşte a fi impersonală şi autonomă. Nu mai există limitarea „cauzei şi efectului" sau a „schimbării". Iluzia „timpului" se dizolvă şi ea, în Totalitatea Concordanţei Divine. Nu mai există nici atracţie şi nici aversiune faţă de existenţa însăşi, deoarece chiar şi manifestatul este perceput de conştiinţă drept un rezultat al discernământului.

Realizarea Prezenţei Divinităţii se dezvăluie de la sine, atunci când egoul şi pozionalităţile sale sunt abandonate.

Pacea lui Dumnezeu transcende toate stările anterioare – oricât de minunate ar fi fost ele.

Iubirea Divină este un câmp atotcuprinzător, iar calităţile sale sunt de neuitat, aşa cum ştie oricine

care a trăit vreodată o experienţă în preajma morţii. Ea este, în mod imanent, cu adevărat greu de descris, iar Prezenţa ei e ca o dizolvare în totalitatea ei existenţială. În viaţa lumească, nu există nimic care măcar să semene cât de puţin cu această Iubire. Ea are o blândeţe profundă, dar infinit de puternică, graţie intensităţii sale infinite.

Calitatea de atemporal/etern este inerentă Prezenţei ca Iubire. Chiar şi un scurt moment al Prezenţei este perceput, în timp pământean, prin intermediul Sinelui, ca fiind etern. Aceasta e o caracteristică evidentă. De aceea, când cunoşti ceea ce este Real – chiar numai pentru câteva momente după ceas – înseamnă să ştii acest lucru, pentru totdeauna.

Divinitatea este Iubirea infinită. În Prezenţa ei, nici măcar renunţarea la existenţa fizică nu e o „problemă" sau o sursă de împotrivire. Pe măsură ce egoul se dizolvă, acelaşi lucru se întâmplă şi cu fricile şi prezumţiile acestuia. Realitatea lăuntrică este imună la considerente sau îndoieli. Sinele este Certitudine.

Strălucirea lui Dumnezeu este lumina conştienţei care dezvăluie Divinitatea a tot ceea ce există.

În liniştea Prezenţei Infinite, mintea e tăcută, fiindcă nu este nimic ce poate fi spus; totul vorbeşte de la sine, cu completitudine şi acurateţă. Cu această înţelegere, omul transcende dualitatea finală – existenţă versus nonexistenţă – fiindcă doar existenţa este

posibilă. Opusul Adevărului nu există, câtă vreme Realitatea exclude nonrealitatea. În această înţelegere, sălăşluieşte Pacea lui Dumnezeu.

De fapt, frica însăşi face imposibilă conştientizarea Prezenţei lui Dumnezeu. Doar atunci când ea este abandonată, capitularea profundă a rezistentului ego scoate la lumină o pace mai presus de puterea de înţelegere.

Nimic nu este mai minunat decât să ajungi din nou acasă, la Sursă. Omul trăieşte iluzia că el este cel care se luptă pentru evoluţia spirituală, prin efortul său; de fapt, noi suntem atraşi într-o conştienţă mai extinsă prin Voinţa lui Dumnezeu, exprimată prin Sfântul Duh, iar tot ceea ce trebuie să faci este să permiţi ca acest lucru să se întâmple, abandonându-te total. Pentru că, într-adevăr, numai Dumnezeu este Dumnezeu.

10

NONDUALITATEA

Realitatea Sinelui este caracterizată ca fiind nonduală: mai presus de formă şi de dualităţile „acesta“ şi „acela“, subiect şi obiect, „al meu“ şi „al tău“. În general, starea de nondualitate este descrisă prin reliefarea a ceea ce nu este ea, indicând o realitate care nu poate fi descrisă cu precizie, ci doar trăită în mod subiectiv.

O analiză a naturii conştiinţei relevă faptul că mântuirea apare ca rezultat al întoarcerii conştiinţei la starea sa originară a nondualităţii. Ea poate face acest lucru numai prin „supunere“, prin abandonarea dualităţilor voinţei şi tenacităţii. Întoarcerea egoului de la dualitatea, la nondualitatea spiritului este foarte dificilă şi este greu de crezut că e posibilă doar prin Graţia Divină. În consecinţă, omul are nevoie de un salvator care să-i fie sprijin, inspiraţie şi un punct de echilibru în salvarea sa de la durerea şi suferinţa egoului.

Egoul/mintea gândeşte, câmpul (conştiinţa) ştie, iar Sinele este.

Nondualitate înseamnă fără formă, divizare sau limitare – cum ar fi timpul, localizarea sau mentalizarea – inclusiv prezumpţiile lineare arbitrare. Divinitatea este, prin „calităţile" sale fireşti, omniscienţă şi omnipotenţă; şi totul evoluează ca un rezultat al faptului că Nemanifestatul devine Manifestat, sub forma Creaţiei evoluţioniste.

În realitate, dintr-un punct de vedere nondualist, se poate observa şi simţi că, de fapt, totul apare în mod spontan, ca efect de câmp al consecinţei automate a manifestării potenţialităţii în realitate. Nevăzutul este puterea care susţine contextul infinit al Conştiinţei/Realităţii/Divinităţii şi efectul său asupra conţinutului. Câmpul nonlinear, infinit al puterii este prezent, în egală măsură, înăuntru, în afară şi dincolo de orice. Potenţialitatea devine realitate atunci când condiţiile permit sau îi sunt favorabile acestui lucru. Procesul capătă putere atât prin intenţie, cât şi datorită capacităţii naturale, impersonale a conştiinţei înseşi.

În nondualitatea conştienţei, nici măcar consecutivitatea nu mai apare, iar conştienţa înlocuieşte trăirea experienţei. Nu mai există percepţia succedării „momentelor", câtă vreme nu există decât un permanent Acum. Mişcarea pare ca într-un film rulat cu încetinitorul, ca şi cum ar fi suspendată în afara timpului. Nimic nu este imperfect. De fapt, nimic nu se mişcă sau schimbă; nu are loc niciun eveniment. În loc de

consecutivitate, există observarea faptului că totul se află într-un stadiu de desfăşurare şi că întreaga formă este doar un fenomen secundar, creat de percepţie şi de obiceiurile observaţionale ale activităţii mentale.

În Realitate, totul prinde viaţă ca o expresie a potenţialităţii infinite a universului. Stadiile de evoluţie sunt rezultate ale condiţiilor, dar nu sunt cauzate de acestea. Condiţiile contează pentru aparenţe, iar fenomenul ca schimbare este cu adevărat rezultatul unui punct de observare arbitrar.

În Realitatea nondualităţii nu există nici privilegiu, nici pierdere şi nici rang. Asemenea unei plute pe mare, fiecare spirit se înalţă sau cade în marea conştiinţei la propriul său nivel, datorită propriilor sale alegeri, şi nu din cauza vreunei forţe sau favoruri din exterior. Unele spirite sunt atrase de lumină, iar altele caută întunericul, dar totul apare din propria-i natură, în virtutea libertăţii şi a egalităţii Divine.

Având în vedere faptul că întregul univers şi tot ceea cuprinde el sunt contopite din punct de vedere karmic, Totalitatea Realităţii este realizarea şi înţelegerea iluminării. Dacă totul este o contopire karmică, provenind din aceeaşi sursă, atunci a vedea orice fel de separare este un artefact al percepţiei. În Realitate, individul şi cei mulţi sunt la fel.

Micul sine este dizolvat de Sine. Atitudinea vindecătoare a Sinelui faţă de sine este compasiunea; omul

este iertat prin iertare. Această dorinţă de renunţare, izvorâtă din Graţia lui Dumnezeu, îi permite puterii lui Dumnezeu manifestate prin Duhul Sfânt să recontextualizeze înţelegerea şi, cu ajutorul acestui instrument, să demonteze puterea percepţiei şi dualitatea inerentă acesteia, care este sursa întregii suferinţe. Disoluţia dualităţii este darul esenţial al lui Dumnezeu, pentru că ea dizolvă sursa reală şi capacitatea de a suferi. Suferinţa nu este posibilă în nondualitate. La nivelul nondualităţii există observare, dar nu există observator, pentru că subiectul şi obiectul sunt identice. Tu-şi-eu devin Sinele Unic, care percepe totul ca fiind Divin.

Poziţionalitatea nu este posibilă în nondualitate; de aceea, percepţiile dualiste care provin din poziţionalităţi sunt sursa interpretărilor greşite cu privire la Dumnezeu, pentru care, din păcate, omenirea a plătit un preţ enorm.

Trecerea dincolo de linear, în nonlinear, este calea magiei, calea nondualităţii de a obţine lumina lăuntrică a conştiinţei înseşi, adevăratul Sine nemuritor. Toată lumea are încredere în simţul lăuntric al realităţii sau capacitatea de a „şti", care stă la baza tuturor percepţiilor şi observaţiilor, indiferent de conţinut. Conţinutul minţii gândeşte, dar numai câmpul nonlinear „ştie"; cum altfel ar fi posibil să ştii ceea ce este gândit?

Deoarece fiecare trăieşte de fapt în existenţial, în fiecare moment, sursa capacităţii de a şti sau a trăi o ex-

periență este iminentă, fiind ea însăși originară. Toate ființele umane percep faptul că „trăiesc experiențe" în permanență, indiferent cât de schimbător poate fi conținutul acestora.

Toți oamenii sunt deja mistici și atrași în mod instinctiv de iluminare, indiferent dacă sunt sau nu conștienți de acest lucru. Aceasta este o derivație a capacității de învățare și a curiozității, care îi sunt proprii minții. Astfel, calea Nondualității Devoționale le este deschisă tuturor și nu impune condiții, altele decât integritatea interioară și dorința de a se alinia cu adevărul verificabil și cu urmarea acestuia până la Sursa sa.

Î: Este nondualitatea precum realitatea fundamentală, în care totul este perceput ca expresia esenței sale, datorită identității sale?

R: Aceasta este o observație esențială. Întreaga Creație, în și de la sine, se mișcă de la perfecțiune, la perfecțiune, doar datorită existenței sale. Existența este deja împlinirea potențialității, manifestată ca realitate.

Cunoașterea care apare din interior este firească, accesibilă și provine din experiență. De asemenea, o astfel de cunoaștere este mai presus de definire sau descriere, ea fiind substratul primordial, confirmabil și universal al puterii și al energiei din care se naște atât posibilitatea, cât și actualizarea existenței. Această Realitate Fundamentală este revelată prin explorarea substratului și sursei conștiinței înseși, care este

contextul nonlinear fundamental mai presus de toate definiţiile. De aceea, prin calea iluminării nu există o relaţie separată „tu-Dumnezeu" vizavi de „eu-omul". Acesta este înţelesul terminologiei Advaita (nondualitate) a Sinelui comparat cu sinele. Aceasta este esenţa misticului, prin care Realitatea nonlineară absolută se autorevelează atunci când au fost abandonate barierele egoului linear.

În Nondualitatea Devoţională, probabilitatea greşelii este evitată prin devoţiune faţă de calităţile nonlineare ale Divinităţii Înseşi, cum sunt compasiunea, iubirea, adevărul, omniscienţa, eternul, infinitul, omniprezenţa şi omnipotenţa, mai presus de formă, loc, timp, instincte sau emoţii umane.

În timp ce premisa obligatorie pentru aderarea la religie este credinţa, calităţile esenţiale necesare pentru a urma calea nondualităţii sunt smerenia, renunţarea şi consacrarea devoţională faţă de această cale.

Este uşor de observat faptul că adepţii religiei sunt caracterizaţi prin infatuarea „eu ştiu", prin intermediul autorităţii biblice, al doctrinei ecleziaste, a precedentului istoric ş.a.m.d. Prin contrast, adeptul spiritual al nondualităţii începe de la atitudinea elementară, mai sinceră: „eu, de unul singur, nu ştiu".

Î: Care este deosebirea dintre calea Nondualității Devoționale și învățăturile tradiționale?

R: Această cale se caracterizează prin eliminarea tuturor laturilor și lucrurilor de mică importanță, pentru că timpul este scurt, iar porțile înguste. De aceea, ea nu este legată de trecut; adică de doctrine, dogmă, ritualuri istorice, personaje, evenimente sau sisteme de credință. Autorizarea vine din interior, prin acordul voinței. Când obstacolele sunt date la o parte, Adevărul erupe de la sine. Chemarea vine de fapt din interior, nefiind un răspuns la un îndemn din afară. Sursa este atât inițiatorul, cât și destinația.

Pentru prima oară, informațiile spirituale sunt acum disponibile; de-a lungul istoriei, ele nu au fost niciodată accesibile. Capacitatea de a deosebi adevărul de falsitate și puterea exprimării sale reprezintă acum un beneficiu și un avantaj major. Conform cercetării conștiinței, probabilitatea de a atinge iluminarea este acum, de aproape de o mie de ori mai mare decât era în trecut.

Î: Calea Nondualității Devoționale este abruptă?

R: Nu calea este abruptă, ci mai degrabă împotrivirea egoului la această cale. Această împotrivire este înfrântă prin recurgerea la voință, care instaurează apoi capacitatea de consacrare și efort și voința de a renunța la piedici.

Devoțiunea invită puterea iubirii, prin care smerenia demontează stâlpii de susținere și poziționalitățile egoului. De asemenea, ea activează folosirea informațiilor care sunt transformatoare. Intenția

energizează voinţa, care, drept urmare, îi permite transformării să înlocuiască limitările rezultate în urma opoziţiei.

Adoptarea căii Nondualităţii Devoţionale recontextualizează îndatorirea de a căuta adevărul, în loc de implicare şi acţiune lumească. Înţelegerea este măsura modului în care poţi ajuta lumea.

Devotamentul este faţă de esenţa Adevărului însuşi şi este mai presus de ispită, prin consacrare sau izolare. Tot ce trebuie este o curiozitate şi o atracţie faţă de Adevăr, care este desăvârşit, total şi autosuficient.

„Eul" infinit este acea realitate subiectivă care stă la baza „eului" personal şi care ia în considerare experienţa fiinţării ca existenţă a omului. „Eul" absolut este cel care permite formularea „eu". Conştiinţa sau capacitatea de conştientizare este lipsită de formă şi este fundalul de pe care poate fi identificată forma.

Adevărul Absolut este perceput ca subiectivitate pură, fundamentală. El se autorevelează şi este, mai presus de orice, dovadă.

Sursa Adevărului Spiritual Absolut nu este mentală. Intelectul are dificultăţi în înţelegerea acestui fapt important, deoarece mintea este dualistă şi limitată în sine, aşteptându-se ca „acesta" să provină dintr-un „acela".

În Realitatea spirituală avansată, dualitatea se dizolvă, deoarece „acesta“ este „acela“. Căutătorul şi Obiectul Căutării devin una cu transcendenţa limitării dualităţii; adică, Realizarea Sinelui, Edificarea şi Iluminarea.

O religie se adresează în primul rând tărâmului dualităţii, în timp ce iluminarea se adresează nondualităţii. Pe această cale strictă către iluminare, deoarece dualitatea este iluzie, nu are niciun rost să încerci să o corectezi. De aceea, trebuie să transcenzi egoul şi să-l recunoşti drept iluzie. Statutul de „persoană bună“ este lăudabil, dar nu duce la iluminare de la sine. Posibilitatea de a atinge iluminarea se bazează pe înţelegerea profundă a naturii conştiinţei înseşi.

Atunci când condiţiile, inclusiv mentalitatea, intenţia şi dedicarea sunt favorabile, poate apărea o decizie de a da la o parte toate cele lumeşti. Atunci, omul ar putea să se arunce totalmente, cu toată energia, folosindu-şi încontinuu toate resursele, cu o concentrare de laser, într-o abandonare a aspectului observator/trăitor al egoului. Acest proces îl duce destul de repede pe om dincolo de minte, chiar în „vârful de procesare“ al experimentatorului.

Acest „vârf de procesare“ este locul efectiv al percepţiei obişnuite al „eu“-lui, şi el creează o întârziere de 1/10.000 dintr-o secundă între realitate (lumea aşa

cum este ea; res extensa* lui Descartes**) şi lumea aşa cum este percepută sau trăită (res cognitas*** lui Descartes). Această separare este punctul dificil şi locul iluziei dualităţii sinelui, care împiedică înţelegerea Realităţii naturale a Nondualităţii (Sinele). Prin transcenderea iluziei unui sine separat, individual, personal, apare Strălucirea şi Totalitatea Sinelui, prin care întreaga viaţă, vădit subiectivă sau obiectivă, este recontextualizată în Unime.

* Prin res extensa Descartes explica lumea fenomenelor fizice. El susţine ca Dumnezeu a creat res extensa, ca lume haotică, i-a stabilit legi şi i-a dat un prim impuls, fără să mai intervină ulterior în dezvoltarea ei.

** René Descartes (31 martie 1596 – 11 februarie 1650), cunoscut de asemenea cu numele latin Cartesius, a fost un filozof şi matematician francez.

*** Spre deosebire de res extensa, care este unică, res cogitans este multiplă. Astfel, Dumnezeu a creat o pluralitate de substanţe cugetătoare, care sunt sufletele umane individuale. În opoziţie cu corpul întins şi necugetător, sufletul este cugetător şi neîntins. Atât prin calitatea sa de substanţă, cât şi prin faptul ca este neîntins, şi deci indivizibil, sufletul individual este şi nemuritor. Cele două entităţi există independent, de sine stătător. Totuşi, în cursul vieţii, corpul şi sufletul uman păstrează o anumită conexiune.

11

ILUMINAREA

Mintea umană se poate lupta fără rost pentru a înțelege iluminarea. După cum precizează Dr. Hawkins: „În realitate, iluminarea nu este nici o stare, nici o poziție care permite o vedere de ansamblu; dar este amândouă, și nu există niciun enunț care să fie corect în totalitate".

Sinonimă adeseori cu Realizarea Sinelui, iluminarea este starea nondualistă care începe să apară la nivelul de conștiință indicat ca fiind Pacea. Iluminarea nu este un scop ce trebuie atins; este o însușire care se manifestă, atunci când egoul/mintea este transcens. Iluminarea nu este un scop în sine. Revenind la afirmațiile Dr. Hawkins: „Iluminarea este o înțelegere progresivă și nu reprezintă un produs finit sau un final, sau desăvârșirea evoluției potențialității spirituale".

Iluminarea este de fapt apariția Adevărului, atunci când piedicile din calea înțelegerii acelui Adevăr au fost îndepărtate. Prin analogie, strălucirea soarelui nu este condiționată de risipirea norilor; el devine de fapt vizibil.

Noţiunea de iluminare este corectă din punct de vedere semantic. Este recunoaşterea şi înţelegerea faptului că realitatea omului este lumina Sinelui şi că ea îşi are originea în interior, ca o conştientizare şi o profundă şi autoevidentă Realitate.

Chiar când doar auzi despre iluminare, ai parte de unul dintre cele mai minunate daruri. Oricine care a auzit de iluminare nu va mai fi niciodată mulţumit de nimic altceva.

Un „om de bine" este un lucru; iluminarea este un alt lucru. Omul este răspunzător pentru efort, nu pentru rezultat, care depinde de Dumnezeu şi de univers.

Omul poate petrece la infinit vieţi întregi studiind toate învăţăturile religioase şi filozofice ale lumii, sfârşind de fapt prin a fi confuz şi descurajat. Caută să „ştii" şi nu să „ştii despre". „A şti" implică experienţa subiectivă; „a şti despre" înseamnă să acumulezi fapte. În final, toate faptele dispar şi nu mai rămâne nimic de ştiut. Dacă omul înţelege că propriul său Sine este nici mai mult nici mai puţin decât Tot Ceea ce Este, a fost şi ar putea fi vreodată, ce îi mai rămâne de ştiut? Completitudinea este, prin propria-i natură, totală şi desăvârşită.

Ceea ce sunt eu este Unimea. Când omul realizează că deja este şi a fost dintotdeauna Tot Ceea ce Este, nu-i mai rămâne nimic de adăugat.

Calea către iluminarea subită este prin aderarea strictă la conştienţa spirituală şi la caracteristicile specifice conştiinţei, astfel încât personalitatea (egoul) să fie mai degrabă transcens, decât corectat.

În Realitate, timpul este de fapt o iluzie şi o aparenţă. Niciun timp nu este cu adevărat pierdut, odată ce omul a ales misiunea spirituală. De fapt, în final, nu are importanţă dacă iluminarea durează mii de vieţi sau una singură. În cele din urmă, este tot una.

Înţelegerea naturii conştiinţei face posibilă iluminarea. Acest lucru determină în mod esenţial înţelegerea deosebirii dintre dualitate şi nondualitate, dar şi a modului în care poţi transcende tărâmul dualităţii.

Esenţa omului include potenţialitatea pentru iluminare. Disponibilitatea implică faptul că omul a evoluat, trecând prin nivelele mai joase ale conştiinţei, astfel încât inspiraţia spirituală devine acum scânteia care aprinde căutarea.

Din punctul de vedere al conştiinţei şi iluminării, dominaţia fricii nu conteneşte până când însăşi dorinţa de a exista nu este abandonată în mâna lui Dumnezeu. În liniştea care urmează, apare o profundă înţelegere a faptului că existenţa omului a fost întotdeauna datorată Prezenţei Sinelui, care a atras din Univers tot ceea ce este necesar pentru supravieţuire.

Când omul încetează să se identifice atât cu mintea, cât şi cu corpul, funcţiile continuă în mod autonom, dar, de fapt, fără o identificare cu „eu însumi". Simţul de autor dispare. Supravieţuirea în curs de desfăşurare este autonomă, iar continuitatea este o expresie a conştiinţei aliate cu Duhul Sfânt.

Î: Nu există nicio posibilitate de a scăpa de ego şi de karma lui?

R: Iluminarea este singura scăpare totală, iar strădania spirituală ajută la desfacerea strânsorii acestuia.

Mântuirea impune purificarea egoului; iluminarea impune disoluţia lui totală. Misiunea iluminării este mult mai solicitantă şi radicală.

Clarifică faptul că nu există un „tu" personal, care caută iluminarea, ci o trăsătură a conştiinţei, care este factorul motivaţional.

Î: Poţi rezuma elementul crucial pentru evoluţia conştiinţei, la starea de iluminare?

R: Observă faptul că egoul adoptă de obicei o poziţionalitate. La persoanele naive, aceasta este nemărturisită sau inconştientă. Atunci, poziţionalitatea creează, în mod automat, o dualitate a unor contrarii aparente. În acest punct, mintea creează lumea percepţiei, care este ca o lentilă ce distorsionează, măreşte sau diminuează înţelesul şi semnificaţia. Această

percepţie este produsul sistemelor de credinţă şi prezumpţii – devenind, de aceea, un filtru deformator. Drept urmare, esenţa nu poate fi percepută dintr-o poziţionalitate dualistă. Informaţia este rulată prin programele de software, care editează simultan programele introduse. În consecinţă, Realitatea este estompată şi ascunsă în spatele unui ecran perceptual; de aceea, sinele trăieşte într-o interpretare percepută, editată, a informaţiilor.

Această procesare creează o întârziere extrem de scurtă a timpului (estimată la 1/10.000 dintr-o secundă). Această funcţie de editare a percepţiei interpretează, în mod simultan, înţelesul în care intelectul, şi mai ales memoria, joacă roluri importante.

Nu există separare între Unime şi Creaţie – deci, este imposibil ca Creaţia să fie separată de Creator. De aceea, iluminarea este dezvăluirea Sinelui, atunci când iluzia realităţi unui sine separat este îndepărtată.

Căutarea iluminării este un angajament major şi e, de fapt, cea mai dificilă dintre toate preocupările omenirii. Preocuparea având ca scop primordial al vieţii, iluminarea, apare doar la unul din zece milioane de oameni.

Totalitatea identităţii de Sine este substratul fenomenului cunoscut ca Revelaţie sau Înţelegere. Iluminarea este stadiul finalizat care rezultă şi este necondiţionat, total şi desăvârşit.

A fi iluminat înseamnă, de fapt, finalizarea celei mai profunde şi naturale calităţi a conştiinţei ca subiectivitate nonlineară şi ca putere de conştientizare.

„Eul“ personal este conţinut, în timp ce acel „Eu“ al Realităţii este context. Prin analogie, norul este supus schimbării şi disoluţiei. Vremea vine şi pleacă, dar cerul în sine rămâne neschimbat. Iluminarea este de fapt schimbarea identităţii de la nor, la cer.

Fii neclintit, la nivelul unei nelimitări totale. Evită ispita tărâmurilor astrale. Fereşte-te de lupii deghizaţi în blană de oaie, pentru că ei sunt atraşi de adepţii spirituali care fac progrese semnificative. Nu accepta în viaţa ta pe nimeni care nu trece de nivelul de calibrare al Adevărului. Păstrează-ţi în permanenţă ţelul spiritual în conştienţa ta, indiferent în ce activitate eşti implicat. Consacră-i toată strădania lui Dumnezeu. Aminteşte-ţi adevărata natură a lui Dumnezeu şi evită orice învăţături care afirmă altceva.

Dorinţa de a-L căuta pe Dumnezeu sau de a atinge iluminarea este deja dovada că ai fost inspirat în mod spiritual. Odată ce egoul demisionează, Strălucirea Sinelui se înalţă şi inspiră. De aici înainte, este imposibil să fii singur. În momentul critic, angajamentul şi dedicarea spirituală aduc ajutorul nevăzut al Fiinţelor Măreţe, care nu se mai află în corpuri fizice; cu toate acestea, energia lor se află la marea poartă a momen-

tului final, când omul este susţinut de Duhul Sfânt şi de înţelepciunea învăţătorilor Adevărului.

Este important să înţelegi că destinul celor care au ales iluminarea este iluminarea; cine altcineva s-ar angaja într-o astfel de căutare? De fapt, a căuta purificarea spirituală şi conştientizarea este deja un dar.

Drumul cel mai drept către iluminare este prin introspecţie devotată, meditaţie şi contemplarea activităţilor interioare ale egoului, pentru a înţelege conştiinţa. Procesul este energizat prin intenţie, iar efortul total este sprijinit prin inspiraţie spirituală. Dedicarea este concentrată asupra procesului însuşi, ca abandonare în mâna lui Dumnezeu. Concentrarea trebuie să fie intensă, iar ea este energizată prin stabilitatea şi premeditarea intenţiei. Acesta este un proces de descoperire, care devine, în mod progresiv, autorevelator.

Urmarea unei căi precise către iluminare este o disciplină şi un angajament special. Nu este acelaşi lucru cu practicarea religiei. În timp ce există multe doctrine ale religiei care susţin căutarea iluminării, sunt, de asemenea, multe altele care nu fac acest lucru şi constituie de fapt un obstacol. A fi pios este un lucru; a fi iluminat e cu totul alt lucru.

Iluminarea înseamnă faptul că identitatea personală – care ţine de formă şi de tot ceea ce s-a cre-

zut despre ea – a fost ştearsă, eliminată, transcensă, dizolvată şi strămutată. Particularul a fost înlocuit de universal, caracteristicile* au fost înlocuite de nonlinear, iar distinctul a fost înlocuit de nelimitat.

Atunci când un adept al spiritualităţii se angajează pe calea iluminării, grâul trebuie separat de neghină. Acest lucru se întâmplă în mod automat, deoarece poziţionalităţile se bazează pe credinţe. Credinţele dispar în faţa cunoaşterii Adevărului.

Calea către iluminare nu este pentru oile behăitoare. A fi ofensat semnifică faptul că omul opune rezistenţă – ceea ce, în sine, semnifică faptul că omul este agăţat de neadevăr. Adevărul nu are nimic de dovedit şi nu e vulnerabil, atunci când este întrebat în vederea formulării unui răspuns.

Atunci când apare iluminarea, starea care urmează reconstruieşte şi ea, în întregime, înfăţişarea lumii. Totul este văzut ca întâmplându-se de la sine. Nu mai există un „eu" sau un „eu" personal. Orientarea către lume este complet modificată, iar funcţionarea poate fi imposibilă sau foarte dificilă.

Întrucât, de fapt, nu e posibil un limbaj al stării de iluminare, un maestru Zen poate doar să strige subit „Ha!" şi să te lovească cu un băţ. Ceea ce se speră este o sclipire subită, în timpul căreia Realitatea inexplicabilă este dezvăluită.

În starea de iluminare, totul este autorevelarea esenţei sale, ca propria-i existenţă. Totul este deja ceea ce „înseamnă" el.

Iluminarea este conştienţa fundamentală a frumuseţii, pentru că ea îi permite splendorii Creaţiei să strălucească în exterior, cu o claritate uluitoare.

O altă analogie simplă este faptul că o umbră nu devine o rază de soare – ci este, de fapt, înlocuită de ea. Egoul este umbra; iluminarea este rezultatul luminii Sinelui, care îl înlocuieşte.

Capacitatea de a atinge condiţia sau starea clasic numită „Iluminare" reprezintă împlinirea potenţialului conştiinţei, în progresul ei evoluţionist.

Iluminarea este, de fapt, recunoaşterea deplină, conştientă, a faptului că adevărul inerent este esenţa existenţei omului şi că Dumnezeu ca Sine este iluminarea, cu ajutorul căreia această împlinire devine posibilă. Infinita Putere a lui Dumnezeu este manifestarea puterii Contextului Infinit. Nemanifestatul e chiar mai presus de Contextul Infinit.

Calea cea mai directă către Iluminare este transcenderea limitărilor egoului/minţii, prin consacrarea a însuşi Adevărului evident. Acest proces

este potrivit pentru omenirea modernă şi nu intră în conflict cu ştiinţa şi religia.

Aşa cum a precizat Buddha, faptul de a fi muritor atrage după sine, în mod automat, suferinţa şi acesta este motivul pentru care el i-a învăţat pe discipolii săi să caute iluminarea – pentru a înlătura acea recurenţă stabilită în mod karmic. La nivele foarte înalte, trăirea subiectivă a experienţei existenţei nu mai este limitată de egoul narcisist sau de blocajele psihologice ale poziţionalităţilor. Această situaţie este rezultatul abandonării progresive, la nivele foarte profunde ale limitărilor şi sistemelor de credinţă. Condiţia necesară este concentrarea permanentă a minţii, care să prelucreze reziduurile emoţionale/mentale ale nivelelor mai joase ale conştiinţei şi renunţarea la toate identităţile de sine şi sistemele mentale de credinţă.

Aplicarea consecventă a oricărui principiu spiritual poate determina, pe neaşteptate, un salt uriaş şi subit, la nivele neanticipate. În acel punct, e posibil ca memoria nici măcar să nu mai fie disponibilă; în schimb, Cunoaşterea Adevărului Spiritual apare de la sine, în tăcere.

Iluminarea este rezultatul abandonării tuturor iluziilor dualiste, în faţa Adevărului. Toată suferinţa se sfârşeşte prin disoluţia poziţionalităţilor egoului. În acest mod îi mulţumim Domnului Dumnezeu, pentru că răspândeşte Lumina în lume.

Starea de bine şi încrederea pot decurge din această Realitate verificabilă: faptul că puţinele persoane care sunt, de fapt, atrase de iluminare, ca scop în viaţă, sunt atrase pentru că acela este deja destinul lor. Din acelaşi motiv, doar viitorii jucători de golf ar trebui să ia lecţii de golf.

Să cauţi iluminarea este o decizie majoră. De aceea, decizia în sine e asemănătoare cu o poziţie „yang", dar după aceea, procesul în sine este propriu mai mult unei posturi „yin". În timp ce egoul obişnuit este programat să „obţină" (yang), intenţia spirituală este acum să „permită" (yin).

Dedicarea pentru Realizarea de Sine şi iluminare este o cale dreaptă şi îngustă. De aceea, un adept spiritual serios este sfătuit să evite atracţia curiozităţii şi să apeleze la copilul interior, oferit de fenomenele paranormale şi parapsihice magice şi misterioase, care sunt comercializate şi oferite, în mod obişnuit, drept aptitudini ce pot fi învăţate.

De aceea, starea de iluminare este Realitatea potenţială, care înlocuieşte iluziile poziţionalităţilor perceptuale ale egoului. Intenţia spirituală, efortul şi fermitatea fac posibilă evoluţia conştiinţei – de la linearul limitat, la Unimea nonlineară a Realităţii.

Iluminarea este urmarea unei schimbări majore a conţinutului şi identificării. Concentrarea experimentatorului este asemenea unui ecran care învăluie Realitatea şi cade, cu propriul său acord, atunci când stâlpii săi de susţinere sunt îndepărtaţi. Acest lucru este rezultatul abandonării voinţei în mâna Lui Dumnezeu. Simţul realităţii sinelui a fost cauzat doar de Prezenţa fundamentală a Sinelui.

Să cauţi, în mod serios, iluminarea este o disciplină extrem de strictă, care, de aceea, se fereşte de atracţia implicării în presupuse mişcări spirituale ce sunt, de fapt, de natură politică şi reprezintă interese de grup.

Atracţia dorinţei de a „schimba lumea" (desigur, pentru binele prezumat) apelează la idealismul naiv al adolescentului spiritual interior – şi e transcens odată cu maturizarea. Natura vieţii omeneşti este rezultatul automat al nivelului general al conştiinţei umane înseşi. Drept urmare, pentru binele lumii, nu este necesar să schimbi lumea, ci pe tine însuţi, pentru că ceea ce devine omul influenţează în virtutea esenţei sale (nonlineară) şi nu a acţiunilor sale (limitate şi lineare).

Dreaptă şi îngustă este calea, pentru că fără disciplină interioară, energia spirituală se disipează în diverse atracţii.

Energia vieţii este o emisie de lumină din câmpul conştiinţei, care e modul în care Prezenţa Divinităţii

se manifestă în fizicalitate, prin intermediul Creației. Capacitatea de a atinge iluminarea este, de fapt, un rezultat al conștiinței reîntoarsă la Sursa sa – care e Divinitatea Inerentă ca Sine.

Egoul/sinele se identifică cu diferitele lui funcții și trăsături, pe care le etichetează drept „eu" și spune: „iată cine sunt eu". Acest lucru are drept rezultat vanitatea autorității – o greșeală care a luat naștere în timpul evoluției, ca urmare a identificării cu experiența simțurilor. Așa se poate trage concluzia că „eu" am o mâncărime, în loc să spun: „corpul" are o mâncărime. Aceeași eroare de paternitate apare în legătură cu sentimentele și gândurile în cazul cărora martorul se identifică cu subiectul, iar conținutul cu experimentatorul.

Funcția experimentatorului este o cercetare informativă, care colectează date lineare și, prin urmare, este un „el" și nu un „eu". Este o unitate de procesare funcțională, similară cu simțul mirosului și cel tactil.

Abandonarea pozițională ţilor egoului diminuează influența acestuia și deschide ușa pentru comprehensiune și conștientizare, care sunt nonlineare și neconceptuale. Așa apare „Cunoașterea" de Sine, prin care conflictele se dizolvă, în mod spontan. Aceste transformări interioare sunt însoțite de o bucurie și o alinare tihnită – dar și de un simț mai profund al libertății, siguranței și păcii lăuntrice. Puterea Iubirii de Sine predomină în mod progresiv și, în cele din urmă, eclipsează toate emoțiile negative, toate îndoielile și piedicile.

În consecinţă, transformarea nu este resimţită ca pierderea sinelui – ci, mai degrabă, ca un câştig al apariţiei şi dezvăluirii Sinelui, care este de o dimensiune mult mai vastă. Ceea ce apare, de fapt, este o schimbare a stării sau a condiţiei, care înlătură şi înlocuieşte vechiul. Astfel, cel mai mic e înlocuit de cel mai mare, prin care evoluţia spirituală dezvăluie Prezenţa lui Dumnezeu, ca permanenţă. Această descoperire este schimbarea în starea de conştiinţă, la care se face referire în istorie că este „Iluminarea" sau „Conştiinţa lui Dumnezeu".

Este de observat faptul că Sinele este sursa fără formă, subiectivă, a capacităţii de a avea conştienţă. Este asemenea „hardware"-ului unui computer: firesc, permanent, neschimbător, nelimitat, atemporal. Pe de altă parte, egoul înregistrează şi procesează toate datele din domeniul formei şi constituie „software"-ul, care este un cumul de programe. Omul obişnuit se identifică cu programele software-ului şi cu identitatea sa de „eu". Condiţia pentru iluminare este înlocuirea identificării sinelui, cu Sinele, sursa conştienţei înseşi. Astfel, Dumnezeu poate fi cunoscut ca fiind imanent (aici, în interior) – în timp ce, din perspective egoului, Dumnezeu este văzut doar ca fiind transcendent (acolo, în afară).

Conştienţa însăşi este chiar mai presus de conştiinţă. De aceea, se poate spune că Absolutul este incognoscibil, tocmai pentru că este dincolo de cunoaştere,

adică dincolo de accesibilitatea conştienţei înseşi. Cei care au atins o asemenea stare de conştienţă spun că ea nu poate fi descrisă şi că poate fi de neînţeles pentru oricine care nu are experienţa acestui proces. Totuşi, acestea sunt adevăratele caracteristici ale Realităţii: universalitatea şi eternitatea; de fapt, noi nu reuşim s-o recunoaştem. Această recunoaştere reprezintă esenţa iluminării şi soluţia finală a evoluţiei conştiinţei, până în punctul autotranscendenţei. Sinele înlocuieşte sinele.

În general, scopul societăţii este să izbutească în lume, în timp ce scopul iluminării e să transcendă dincolo de lume.

Este util să-ţi aminteşti că nici Adevărul, nici iluminarea nu reprezintă ceva ce trebuie găsit, căutat, câştigat sau posedat. Prezenţa Infinită este întotdeauna prezentă, iar perceperea sa apare de la sine, atunci când obstacolele din calea sa sunt îndepărtate. De aceea, nu e necesar să studiezi adevărul, ci doar să te eliberezi de ceea ce este fals. Îndepărtarea norilor nu face soarele să strălucească – ci dezvăluie, de fapt, ceea ce a fost, iniţial, ascuns.

Aşadar, munca spirituală e în primul rând eliberarea de ceea ce s-a presupus a fi cunoscut, pentru ceea ce este necunoscut – cu încurajarea, din partea celor care au simţit Prezenţa Infinită, că efortul este mai mult decât bine recompensat.

Pentru a sluji cel mai bine lumea, caută iluminarea şi mai degrabă transcende iluziile, decât să contribui la crearea lor.

Cercetarea naturii conştiinţei conduce direct la sursa iluminării, deoarece Lumina Conştiinţei este condiţia stării de iluminare. Prin această Lumină, cunoscătorul şi ceea ce este cunoscut sunt contopite în realizarea Sinelui ca Dumnezeu Imanent.

Conştiinţa nu recunoaşte separarea, care este o limitare a percepţiei. Starea de iluminare este o „Unime", în care nu există divizare în părţi; din perspectiva unei percepţii localizate, o asemenea divizare e doar aparentă – doar un accident al unui punct de vedere.

Potenţialitatea Infinită, Fundamentală este Realitatea Existenţei. De aceea, „Tot Ceea ce Există" este Divin în mod firesc – sau nu poate exista de loc. Expresia absolută a Divinităţii este Subiectivitatea. Dacă eu exist, atunci Dumnezeu Este. Iluminarea e dovada faptului că întreaga existenţă nu numai că este rezultatul Creaţiei, dar existenţa însăşi nu e diferită de Creator. Ceea ce este creat şi Creatorul sunt unul şi acelaşi lucru.

Prin centrare, intenţie şi devoţiune spirituală, susţinute de meditaţie, contemplare, îndrumare în Adevăr autentic şi cu ajutorul energiei câmpului unui maestru spiritual evoluat, se pot face, pe neaşteptate, salturi

uriaşe în evoluţia conştiinţei. De aceea, e important şi este bine să cunoşti dinainte detalii despre aceste salturi, după cum confirmă cercetarea conştiinţei.

Şansele de a deveni iluminat sunt, acum, de peste o mie de ori mai mari decât în orice perioadă din trecut– ceea ce înseamnă că atingerea nivelului Iubirii Necondiţionate (calibrare 540) este un scop realizabil şi realist, în mare măsură. De la nivelul Iubirii Necondiţionate, calea e tot mai plină de bucurie. La nivelul 600, în tăcere, apare o stare de linişte şi pace infinită, iar de acolo, evoluţia depinde de Voia lui Dumnezeu, de karmă şi de cunoaşterea potenţializată, ce apare în aura spirituală.

Adevărul este recunoscut. El apare singur, într-un câmp de conştienţă care a fost pregătit pentru a-i permite să se reveleze de la sine. Adevărul şi iluminarea nu sunt dobândite sau înfăptuite. Ele sunt stări sau condiţii ce apar singure, atunci când condiţiile sunt corespunzătoare, iar obstacolele sunt îndepărtate.

Toate întrebările duc la acelaşi răspuns esenţial. Descoperirea faptului că nimic nu este ascuns şi că Adevărul e revelat pretutindeni este cheia pentru iluminarea în legătură cu cele mai simple chestiuni practice şi cu destinul omenirii. În procesul de cercetare a vieţii noastre de fiecare zi, putem descoperi că toate fricile noastre s-au bazat pe falsitate. Eliminarea falsităţii, prin intermediul adevărului, este esenţa vindecării tuturor lucrurilor vizibile şi invizibile. Şi, în cele

din urmă, va apărea întotdeauna o ultimă întrebare, de la fiecare persoană care se întreabă: „Cine sunt eu“?

Trebuie să te eliberezi de iluzia că ştii cine eşti. În starea Divină, nu este nimic de ştiut, pentru că tu eşti ceea ce ai vrea să ştii. Acesta e un salt important de făcut – dar el apare subit, cu propriul său acord; iar apoi, omul este liber pentru totdeauna. Incertitudinea e înlocuită de o încântare continuă. Atunci, viaţa omenească este o comedie fără sfârşit! Tu nu eşti „acela care“, ci „ceea ce“.

Un motiv al întârzierilor, aparent nesfârşite, pe calea iluminării este îndoiala, care ar trebui abandonată ca o opoziţie. E important de ştiut că este de fapt extrem de rar, pentru o fiinţă umană, să se dedice adevărului spiritual într-o mare măsură, pentru căutarea iluminării în mod serios – iar aceia care reuşesc acest lucru, îl fac pentru că, în realitate, iluminarea este destinul lor.

Cine sunt? Cine întreabă? Vei descoperi cine întreabă – iar această descoperire răspunde la întreaga întrebare. Nu este un „cine“, ci un „ce“.

La ultima uşă ce duce spre iluminare stă ultima provocare a egoului, care este credinţa centrală, fundamentală, că el e nu doar sursa şi locul identităţii, dar şi al vieţii înseşi. În acest punct, omul este absolut singur şi lipsit de orice protecţie sau sprijin încurajator, de orice sisteme de credinţă, ba chiar de memorie.

Singurul lucru disponibil în aura sa e vibrația de înaltă frecvență a conștiinței învățătorului spiritual iluminat, cu a lui cunoaștere codificată. Ultimul pas este intuit ca un final din care întoarcerea înapoi nu este posibilă, motiv pentru care apare spaima față de caracterul absolut al sfârșitului.

Atunci știi că trebuie să mergi drept înainte – indiferent de toate fricile și iluziile acestora. Deoarece acest pas este făcut de voința spirituală, trăiești experiența morții, dar chinul groaznic durează doar câteva momente, moartea egoului fiind singura moarte efectivă a cărei experiență o poate trăi omul, în comparație cu care morțile anterioare, prin părăsirea corpului, erau relativ banale.

Experiența morții este încheiată cu sentimentul de respect amestecat cu teamă și uimire, la revelarea Realității Fundamentale, apoi chiar și această uimire dispare, iar Sinele transcende dualitatea Existenței versus Nonexistență, a Unimii versus Inexistență și a Omniprezenței versus Vid.

În final, pentru adevăratul adept al spiritualității, căutarea realității spirituale ia locul tuturor celorlalte preocupări. Dedicarea pentru a deveni iluminat implică decizia că Nimic altceva nu contează!

Căutătorul spiritual serios trebuie să știe bine, dinainte, că exact la ultima ușă (Ultima Ușă calibrează la 999), se va confrunta cu dorința de a renunța la viața însăși – sau, cel puțin, la ceea ce s-a crezut de la

începuturi a fi chiar esenţa vieţii înseşi. Această ultimă poartă e trecută foarte rar, iar unul dintre motive este lipsa pregătirii, lipsa determinării şi, în cele din urmă, o mare îndoială.

La momentul final, pot ieşi la suprafaţă ultimele rămăşiţe de îndoială şi frică existenţială. În acest punct, credinţa în învăţăturile maeştrilor, care ne îndrumă să „mergem înainte cu orice preţ", apare şi se dovedeşte a fi corectă, pentru că Strălucirea lui Dumnezeu aşteaptă de cealaltă parte a ultimei mari bariere.

VOCABULAR

Acest Vocabular este o combinaţie de fragmente preluate din lucrările Dr. Hawkins.

Conştiinţă: Conştiinţa este câmpul de energie nelimitat, omniprezent şi universal, unda purtătoare şi rezervorul tuturor informaţiilor care se găsesc în univers, şi, mai ales, e chiar esenţa şi substratul capacităţii de a şti sau a trăi experienţe, de a percepe sau observa; şi încă şi mai important, Conştiinţa este atributul ireductibil, calitatea primordială a întregii existenţe, câmpul de energie amorf, invizibil, al dimensiunii şi potenţialităţii infinite, independent de timp, spaţiu sau loc, dar atotcuprinzător şi atotprezent.

Conştiinţa este o trăsătură impersonală a Divinităţii, exprimată sub forma conştienţei, şi e nondualistă şi nonlineară. Ea este asemenea spaţiului infinit, care e capabil de conştientizare şi este un atribut al Esenţei Divine.

Context: Totalitatea câmpurilor de observaţie, susţinute de un punct de vedere. Contextul include toate fenomenele caracteristice ce definesc semnificaţia unui eveniment sau ale unei afirmaţii. Informaţiile sunt lipsite de sens, atâta timp cât contextul nu este definit. A „scoate din context" înseamnă a distorsiona caracteristicile unei

afirmaţii, prin eşecul de a identifica acele condiţii ce ar putea califica deducerea semnificaţiei.

Dualitate: Lumea formei, caracterizată de separarea aparentă a obiectelor (reflectată în dihotomiile conceptuale, de genul „acesta/aceasta", „aici/acolo", „atunci/acum" sau „tu/eu"). Această percepţie a limitării este generată de simţuri, din cauza restricţiei implicate de un punct de vedere imobil şi determinat.

Ego (sau sine, cu s mic): egoul este imaginarul „acela care face" din spatele gândirii şi al acţiunilor. Se crede cu tărie că prezenţa lui e necesară şi esenţială pentru supravieţuire. Motivul este faptul că atributul său de bază e percepţia şi, ca atare, el este limitat de paradigma presupusei cauzalităţi. Egoul ar putea fi numit: centrul principal de procesare şi planificare; centrul integrativ, executiv, strategic şi tactic, care orchestrează, secţionează, sortează şi remediază. El poate fi considerat un set de obiceiuri, adânc înrădăcinate, ale gândirii, care sunt rezultatul antrenării de către câmpuri invizibile de energie, ce domină conştiinţa umană. Aceste obiceiuri sunt consolidate de repetare şi de consensul societăţii. Alţi factori de consolidare vin din limbajul însuşi.

A gândi prin limbaj este o formă de autoprogramare. Folosirea pronumelui „eu", în postura de subiect – şi, prin urmare, a-l considera cauza implicită a tuturor acţiunilor – reprezintă cea mai serioasă eroare şi creează, în mod automat, o dualitate a subiectului şi obiectului. Altfel spus, egoul este un set de programe în care raţiunea acţionează printr-o serie complexă, multistratificată, de algoritmi, prin care gândul urmează

anumite axe de decizie, care sunt încărcate în mod diferit, de experienţa, îndoctrinarea şi forţele sociale din trecut; drept urmare, egoul nu este o însuşire autocreată. Impulsul instinctual este ataşat de programe, cauzând astfel intrarea în joc, a proceselor psihologice.

Iluminare: O stare de conştienţă neobişnuită, care înlocuieşte conştiinţa obişnuită; sinele este înlocuit de Sine. Starea este mai presus de timp sau spaţiu, este tăcută şi se prezintă pe ea însăşi, ca o revelaţie. Starea îi urmează disoluţiei egoului. Totul este perceput ca fiind mai degrabă autonom, decât rezultatul cauzalităţii.

Karma: În esenţă, karma individuală este un pachet informaţional (analog cu un cip de calculator), care se află în câmpul nonfizic al conştiinţei. Ea conţine codul propriilor informaţii stocate şi o parte din corpul spiritual sau suflet. Esenţa karmei reprezintă o condensare a tuturor experienţelor din trecut, împreună cu nuanţele asociate ale gândirii şi simţirii. Corpul spiritual îşi păstrează libertatea de a alege, dar gama de alegeri a fost deja prinsă în tipare.

Karma e lineară, se propagă prin intermediul sufletului şi este moştenită ca o consecinţă a actelor de voinţă semnificative. Karma înseamnă, într-adevăr, responsabilitate şi, după cum s-a citat în cercetarea spirituală anterioară, fiecare entitate este răspunzătoare de univers.

Pe scurt, după cum e cunoscută în mod uzual, karma (credinţa spirituală) este consecinţa deciziilor luate prin acte de voinţă şi determină destinul spiritual după moartea fizică (nivelurile celeste, iadul, purgatoriul sau aşa numitele planuri astrale interioare/bardos.

De asemenea, ea include opţiunea reîncarnării în câmpul fizic uman, care, conform cercetării calibrării, poate avea loc doar prin voinţa individuală.

Aşadar, toţi oamenii au ales, cu acordul lor, această cale. În plus, cercetarea conştiinţei confirmă că toate persoanele se nasc sub cele mai optime condiţii pentru evoluţie spirituală – indiferent care sunt aparenţele. Tu nu te naşti fără acordul tău.

Linear: Urmând o progresie lineară în maniera fizicii newtoniene – şi, prin urmare, rezolvabil de către matematica tradiţională, prin folosirea ecuaţiilor diferenţiale.

Nondualitate: Când este depăşită limitarea dată de un loc fix şi imobil de percepţie, nu mai există nici iluzia separaţiei şi nici modul în care înţelegem noi spaţiul şi timpul. La nivelul nondualităţii există observaţie, dar nu şi observator, deoarece subiectul şi obiectul sunt una. Tu şi Eu devin un singur Sine, trăind experienţa a tot ceea ce există, ca fiind aspecte ale Divinului. În nondualitate, conştiinţa se experimentează pe sine atât manifestată, cât şi nemanifestată; totuşi, cel care lipseşte este cel ce trăieşte experienţa. În această Realitate, unicul lucru ce are un început şi un sfârşit este însuşi actul percepţiei.

Poziţionalitate: Poziţionalităţile sunt structuri care pun în mişcare întregul mecanism al gândirii şi activează conţinutul acesteia. Poziţionlităţile sunt programe, nu adevăratul Sine. Lumea conţine o multitudine de poziţii care sunt prezumţii arbitrare şi total false. Principalele poziţionalităţi sunt: (1) Ideile au

sens şi importanţă; (2) Există o linie de demarcaţie între opuşi; (3) Există o valoare a paternităţii; gândurile sunt valoroase, pentru că sunt ale „mele"; (4) Gândirea este necesară pentru deţinerea controlului, iar supravieţuirea depinde de deţinerea controlului. Toate poziţionalităţile sunt voluntare.

Sine (cu majusculă): Deşi înnăscut, Sinele este mai presus de toate formele, atemporal, fără început sau sfârşit, neschimbător, permanent şi nemuritor. Din el apare conştienţa, conştiinţa şi un simţ infinit de „a fi acasă". El este subiectivitatea fundamentală, din care apare simţul de „eu" al fiecărui om.

Realitatea Infinită nici măcar nu se cunoaşte pe ea însăşi ca „eu", ci ca pe substratul real al capacităţii de a face o asemenea afirmaţie. El este invizibil şi omniprezent. Sinele este Realitatea realităţii, Unimea şi Totalitatea Identităţii. Este starea esenţială de „eu" a conştiinţei înseşi, ca manifestare a nemanifestării. Doar aşa poate fi descris indescriptibilul.

Subiectivitate: viaţa este trăită doar la nivelul experienţei şi la niciun alt nivel. Întreaga experienţă de viaţă este subiectivă şi nonlineară; de aceea, nici chiar conturarea secvenţială a „realităţii" nu poate fi experimentată, cu excepţia subiectivităţii. Întregul „adevăr" este o concluzie subiectivă. În esenţa ei, întreaga viaţă este nonlineară, incomensurabilă, indefinibilă. Ea este pur subiectivă.

Adevăr: Adevărul este relativ şi este „adevărat" într-un context dat. Adevărul este deplin, în cadrul unui anumit nivel de conştiinţă. De exemplu, a ierta

este vrednic de laudă, dar într-un stadiu ulterior, omul observă că, de fapt, nu e nimic de iertat. Egoul fiecăruia este ireal, în mod egal – inclusiv cel al persoanei în cauză. Percepţia nu este realitate. Adevărul apare din subiectivitate şi este evident şi autorevelator. Adevărul este subiectivitate radicală. Odată cu eliminarea iluziilor dualităţii – inclusiv a presupusei realităţi a unui „sine" separat – rămâne doar starea de „Eu" Infinit, care reprezintă manifestarea Nemanifestatului ca Sine. Adevărul nu are opuşi, cum ar fi falsitatea.

Nimic din câmpul conştiinţei nu este ascuns. Adevărul absolut este dincolo de este/are, fiinţare sau orice verb intranzitiv. Orice încercare de autodefinire – cum ar fi „Eu Sunt Ceea Ce Sunt" sau chiar „Eu Sunt" – este redundantă. Realitatea Fundamentală este mai presus de orice nume. „Eu" – semnifică subiectivitatea radicală a stării de Înţelegere. Ea este, în sine, enunţul complet al Realităţii.

DESPRE AUTOR ŞI EDITOR

Sir David R. Hawkins este Doctor în medicină, un psihiatru renumit pe plan internaţional, cercetător în domeniul conştiinţei şi ezoterist. El este autorul a peste opt volume, inclusiv al bestseller-ului *Power versus Force [Putere versus forţă]*, iar operele sale au fost traduse în peste 17 limbi. În anii `70, el a participat, în calitate de co-autor, la elaborarea lucrării *Psihiatria Ortomoleculară*, alături de Linus Pauling, laureat al Premiului Nobel, revoluţionând domeniul psihiatriei. Dr. Hawkins a susţinut conferinţe în întreaga lume, inclusiv la Westminister Abbey, la Forumul Oxford, la universităţi din Argentina, la universităţile Notre Dame, Stanford şi Hrarvard; el a fost consilier al unor mânăstiri catolice, protestante şi budiste. Laureat al Premiului Huxley, Dr. Hawkins a fost numit Cavaler al Ordinului Suveran, Militar şi Ospitalier al Sf. Ioan Botezătorul de Ierusalim, a fost nominalizat la Premiul Templeton, iar în Orient i s-a acordat titlul onorific de Tae Rzoung Sun Kak Tosa (Învăţător de Frunte al Căii Iluminării), activitatea sa având un impact profund asupra omenirii.

Website: www.veritaspub.com

CUPRINS

Prefață – de Dr. David R. Hawkins........................ 5
Introducere 6
PARTEA I „Micul sine" (egoul/mintea)...... 9
1. Natura „Egoului" 10
2. Natura „Minții".. 34
PARTEA a II-a Transcenderea Sinelui...... 47
3. Calea Minții 48
4. Subiectivitatea 66
5. A fi Martor și a Observa.................................. 72
6. Meditația 78
7. Devotamentul față de Dumnezeu și Adevăr ... 84
PARTEA a III-a Realizarea Sinelui 95
8. Natura Divinității/Sinelui/Adevărului 96
9. Prezența lui Dumnezeu 121
10. Nondualitatea 130
11. Iluminarea 140
Vocabular 160
Despre Autor și Editor 166

Notă: Informațiile referitoare la Harta Conștiinței și conceptul de calibrare sunt explicate detaliat în cartea lui Hawkins, *Power versus Force* (Hay House, 2002)*

* NT: Putere versus Forță Editura Elena Francis

CĂRŢI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vişan

Metodă rapidă de învăţare a gramaticii limbii engleze
Exerciţii de gramatică engleză vol I
Exerciţii de gramatică engleză
vol. II VERBUL....................toate trei costă 35,00 LEI

Neale Donald Walsch

Conversaţii cu Dumnezeu, volumul I, II, III 41.00 LEI
Dumnezeu şi minunile din viaţa noastra.......15,00 LEI
Acasă cu Dumnezeu ....20,00 LEI
Ce vrea Dumnezeu ....18,00 LEI
Când totul se schimbă, schimbă totul ....25,00 LEI
Mai fericit decât Dumnezeu ....18,00 LEI

Paul Ferrini

Iubire fără condiţii,
Reflecţii ale Minţii Christice ....7,00 LEI
Linştea inimii,
Reflecţii ale Minţii Christice, partea a II-a ...12,00 LEI
Miracolul iubirii,
Reflecţii ale Minţii Christice, partea a III-a ,10,00 LEI
Întoarcerea în grădină,
Reflecţii ale Minţii Christice, partea a IV-a ..10,00 LEI
Cuvinte de înţelepciune pentru fiecare zi .....15,00 LEI
Amour sans conditions (lb. franceză)............10,00 LEI
Legile Dragostei ....12,00 LEI

Iubirea este Evanghelia mea..........................8,00 LEI
Cum să creăm o relație spirituală ....10,00 LEI
Christul cel viu ....15,00 LEI
Vindecă-ți viața ....23,00 LEI

Debbie Ford

Partea întunecată a căutătorilor de Lumină... 12,00 LEI
Secretul umbrei ....12,00 LEI
De ce oamenii buni fac lucruri rele ....20,00 LEI

John J. Falone

Frecvența Geniu,
instrucțiuni de accesare a Minții Cosmice ....30,00 LEI

***

ET 101. Manual cosmic cu instrucțiuni
pentru evoluție planetară ....5,00 LEI

Suzanne Ward

Matei, vorbeste-mi despre rai..........................8,00 LEI
Vocile Universului ....11,00 LEI
Revelații pentru o noua eră ....7,50 lei

Jasmuheen

În rezonanță ....12,00 LEI
Biocâmpuri si extaz.......................................18,00 LEI
Radianța Divină ....18,00 LEI
Programul pranic ....20,00 LEI
Regina Matricei ....18,00 Lei
Calea celui care se hrănește cu Lumină .... 18,00 lei

Ken Keyes și Penny Keyes

Rețete pentru fericire.....................................5,00 LEI

Russ Michael

Sufletul pereche te cheamă........................ 10,00 LEI

Deepak Chopra

Întinereşte şi trăieşte mai mult.................... 20,00 LEI
Viaţă după moarte.. 18,00 LEI
Cartea secretelor .... 25,00 LEI
Putere, libertate şi graţie Divină .... 15,00 LEI

Shirley MacLaine

Camino .... 15,00 LEI

Lee Carroll şi Jan Tober

Copiii Indigo .... 20,00 LEI
Drumul spre Acasă... 25,00 LEI
Copiii Indigo după zece ani .... 25.00 lei

James F. Twyman

Emisarii luminii .... 9,00 LEI
Emisarii Iubirii .... 7,00 LEI

Bruce Davis

Mânăstire fără ziduri .... 7,50 LEI

Marianne Williamson

Graţia de fiecare zi .... 9,00 LEI

Dr. Doreen Virtue

Copiii de cristal .... 6,00 LEI
Magia Divină.. 10,00 LEI
Îngerii lui Solomon .... 18, 00 lei
Mi-aş schimba viaţa,
dacă aş avea mai mult timp .... 23,00 lei
Miracolele Arhanghelului Mihail .... 20,00 lei
Îngerii sunt cu noi .... 25,00 lei

Sri Vasudeva

Voi sunteți lumina .... 10,00 LEI
Divinitatea lăuntrică .... 10,00 LEI

Sotirios Crotos

Ucenicul lui Iisus Hristos .... 10,00 LEI

Anthony de Mello

Conştienţa .... 10,00 LEI

Tobias

Seria înălţării .... 22,00 LEI
Seria Clarităţii .... 30,00 LEI

Gregg Krech

Naikan .... 7,00 LEI

Stuart Wilde

Forţa .... 10,00 LEI
Certitudini. Imboldul .... 18,00 LEI
Arta mântuirii .... 15,00 LEI
Al şaselea simt .... 18,00 LEI

Carlos Warter

Reîntoarcerea la sacru .... 10,00 LEI

Gregg Braden

Codul lui Dumnezeu .... 18,00 LEI
Păşind între lumi .... 30,00 LEI
Matricea Divină .... 23,00 LEI
Vindecarea spontană a credinţei .... 27,00 LEI
Timpul fractal .... 26,00 LEI
Adevăr profund .... 28,00 LEI

Brian Tracy

Succesul în viață .... 35,00 LEI

Beata Bishop

Vremea vindecării .... 15,00 LEI

Lisette Larkins

De vorbă cu extratereștrii .... 18,00 LEI

Dr. Max Gerson

O terapie naturală eficientă pentru tratarea cancerului și a altor boli grave (cu DVD inclus).. 31,00 LEI

Sorin Telimbeci

Călătoriile tânărului înțelept .... 15.00 LEI

Drunvalo Melchizedek

Spațiul sacru al inimii .... 15,00 LEI
Uroborosul mayaș .... 25,00 LEI

Joan Borysenko

Vina ne învață, iubirea ne vindecă .... 18,00 LEI
Nu e sfârșitul lumii.. 10, 00 lei
Busola sufletului .... 25,00 LEI
Epuizare totală... 18,00 LEI

Kostas Danaos

Magul din Java .... 16,00 LEI

Robert Rabbin

Pune suflet în ceea ce faci .... 12,00 LEI

Tristan

Clepsidra cu pași .... 19,00 LEI

Steve Rother

Bun venit acasă. Noua planetă Pământ .... 18,00 LEI

Erik Pearl

Reconectarea .... 25,00 LEI

Gloria Wendroff

Scrisori din cer .... 13,00 LEI

Maureen Moss

BLISS .... 12,00 LEI

John Perkins

Schimbarea de forme .... 12,00 LEI

Dawn Baumann Brunke

Vocile Animalelor .... 28,00 LEI

Evelyn Fuqua

De la Sirius, la Pământ .... 18,00 LEI

Augusto Cury

Părinți străluciți, profesori fascinanți .... 18,00 LEI
Copii străluciți, elevi fascinanți .... 18,00 LEI
Minti sclipitoare, minți antrenate .... 15,00 LEI
Maria, cea mai strălucită educatoare din istorie25,00 LEI
Codul inteligenței .... 20,00 LEI
Femei inteligente, relații sănătoase .... 18,00 LEI

Daniel Meurois-Givaudan

Când nimeni nu te vrea .... 12,00 LEI
Frații nostri necuvântători .... 18,00 LEI

Michael Dawson

Iertarea .... 23,00 LEI

Brian Weiss

Acelaşi suflet, multe trupuri .... 18,00 LEI
Multe vieţi, mulţi maeştri .... 15,00 LEI
Dacă dragoste nu e, nimic nu e .... 15,00 LEI

Eugen Herrigel

ZEN în arta de a trage cu arcul .... 7,00 LEI

Ron Baker

O lume în curs de vindecare .... 15,00 LEI

Carrie Hart

Quado ne vorbeşte .... 28,00 LEI

Caroline Myss

De ce nu ne vindecăm şi cum putem să o facem? 24,00 LEI
Sfidează gravitaţia .... 20,00 LEI

P.M.H. Atwater, LH.D.

Copiii cei noi şi experienţele din preajma morţii 28,00 LEI

Wolfgang Wallner F

Elihu .... 15,00 LEI

Jim Tucker

Viaţa înainte de viaţă .... 15,00 LEI

Paul Elder

Ochii unui inger .... 18,00 LEI

Gay Hendricks, Debbie DeVoe

Puterea unui singur gând .... 8,00 LEI

Bruce D. Schneider

Relaxează-te, esti deja perfect 18, 00LEI

Jon Whale

Dezvăluirea spiritului. Odiseea supranaturală 25, 00 LEI

Robert Monroe

Călătorii în afara corpului .... 27,00 LEI
Calatorii îndepărtate .... 25,00 LEI

Michio Kushi / Stephen Blauer

Calea macrobiotică .... 23,00 LEI

James Van Praagh

Rai şi Pământ .... 18,00 LEI

Timothy Willie

Delfini, ET şi îngeri .... 12.00 LEI

Alberto Villoldo

Cele patru introspecţii .... 18,00 Lei
Vise curajoase .... 25,00 LEI
Iniţiere şi Iluminare .... 22,00 LEI

Kenny Werner

Măiestrie fără efort .... 17,00 LEI

Robert Schwartz

Suflete curajoase .... 22,00 LEI

William Gammill

Reuniunea .... 15,00 LEI

LEO ANGART

Să ne îmbunătăţim vederea, în mod natural . 20,00 LEI

C. J. Calleman

Calendarul Mayas .... 30,00 lei

Gay Hendricks

Cele cinci dorințe .... 10,00 LEI

Bruce Lipton

Biologia credinței .... 30,00 LEI
Evoluție spontană .... 38,00 LEI

Don Piper și Cecil Murphey

Slava de fiecare zi .... 18,00 LEI

Richard Weisman

Quirkologia - Stiința bizarului .... 20,00 LEI

Gabriel Cousens și David Wagner

Energia tahionică .... 15,00 LEI

Victor Sanchez

Toltecii noului mileniu .... 18,00 LEI

Meg Blackburn Losey

Copiii de Acum .... 20,00 LEI

Mary Lynch Barbera

Terapia axată pe comportamentele verbale, .20,00 LEI

Evelyn Elsaesser Valarino

De vorbă cu Angel .... 15,00 LEI

Robert M. Williams

PSYCH-K Partea /
Pacea ce lipsește din viața ta! .... 12,00 LEI

Sonia Choquette

Întreabă-ţi ghizii ....25,00 LEI
Lecţiile şi scopul sufletului ....25,00 LEI

Barbara Hand Clow

Codul înţelepciunii mayaşe ....30,00 LEI
Alchimia celor nouă dimensiuni ....32,00 LEI

Marco Pogacnic

Spiritele naturii şi fiinţele elementale...........15,00 LEI

Frances Fox

Secretele matricei ....15,00 LEI

Stuart Wilson & Joanna Prentis

Esenienii, Copiii Luminii ....28,00 LEI

Darren Weissman

Puterea iubirii şi recunostinţei infinite ....25,00 LEI
Activarea codului secret al minţii noastre ....25,00 LEI

Sandra Ingerman

Leac pentru Pământ ....28,00 LEI

Ervin Laszlo

CosMos - ghidul unui co-creator al întregii lumi 20,00 LEI

Elena Anghel

Psihologia educaţiei pe tot parcursul vieţii ...40,00 LEI

Byron Katie

Cine ai fi tu, fără povestea ta.......................25,00 LEI
Pune-ti gândirea sub semnul întrebarii ....15,00 LEI

Barbara Wren

Trezirea celulară ....20,00 LEI

Letitia Cosma

Ghid practic pentru schimbarea stilului de viaţă 10,00 lei

Liviu Predescu

Cu autismul la psiholog .... 25,00 LEI

Elizabeth Burton Scott

Miracolul vindecării copilului meu .... 25,00 LEI

Ceryl Canfield

Vindecare profundă .... 25,00 LEI

John Michell

Dimensiunile Paradisului .... 25,00 LEI

Richard Heath

Matricea creației .... 15,00 lei

Sandra Anne Taylor

Puterea tainică a vieților tale trecute .... 20,00 LEI
Adevăr, triumf și transformare .... 25,00 LEI

Miroslav Radman

Dincolo de limitele noastre biologice .... 15,00 LEI

Sylvia Browne

Călătorul mistic .... 20,00 lei

H. Ronald Hulnick și Mary Hulnick

Prin ochii sufletului tău .... 20,00 LEI

Leonard Laskow

Iubire tămăduitoare .... 23,00 LEI

Frank Kinslow

Secretul vindecării spontane .... 15,00 LEI
Secretul trăirii cuantice .... 22,00 LEI

Robert Leahy

Învinge tristețea, înainte ca ea să te învingă . 28,00 LEI

Elena Cociș și Erik Berglund

Templul schimbării .... 25,00 LEI

Iudit Pelea

CAMINO, pelerinaj catre sine .... 20,00 LEI

Cătătlin Manea

Totul din Întreg .... 18,00 LEI

David Hawkins

Dizolvarea egoului. Realizarea sinelui .... 15,00 LEI

CĂRȚI ÎN PREGĂTIRE

Debbie Ford

Curaj

Caroline Myss

Gesturi invizibile de putere
Arhetipuri

Torri şi Linda Janison

Inteligența percepției extrasenzoriale

Alan Cohen

Respiră viața

Gabrielle Bernstein

Dependent de spirit
Se pot produce miracole

Frank Kinslow

Eusentiment
Sistemul Kinslow

Eldon Taylor

Cred
Ce-ar fi dacă...?
Ce înseamnă asta?
Autohipnoză
Alegeri şi iluzii

Gary Gavin

Mesaje de la Margareta

David Hawkins

Dizolvarea Egoului
Realitate, Spiritualitate şi omul modern

Brian Weiss

Uneori se întâmplă minuni

Mona Lisa Schulz

Sfetnicul intuitiv

Jack Canfield

Să atingem succesul suprem

Seka Nicolic

Te poţi vindeca singur

Marianne Williamson

Legea compensării divine

Eric Pearl

Solomon vorbeste

Ed Bacon

Opt obiceiuri ale iubirii

Bruce Lipton

Efectul lunii de miere

EDITURA FOR YOU

BUCUREŞTI, str. Hagi Ghiţă nr. 58, sector 1

Tel/fax, 021/6656223; 0314286724

telefon mobil 0724212695; 0724212695

E-mail: foryou@seditura-foryou.ro,

monica.visan@editura-foryou.ro;

editura_foryou@yahoo.com.

site http://www.editura-foryou.ro

http://www.copiii-indigo.ro